

KHI MỘT HỒI HỒI

TÁC PHẨM ĐOẠT
GIẢI OZ KENZABURO

Z
A
M
A
R
A
T
A
R
C
H
I
C
H
I
H
O

Nguyễn Thị Ái Tiên dịch

I

Khi còn nhỏ, tôi thường thất bại khi đang hành động.

Giữa cửa hàng đồng đúc hay ở nhà người khác, tôi thường hay đánh rơi những vật mà mình len lén cầm lên tay. Đồ vật của người khác khi ở trong tay tôi giống như những dị vật xa lạ. Như thể các tiếp điểm vốn dĩ không nên chạm tới đang cự tuyệt tôi, dị vật đó khẽ rung lên, khẳng định tính độc lập, khi tôi nhận ra thì nó đã rơi xuống đất. Phía xa xa lúc nào cũng có một tòa tháp. Tòa tháp bị sương mù bao phủ, chỉ hiện lên mỗi đường nét bên ngoài, giống như một giấc mơ ban ngày xưa cũ. Tuy nhiên, bây giờ tôi không còn thất bại như trước nữa. Và dĩ nhiên, tôi cũng không còn thấy tòa tháp.

Trước mắt tôi là một người đàn ông luống tuổi mặc áo khoác màu đen, tay phải kéo chiếc va li màu bạc đang đi trên sân ga. Có vẻ ông ta là người giàu có nhất trong số những hành khách quanh đây. Áo khoác hiệu Brunello, áo vest cũng thế. Đôi giày da hiệu Berluti hình như là hàng đặt, không một vết trầy xước. Loại người giàu có dễ nhận biết luôn thể hiện mình là một người giàu có giữa đám đông. Chiếc đồng hồ Rolex bạc mẫu Datejust ở cổ tay trái lấp ló dưới ống tay áo. Chắc là vì không quen đi tàu cao tốc shinkansen một mình nên ông ta mua vé mất rất nhiều thời gian. Ông ta khom lưng, dò dẫm đi chuyển các ngón tay béo múp trông giống những con sâu đáng sợ trên máy bán vé tự động. Ngay lúc đó, tôi nhìn thấy chiếc ví trong túi áo khoác bên trái của ông ta.

Tôi giữ khoảng cách với ông ta rồi cùng bước lên thang cuốn, chậm chậm đi xuống. Lúc đứng sau lưng ông ta chờ tàu cao tốc, tôi cầm một tờ báo trên tay. Trông ngực tôi hơi loạn nhịp. Tôi biết hết vị trí của các máy quay giám sát ở sân ga này. Vì tôi chỉ mua mỗi vé tiễn nên mọi thứ phải kết thúc trước thời điểm lên tàu. Xây lưng che ánh mắt những người đứng bên phải, tôi gấp tờ báo lại, chuyển sang bên tay trái rồi từ từ hạ tờ báo xuống làm vật chắn, sau đó thọc ngón trỏ và ngón giữa tay phải vào túi ông ta. Anh sáng đèn

huỳnh quang phản chiếu trên cúc ống tay áo khoác khẽ lướt qua khóe mắt. Tôi nhẹ nhàng hít vào và cứ vậy nín thở. Ngón tay đã kẹp được vào ví, tôi nhẹ nhàng rút ra. Một luồng điện chạy dọc từ ngón tay lên đến vai, tôi cảm giác như cơ thể dần nóng lên. Tôi cố tự nhủ rằng vô số ánh mắt giao nhau của những người xung quanh đều không hướng vào chỗ duy nhất này. Vừa cố kìm nén sự run rẩy trên những ngón tay đang cầm ví, tôi vừa kẹp chiếc ví vào giữa tờ báo đã được gấp lại, chuyển sang tay phải rồi cho vào túi trong áo khoác mình. Từ từ thở ra, cảm giác như thân nhiệt mình càng nóng hơn, tôi đảo mắt nhìn xung quanh lần nữa. Cảm giác căng thẳng khi sờ vào vật lạ, dấu vết sự tê cứng khi xâm phạm vào lãnh thổ của người khác vẫn còn đọng lại ở các ngón tay. Mồ hôi rịn ra sau gáy. Tôi rút điện thoại ra, vờ như đang nhắn tin và bỏ đi.

Tôi quay lại công soát vé, bước xuống cầu thang màu xám dẫn đến tuyến Marunouchi. Một bên mắt tôi bỗng dưng nhòa đi, những người đi lại trước mắt cứ mờ mờ không rõ, cảm giác mọi đường nét đang dần biến mất. Vừa đến sân ga, tôi thấy thấp thoáng trong khóe mắt một người đàn ông mặc bộ vest màu đen. Thấy túi quần sau bên phải của anh ta hơi phồng lên, tôi xác nhận đó là nơi để ví tiền. Qua hình dáng và tác phong, có thể đoán anh ta là một anh chàng host* được yêu thích. Anh ta vừa nhìn điện thoại với vẻ nghi ngờ vừa di chuyển ngón tay thon dài một cách vội vã. Tôi theo anh ta lên tàu điện, vừa bám theo vừa để ý canh chừng dòng người đông đúc, cuối cùng cũng chọn được chỗ đứng phía sau anh ta trong tàu điện nóng hầm hập. Khi đồng thời cảm nhận được các kích thích cả lớn lẫn nhỏ, dây thần kinh của con người có xu hướng bỏ qua kích thích nhỏ. Đoạn đường này có hai khúc cua lớn, đến giữa chừng tàu điện sẽ lắc rất mạnh. Người đàn ông là nhân viên văn phòng ở phía sau tôi đang đọc tờ báo chiều được gấp nhỏ lại, phía bên phải tôi là hai người phụ nữ trung niên đang tán chuyện về ai đó, cười hờ hả cả lợi. Những người xung quanh đều lên tàu với mục đích di chuyển, chỉ mình tôi là khác. Mu bàn tay tôi quay về phía đối tượng, bằng hai ngón tay, tôi đã kẹp được cái ví của anh chàng host. Vị trí của những hành khách đang đứng trong tàu tạo thành một đường thẳng đứng bao quanh tôi. Hai đường chỉ ở rìa túi quần bung ra như vừa qua con vật lộn, tạo thành một đường xoắn nổi bật như con rắn. Ngay khoảnh khắc tàu rung lắc, tôi cố tình đẩy

ngực vào lưng anh chàng host, giả vờ bị mất thăng bằng rồi rút ví lên theo chiều thẳng đứng. Lực ép vào lưng anh ta theo đó được thả lỏng, tôi thở ra, cảm thấy một luồng hơi nóng đang lan tỏa khắp cơ thể. Tôi cẩn thận nhìn xung quanh nhưng không có gì khác lạ. Những ca đơn giản thế này, làm sao có chuyện tôi để cho mình mắc sai sót được. Tôi xuống tàu ở ga kế tiếp, rụt vai như người bị lạnh và rảo bước.

Hòa mình vào dòng người mệt mỏi, tôi ra khỏi cửa soát vé. Nhìn một nhóm nam nữ khoảng mười lăm người đang tụ tập ở trước cửa ra vào nhà ga, tôi đoán họ có tầm khoảng hai trăm ngàn yên. Châm lửa đốt thuốc, tôi thông thả bước đi. Ở phía sau cột điện bên trái đường, tôi nhìn thấy một gã thanh niên đang kiểm tra ví một cách hờ hênh rồi cho vào túi phải chiếc áo khoác lông vũ màu trắng. Ông tay áo khoác đen bản, đôi giày thể thao sờn rách, thứ có thể coi là chất lượng tốt nhất trên người gã là chất liệu của chiếc quần jean. Tôi phớt lờ gã, bước vào thương xá Mitsukoshi. Ở tầng hàng hiệu dành cho nam có trưng một con ma-nơ-canh mặc bộ áo quần được phối rất bắt mắt. Đó là trang phục dành cho những người hơi khá giả thuộc lứa tuổi nửa sau hai mươi cho đến nửa đầu ba mươi. Trang phục ma-nơ-canh đang mặc giống với trang phục trên người tôi lúc này. Thực ra, tôi cũng chẳng hứng thú với quần áo, nhưng những người làm công việc như kiểu tôi đây không được phép nổi bật. Để không bị nghi ngờ, ở một chừng mực nào đó tôi cần phải trang bị cho bản thân một bộ dạng hơi sang trọng, khoác lên mình một vẻ ngoài giả dối và hòa lẫn vào đám đông như một kẻ giả dối. Trang phục tôi đang mặc chỉ khác với ma-nơ-canh mỗi đôi giày, bởi tôi mang giày thể thao để đề phòng phải chạy trốn.

Tận dụng sức ấm trong cửa hàng, tôi co duỗi ngón tay bên trong túi áo để luyện cho dẻo dai. Chiếc khăn tay được tôi nhúng nước để làm ướt tay vẫn còn lạnh. Ngón trỏ và ngón giữa của tôi có chiều dài gần như ngang nhau. Tôi cũng không biết là từ khi sinh ra hai ngón đã ngang nhau như vậy hay là sau này chúng mới dài bằng nhau. Những người có ngón tay áp út dài hơn ngón trỏ thì sẽ sử dụng ngón giữa và ngón áp út. Cũng có người co ngón giữa lại rồi dùng cả ba ngón để kẹp. Giống như chuyển động của mọi vật thể, chuyển động của chiếc ví từ trong túi ra ngoài cũng có một cách trơn tru nhất, thích hợp nhất. Ngoài góc độ ra thì tốc độ cũng quan trọng nữa.

Ishikawa thích bàn về những điều này. Mỗi khi rượu vào, nó cứ như đứa trẻ, nói liền thoảng chẳng ý tứ kiêng dè gì. Tôi cũng chẳng biết bây giờ nó đang làm gì. Có khi đã chết rồi cũng nên.

Tôi đi vào phòng vệ sinh mờ mờ tối của thương xá, đeo găng tay mỏng vào rồi kiểm tra chiếc ví vừa lấy được. Để cho an tâm, tôi đã quyết định không sử dụng nhà vệ sinh trong ga tàu điện. Chiếc ví của người đàn ông mặc áo khoác đen gồm chín mươi sáu ngàn yên, ba tờ một trăm đô la Mỹ, thẻ Visa hạng vàng, thẻ American Express hạng vàng, giấy phép lái xe, thẻ hội viên phòng tập thể hình, hóa đơn bảy mươi hai ngàn yên tiền ăn uống ở nhà hàng. Ngay lúc tôi định cất tất cả đi vì thấy mất thời gian quá thì phát hiện còn một cái thẻ nhựa nhiều màu sắc phức tạp không có chữ. Loại thẻ này tôi đã nhìn thấy vài lần. Đó là thẻ hội viên của câu lạc bộ mại dâm. Còn trong ví của anh chàng host thì có năm mươi hai ngàn yên, giấy phép lái xe, thẻ tín dụng của ngân hàng Mitsui Sumitomo, thẻ hội viên của cửa hàng cho thuê băng đĩa Tsutaya và quán cà phê truyện tranh, vài danh thiếp của các cô gái bán hoa, còn lại mấy tờ giấy vụn như hóa đơn, biên lai.

Ngoài ra còn có mấy viên thuốc sắc sỡ khắc hình ngôi sao, trái tim. Tôi chỉ lấy tiền mặt ra, các thứ khác vẫn để nguyên trong ví. Chiếc ví nào cũng thể hiện tính cách và cuộc sống của chủ nhân nó. Cũng giống như điện thoại di động, ví là căn phòng bí mật của chủ nhân, giữ vị trí trung tâm là hạt nhân của mọi thứ chủ nhân mang trên người. Sợ rắc rối nên tôi không bao giờ bán mấy cái thẻ. Giống như Ishikawa vẫn thường hay làm, cứ bỏ cái ví đầy vào thùng thư, ất bưu tá sẽ chuyển đến cảnh sát, và cảnh sát sẽ chuyển đến địa chỉ trên giấy phép lái xe. Tôi lau dầu vân tay và cho ví vào túi. Anh chàng host có thể sẽ bị bắt vì dùng thuốc, nhưng điều đó không liên quan gì đến tôi.

Khi định rời khỏi phòng vệ sinh, bỗng tôi phát hiện có gì đó khang khác ở túi trong áo khoác. Trông ngực đập loạn lên, tôi quay trở lại phòng vệ sinh. Đó là một cái ví da cứng hiệu BVLGARI. Bên trong ví có hai trăm ngàn yên mới toanh. Ngoài mấy thẻ Visa hạng vàng, còn có danh thiếp giám đốc công ty chứng khoán. Cả cái ví cũng như tên trong danh thiếp này đều là thứ lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Lại nữa rồi, tôi nghĩ. Tôi hầu như không có ký ức gì về việc mình đã thỏm được chiếc ví này. Đây là chiếc ví có giá trị nhất trong số tôi móc được

ngày hôm nay.

2

Cảm giác hơi đau đầu, tôi để cho cơ thể lắc theo nhịp rung của tàu điện.

Tôi đã lên chuyến tàu đêm sân bay Haneda, tàu điện vô cùng đông. Hơi nóng của hệ thống sưởi và hơi người khiến tôi đổ mồ hôi. Vừa cử động các ngón tay trong túi, tôi vừa ngắm cảnh bên ngoài. Các xóm nhà dân cũ kỹ cách một đoạn lại xuất hiện như thể dấu hiệu nào đó. Bất chợt trong đầu tôi hiện lên hình ảnh chiếc ví cuối cùng thỏm được hôm qua, vừa chớp mắt, tôi bỗng nghe một tiếng động mạnh, cùng lúc một tháp sắt khổng lồ lướt qua trước mắt. Tuy chỉ trong chốc lát nhưng cũng khiến tôi gồng mình. Tháp sắt cao, cảm giác như nó đang chĩa cái nhìn không có chủ ý về phía tôi giữa đám người hỗn độn.

Quay lại nhìn vào trong tàu điện, tôi thấy một người đàn ông như đang bị thứ gì đó bắt mất hồn. Gã đang sờ soạng cơ thể một cô gái, đôi mắt he hé mở một cách đờ đẫn hơn là tập trung thần kinh để hưởng thụ. Kiểu người như gã có hai loại. Một là loại người bình thường có khuynh hướng biến thái về tình dục, hai là loại người đã bị cuốn vào cõi biến thái, không còn phân biệt được ranh giới giữa hiện thực và biến thái, bị ăn mòn tới mức coi đó là tất cả. Tôi nghĩ gã thuộc loại thứ hai. Sau khi xác định người bị sờ soạng là một cô bé học sinh cấp hai, tôi di chuyển như sợi chỉ khâu, lách qua từng kẽ hở trong tàu điện chật ních người để tới chỗ họ. Ngoài tôi, gã sờ soạng và cô bé bị sờ soạng ra, không ai nhận thấy điều này.

Từ phía sau, tôi nhẹ nhàng dùng tay trái nắm lấy cổ tay trái của gã đàn ông đang sờ soạng cô bé. Tôi cảm nhận được cơ bắp gã đột nhiên bừng tỉnh và từ từ thả lỏng sau khi bị kích thích mạnh. Vừa nắm lấy cổ tay gã, tôi vừa dùng ngón trỏ giữ cố định chiếc đồng hồ đeo tay, lấy ngón cái gỡ nút khóa dây đeo rồi cho vào trong ống tay áo mình, tiếp theo tôi dùng tay phải kẹp chiếc ví để ở túi áo trong bên phải, cảm giác sắp chạm vào cơ thể gã, tôi bèn thay đổi cử động bằng cách thả ví rơi giữa khe hở của áo vest và áo sơ mi rồi hứng bằng tay trái phía dưới. Gã tầm khoảng gần bốn mươi, là nhân viên văn phòng, nhìn vị trí đeo nhẫn và loại nhẫn thì có thể đoán gã đã có gia đình.

Lần này, tôi dùng tay phải tóm lấy cánh tay gã. Mặt biến sắc, gã vừa lắc lư theo nhịp tàu vừa cố ngoái lại nhìn tôi. Cô bé nữ sinh cảm nhận được thay đổi ở phía sau, khẽ ngọ nguậy cổ như thể phân vân không biết có nên ngoảnh lại hay không. Trong tàu điện vẫn yên lặng. Gã đàn ông toan mở miệng như muốn thanh minh với tôi và cả thế giới. Dường như gã đang bị một thứ ánh sáng ác ý rọi xuống từ trên đỉnh đầu. Cổ họng gã run run như sắp la lên. Mồ hôi chảy xuống từ trán và gò má, hai con mắt mở to đờ đẫn. Có thể khi bị tóm, nét mặt tôi cũng như thế này. Tôi nói lỏng lực nắm và mấp máy môi ra lệnh cho gã, ‘Chạy đi!’. Gương mặt vẫn nhảnh nhó, gã không quyết định được phải làm gì. Tôi hất mặt về phía cửa để ra hiệu, cánh tay gã run rẩy, như thể phát hiện ra bị tôi nhìn, gã quay mặt về phía trước. Cửa tàu vừa mở, gã liền bỏ chạy. Gã hòa lẫn vào trong đám đông, xô đẩy họ, liên tục di chuyển như đang vùng vẫy.

Bên trong toa tàu điện, cô bé nữ sinh đưa mắt nhìn tôi. Tôi quay mặt đi, cố kìm nén cảm giác khó chịu. Tôi đã lấy chiếc đồng hồ mình không thích, lấy cái ví tiền mình không thích, đã thế lại để cho gã đàn ông và cô bé nhìn thấy mặt. Song gã sẽ không đời nào dám báo tôi với cảnh sát.

Bị mất hứng nên tôi quyết định xuống tàu ở ga kế tiếp. Lúc lên thang cuốn, tôi trông thấy một người đàn ông trung niên mà nhìn mặt đã thấy giàu có nhưng cứ thế bước qua cổng soát vé, đi ra ngoài đứng dựa vào bức tường cầu bần của nhà ga. Tôi từ từ thả lỏng cơ thể. Rồi sượt ầm các ngón tay trong túi áo, tôi dự định sẽ đón taxi.

Cảm giác có người đằng sau, tôi quay lại nhìn thì thấy một anh chàng dáng người mảnh khảnh đang đứng dựa vào tường ngay sát bên cạnh. Anh chàng mặc bộ vest màu đen không rõ thương hiệu, mang đôi giày da màu đen cũng không rõ xuất xứ. Là Tachibana. Bị bất ngờ, tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc của bản thân. Mái tóc nhuộm vàng lúc trước giờ đã đổi sang nâu. Nó nhìn tôi chằm chằm bằng cặp mắt một mí, cặp môi dày đang mím lại. Trông có vẻ giống một nụ cười song tôi cũng không rõ.

“Tuông chỉ nhắm đến mấy tay nhà giàu thôi?”

Tachibana nói rồi xoay người sang phía tôi. Tachibana có lẽ không phải là tên thật của nó, nhưng chắc chắn nó biết tên thật của tôi. Tôi đã nghĩ sẽ gặp lại nó ở đâu đó và khi ấy chính tôi sẽ nhận ra trước. Những ký ức ngày xưa

một lần nữa ập về, tôi im lặng hít thở.

“Bây giờ vẫn vậy.”

Tôi định nói điều gì đó khác nhưng rốt cuộc chỉ trả lời câu hỏi của Tachibana bằng một câu vô nghĩa.

“... Làm vậy chán lắm. Nói sao nhỉ, mà nghĩ những tay nhà giàu thật sự sẽ đi lại bằng tàu điện sao?... Mà đám kia cũng là lũ xấu xa cả nên cứ tà tà mà lấy.”

“Mày khéo chèo chống nhỉ... vẫn còn sống cơ à?”

“Thì chẳng phải mày đang nhìn thấy tao sao? Mà phải nói cho chính xác là tao đã tìm thấy mày trước.”

“Từ lúc nào?”

“Từ ban nãy cơ. Từ lúc cái tay sàm sỡ trong tàu điện bị mày lấy ví. Tao bám đuôi mày má mày không nhận ra khiến tao ngạc nhiên quá.”

Tôi bắt đầu bước đi, Tachibana cũng đi theo. Ra tới đường hầm dưới đường tàu, tôi dừng lại.

“Thế mày đến đây bao giờ?”

Tachibana hỏi, không hiểu sao nó nhìn tôi với vẻ rất nghiêm túc.

“Cũng mới đây thôi. Tokyo công nhận dễ làm ăn... Xét về nhiều thứ.”

“Nhưng một mình thì khó làm lắm. Tao cũng rảnh, mình kết hợp nhé.”

“Không cần đâu. Tao chẳng tin vào tay nghề của mày, cách ăn chia cũng không tin nốt.”

Nghe tôi nói vậy, Tachibana cười lớn rồi rảo bước.

Kiểu cười cố tình bật ra thành tiếng to như vậy sẽ làm cho đối phương cảm thấy khó chịu, bản thân nó cũng hiểu được điều này nhưng vẫn không chịu bỏ. Vừa ra khỏi đường hầm, tôi có cảm giác những tòa nhà cao tầng và các thương xá khổng lồ đang nhìn mình từ phía sau.

Sống cổ run run, lúc trấn tĩnh lại thì tôi thấy mình đang nhìn vào đám cỏ yếu ớt mọc giữa những kẽ bê tông. Tachibana đứng lại, dựa vào hàng rào mắt cáo, châm lửa hút thuốc.

“Đúng là tao không giỏi. Vì tao chỉ móc túi cho vui, coi như nổi tiếp thối ăn cắp đồ ở siêu thị hồi cấp hai... Tao chẳng làm được như mày hay thằng Ishikawa. Mày chôm xong, chuyển cho thằng Ishikawa, thằng đấy lấy tiền trong ví rồi trả lại vào túi cho khổ chủ... Đã thế, nó chỉ lấy hai phần ba số

tiền trong ví. Làm vậy, người bị móc ví không nhận ra. Mà có nhận ra cũng không thể báo cảnh sát. Phân công nhiệm vụ, thay đổi vị trí cho nhau. Ra hiệu bằng mắt... tao chỉ biết trố mắt nhìn. Nhưng bây giờ chẳng còn thằng Nhật nào đi móc túi cả. Giờ mày có còn nhảy việc nữa không? Nghề phụ thì giống như trước đây, cả nhóm đột nhập vào ăn trộm những nhà vắng chủ hoặc buôn bán gì đó chẳng phải tốt hơn sao? Không lẽ mày tính chuyển hẳn làm thằng móc túi?”

Với đề tài đó, tôi đành miễn cưỡng nhích lại gần Tachibana.

“Thứ tao bán trước kia là hàng giả đấy... Còn mày sao?”

“Cho vay nặng lãi không còn đất sống nên tao từng sử dụng mấy thằng trẻ trẻ để lừa người ta chuyển khoản, còn bây giờ thì chúng khoán. Chỉ là môi giới thôi.”

“Chúng khoán?”

“... Tao không còn là thằng vô danh tiểu tốt nữa rồi... Tao cầm tiền của bọn xã hội đen đưa cho người khác kinh doanh. Thông tin của mấy người đó không phải loại xoàng đâu. Tóm lại là mấy tay trong. Giờ thể loại đó nhiều lắm.”

Nó nói xong rồi búng tàn thuốc.

“Tao kiếm bọn hơn mày nhiều. Để tao giao bớt việc cho mà làm. Tao đang cung cấp cho bọn vô gia cư những căn hộ xập xệ và yêu cầu bọn nó mở vài tài khoản ngân hàng.”

“... Tao không hứng vụ đó.”

“Tụi mày làm tao khó chịu. Cả thằng Ishikawa cũng thế... Thế tụi mày muốn gì?”

Tôi im lặng.

“... Này, mày không định hỏi thằng Ishikawa ra sao ư?”

Tachibana nhìn tôi. Trống ngực tôi càng lúc càng đập nhanh.

“Mày biết thông tin gì về nó à?”

“Không biết.”

Tachibana nói xong rồi cười. Tự dưng tôi để ý đến ánh sáng mặt trời chiếu trên đỉnh đầu.

“Nhưng mà chắc là tại vụ đó rồi, không nhầm được đâu. Gớm thật đấy. Một vụ tày trời như vậy mà tụi đó thực hiện một cách hoàn hảo, sợ thật...”

Tao nghĩ là đã có rắc rối gì lúc đó. Để tao cho mày một lời khuyên nhé, mày nên rời khỏi Tokyo. Đặc biệt là khu vực này.”

“... Tại sao?”

“Nghe nói tụi đó sắp làm gì đấy.”

Mắt tôi bắt gặp mắt Tachibana, chẳng biết phải làm gì nên tôi nhìn lảng xuống đất.

“Trước khi bị cuốn vào ba chuyện rắc rối, tao nghĩ mày nên biến khỏi đây thì hơn.”

“... Còn mày thì sao?”

“Tao thì không sao. Tụi đó có làm gì, tao lại càng kiếm được tiền... Đại loại tao sống kiểu như thế đấy. Giờ tao chẳng nghĩ đến an nguy của bản thân nữa rồi.”

Nó nói rồi cười, tôi cũng cười theo. Có vẻ như nhận thấy mình đã nói chuyện khá lâu, Tachibana khẽ đưa tay lên chào, rồi rẽ ở giao lộ. Tôi thấy đằng xa có người trông cao ráo và giàu có, nhưng tôi chẳng có hứng. Cảm thấy không thoải mái trước mấy tòa nhà xung quanh, tôi bèn quay trở lại đường hầm. Một hộp cơm thiêu, thứ nước đục ngầu rỉ từ đó ra đã đọng lại trên mặt đất. Không hiểu sao tôi nghĩ thứ nước đó ẩm áp đến khó chịu.

Không ngủ được, tôi mở mắt nằm trên giường.

Mưa rơi lộp độp đập vào cánh cửa sổ mỏng của căn hộ tạo nên một âm thanh khó chịu. Từ phòng tầng trên vang lên âm thanh trầm đục, thỉnh thoảng lại ngưng bật, rồi lại tiếp tục nhưng không có vẻ là định kết thúc. Tôi cứ mãi suy nghĩ về căn hộ ở tầng trệt này của mình. Con mưa đương nhiên đang làm ướt cả một phạm vi rộng lán xung quanh căn hộ.

Âm thanh trầm đục ở phòng lầu trên đã ngưng, chỉ còn tiếng mưa rả rích. Âm thanh đó mãi vẫn không bắt đầu lại nên tôi nghĩ người ở phòng trên đã ngủ. Cảm giác như chỉ mình mình bị bỏ lại, tôi châm lửa hút thuốc nhưng rồi nhận ra trên gạt tàn vẫn còn một điếu đang hút dở. Căn phòng chỉ có mỗi cái giường xếp, một tủ quần áo và một cái cầu là quần áo, ngoài ra chẳng còn gì đáng nhìn. Từ chỗ rách ở chiếu lót sàn, những sợi bằng nhựa tổng hợp chìa lên trông như cái cọc. Tôi ngắm những ngón tay thon dài của mình, gập lại rồi mở ra, lặp đi lặp lại cử động mềm dẻo. Tôi nghĩ không biết đã phát hiện ra mình thuận cả hai tay từ khi nào, nhưng không nhớ được. Có thể tôi đã thuận cả hai tay từ lúc mới sinh ra, mà cũng có thể về sau dần dần mới trở nên như thế.

Mưa mãi không tạnh như muốn ngăn không cho tôi đi ra ngoài. Tôi nghĩ đến đám mây khổng lồ trên bầu trời và không gian mà bản thân mình đang hiện hữu. Tôi đứng dậy,, với lấy bao thuốc lá, xỏ giày, mở cánh cửa bằng gỗ mỏng và đi ra ngoài như muốn chống lại sự cản trở của thời tiết. Mưa làm ướt cây cột đã gỉ sét của khu nhà, làm ướt cả chiếc xe đạp nằm chổng chơ như xác chết, và làm thời tiết buốt giá càng buốt giá hơn.

Tôi rẽ ở góc đường nơi có bảng chỉ đường nằm nghiêng nghiêng, đi bộ men theo bên hông nhà máy có cầu thang sắt gỉ, rẽ trái ở ngã ba phía trước dãy cửa hàng dài. Một chiếc ô tô đang tăng tốc chạy lại gần phía tôi. Nghĩ xe ô tô phải có trách nhiệm tránh mình nên tôi chẳng buồn tránh, anh chàng lái xe quả là tay nhát gan nên đã vội bẻ lái. Một tòa tháp sắt khổng lồ nằm sau mấy cây cột điện ở phía trước vẫn bị mưa tạt không ngừng. Tôi đã tránh

không nhìn nhưng hiển nhiên có nhìn hay không thì nó vẫn ở đó.

Khi tôi ra đến ga, có một chiếc taxi không có khách đang ướt đầm dưới mưa. Tay tài xế uể oải nhìn phía trước, ánh mắt bất động như đang bị cuốn vào thứ gì đó. Tôi leo lên cầu thang nhà ga, gập ô lại. Một người vô gia cư đang nằm tránh rét, tránh mưa đưa mắt nhìn về phía tôi. Hình ảnh của người đàn ông đó đã trở nên quen thuộc, như thể cứ vào giờ này là ông ta sẽ có mặt tại địa điểm này. Tim tôi đập mạnh khi nghĩ ánh mắt người đàn ông đó thật giống ánh mắt Ishikawa, nhưng tuổi và nét mặt thì khác. Song ánh mắt của người vô gia cư không nhìn vào tôi. Ông ta cứ nhìn phía sau lưng tôi tựa như có cái gì ở đó. Để gạt bỏ tâm trạng khó chịu, tôi châm thuốc hút rồi bước xuống cầu thang cũ kỹ đi qua phía bên kia đường ray.

Tôi đi vào cửa hàng tiện lợi, mua thuốc lá và cà phê lon. Khi tôi trả tiền, nhân viên cửa hàng nhận tiền rồi nói ‘cảm ơn quý khách’ bằng giọng rất to như bị thần kinh. Tiền này là tôi lấy của gã biến thái trong tàu điện hôm qua nhưng trước đó thuộc sở hữu của ai thì không biết. Tôi nghĩ chỗ tiền này đã chứng kiến những giây phút trong cuộc đời của nhiều người. Có thể nó đã ở hiện trường của một vụ giết người, kẻ giết người đưa cho nhân viên của hàng ở đâu đó rồi lại được chuyển đến tay một người lương thiện.

Ra khỏi cửa hàng, tôi bắt đầu thấy vô số giọt mưa đang giội xuống người mình. Cảm giác như bị đám mây dày, khổng lồ từ phía trên ụp xuống, tim tôi dần dần đập nhanh hơn, tôi gập ngón tay lại trong túi áo. Tôi hình dung ra cảnh mình bắt một chiếc taxi, đi ra khu phố mua sắm và thò tay vào túi những người ở khu phố mua sắm đó. Tôi hòa mình vào dòng người, liên tục cử động các ngón tay nhanh và chính xác nhất có thể... Mưa vẫn rơi, trông ngực vẫn đập mạnh, nghĩ mình phải đi ra phố mua sắm, tôi cố trấn tĩnh lại. Tôi lại leo lên cầu thang nhà ga, tự nhủ tiếng bước chân lì lợm đằng sau chỉ là tiếng vọng, tôi bèn châm lửa hút thuốc. Bóng dáng người đàn ông vô gia cư đã không còn ở đó nữa. Tim đập nặng nề, chậm chạp, tôi băng qua ga, rồi lại xuống cầu thang. Ở vòng xoay trước mặt, một người đàn ông mặc áo mưa đang đứng ướt sũng, đèn pha của chiếc ô tô trắng chạy ngang qua rọi vào màn mưa, làm nổi rõ những giọt ánh vàng sắc nhọn. Tôi cảm giác như cơn mưa chứa đựng cả sự sắc nhọn đó. Tôi nhận ra người vô gia cư ngủ trong nhà ga ban nãy nhưng lại không thấy người đàn ông mặc áo mưa đâu nữa.

Tôi ngăn mình không ngoảnh lại phía sau thêm lần nữa và nghĩ đáng lẽ không nên ra ngoài. Từ vị trí này, tôi có thể cảm nhận được tòa tháp sắt dù không nhìn thấy, cảm nhận được mưa cứ rơi mãi không ngừng, tôi nghĩ đến đám mây khổng lồ đang trút mưa xuống và bản thân đang đi bộ dưới mưa.

4

“Lấy vài trăm ngàn yên của những tay nhà giàu sở hữu hàng tỷ yên thì có thấm vào đâu.”

Ishikawa thường nói vậy. Lấy việc chôm tiền của người giàu làm niềm vui, tôi cũng học theo nó. Chôm ví của người khác nhưng nó hiếm khi giữ tiền được lâu, chôm được đồng nào lá nó sẽ tiêu hết trong ngày hôm đó.

“Nhưng chắc chắn là xấu rồi.”

Nghe tôi nói vậy, nó gật gù cười rồi lại tiếp tục câu chuyện. Bọn tôi nói chuyện trong phòng riêng của một quán bar cũ thường hay lui tới. Chủ quán bar đó vốn là một thành viên của một tổ chức tội phạm, song anh ta chưa bao giờ kể chi tiết về quá khứ của mình. Người anh ta hơi cồng như thể bị vẹo, tay chân lều khều, chẳng thể đoán được bao nhiêu tuổi.

“Nhưng mà có công nhận rằng nếu không có khái niệm ‘sở hữu’ thì hiển nhiên sẽ không có khái niệm ‘trộm cắp’ không? Chừng nào trên thế giới vẫn còn dù chỉ một đũa tre đói ăn thì chừng đó mọi sự sở hữu đều là xấu.”

“Nhưng lấy điều đó để chấp nhận những kẻ như bọn mình là không đúng.”

“Tao đâu có chấp nhận. Chỉ là tao ghét cay ghét đắng những kẻ cứ tự tin mình là người lương thiện thôi.”

Ishikawa có lần đã lấy được một số tiền lớn bằng một phương pháp rất đơn giản.

Sau khi nghe ngóng được rằng có một ông cụ thường mang theo số tiền lớn vào hộp đêm, nó tìm mua một cái bóp cầm tay cũ y chang của ông cụ. Ông cụ là chủ tịch của một tổ chức tôn giáo, có sở thích cho phụ nữ xem tiền, mỗi lần hội xong, như thể quá cao hứng không kiềm chế nổi, ông dẫn cả đoàn thư ký đến ngủ với các cô gái ở hộp đêm. Ông cụ dáng người gầy, mắt lồi và có tật cười hở lợi. Ishikawa đợi ông cụ đến, giả vờ va vào người tay thư ký cầm bóp tiền khi anh ta xuống xe, nhanh tay lấy bóp cho vào bên trong áo khoác rồi giả vờ làm rơi cái bóp y hệt nhét đầy giấy. Ông cụ nhặt bóp lên, liên tục mắng Ishikawa đang cúi đầu xin lỗi rồi cùng với các thư ký

đi vào tòa nhà màu xám có hộp đêm. Bên trong bốp có mười triệu yên.

“Chắc lão thích con số chẵn mười triệu. Thực ra, lão đấy cũng không phải là người xấu đâu. Có thể lão cũng muốn xây trường học tại Sudan, giúp đỡ người dân tị nạn như những gì tổ chức tôn giáo đó tuyên truyền thật. *Trong tiềm thức ấy*. Thế nên tao đã giúp lão làm cái việc trong tiềm thức của lão.”

Ishikawa cười tí mắt như trẻ con.

“Mày thấy đấy, ở mấy nước đó, có rất nhiều đứa trẻ đã chết ngay khi vừa ra đời. Chỉ bởi vì chúng được sinh ra ở đó. Chúng chẳng kịp phản kháng, vội vã chết luôn. Tao thì chúa ghét việc gầy tong teo, bị ruồi nhặng bu vào như thế.”

Không biết có thật hay không, nhưng nó bảo đã đưa cho cô gái không rõ người nước nào đang làm việc trong hộp đêm ấy số tiền một triệu yên gọi là trả công hợp tác, rồi tiêu hết một triệu yên ngay trong ngày hôm đó, số tiền còn lại thì gửi cho một tổ chức phi lợi nhuận ở nước ngoài. Ishikawa bảo tổ chức phi lợi nhuận đó là nơi người yêu cũ của nó đang làm việc.

Ishikawa vốn rất khéo tay và khéo ăn nói, ngày xưa, chỉ những lúc nào cần tiền thì mới móc túi, còn thì nó cứ chuyển việc liên tục, cho đến lúc gặp tôi thì nó ở trong một nhóm lừa đảo đầu tư lớn.

“Khi lặn vào đám đông để tẩu thoát, tao có một cảm giác rất đặc biệt... Thời gian thì cũng có lúc sáng lúc tối đúng không? Cảm giác căng thẳng khi đánh bạc hoặc khi phi vụ lừa đảo đầu tư hoàn thành trót lọt cũng như vậy đấy... Khoảnh khắc vượt ngưỡng luật pháp, khoảnh khắc ngủ với cô gái của yakuza* hay những cô gái mà biết đụng tới sẽ gặp nguy hiểm... Ý thức được kích thích, dần dần choán hết con người ta, khiến ta không cưỡng lại được. Những khoảnh khắc như thế sẽ đòi hỏi được tái diễn. Giống như có thêm một nhân cách khác vậy. Cứ đòi hỏi bản thân có lại cảm giác đó, cảm giác đó... với tao thì móc túi là việc hưng phấn nhất.”

Khi có lệnh bắt Ishikawa vì tội lừa đảo đầu tư thì nó đã chạy trốn sang Philippines, rồi sang tận Pakistan và Kenya. Nhưng khi quay trở về, nó mang thân phận của một người đã chết. Nó có được giấy phép lái xe, hộ chiếu và thẻ thường trú mới. Xét bề ngoài thì nó hoàn toàn tự do.

“Tao đã chết ở Pakistan rồi. Vì thế, bây giờ tao là Niimi. Khi gặp mày tao đã là Niimi rồi. Hơi rắc rối một chút. Tao không thể kể chi tiết được. Có

những việc không nên hỏi thì hơn.”

Theo yêu cầu từ phần đời không nên hỏi đến đó, Ishikawa trực điện thoại tại một văn phòng có mỗi mình nó từ thứ Hai đến thứ Sáu. Tỉnh thoảng có những cuộc điện thoại gọi đến, nó xưng tên một công ty có vẻ như là công ty ma, tiếp nhận hàng hóa gửi đến, tiếp người đàn ông có vẻ như là quan chức hiếm lắm mới xuất hiện. Nó ra phổ với tôi hầu như chỉ vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật.

Vì Ishikawa đề nghị nên tôi cũng vài lần đến văn phòng để cùng nó giết thời gian. Nhưng tại đây, tôi đã nhìn thấy người đàn ông đó. Cửa văn phòng bất ngờ mở, tôi giật mình quay lại thì người đàn ông đó đang ở trước mặt. Vừa vào đến cửa, ông ta đã tắt điện, nhìn quanh phòng mà không nói năng gì. Lúc nhìn thấy ông ta, không hiểu tại sao tôi lại nghĩ giá mình không đến đây thì hơn. Trong bóng tối, người đàn ông im lặng đi vào phòng. Với mái tóc đen và cặp kính mát, trông ông ta giống như một tay môi giới tài chính gì đó, nhưng chẳng hiểu sao tôi không thể đoán được tuổi của người này. Trông vừa như ngoài ba mươi lại vừa như tận năm mươi. Bóng ông ta đổ dài trên tường nhờ chút ánh sáng ít ỏi lọt qua khe rèm. Cái bóng hiển nhiên cũng chuyển động theo mỗi cử động của người đàn ông, tiếng giày của ông ta vang xa đến kỳ lạ. Người đàn ông vừa nhìn Ishikawa vừa mở két sắt, lấy ra khoảng mười triệu yên cho vào túi xách. Sau đó ông ta chuyển ánh mắt sang tôi, không biết vì lý do gì mà sau khi nhìn tôi chằm chằm, ông ta lẩm bẫm, “Tao quyết định sẽ gặp chú mày sau.”

Tôi chẳng hiểu sự tình đầu đuôi gì nên chỉ biết nhìn ông ta. Sau khi người đàn ông ra về, Ishikawa như muốn cản tôi mở miệng nên tiếp tục câu chuyện về móc túi.

“... Từ khi móc túi, chỉ có một lần duy nhất tao cảm thấy ghét công việc này... Mày biết đấy, đó là vào lễ hội pháo hoa. Trong rừng người đến ngắm pháo hoa đó, họa hoằn lắm mới có người giàu thật sự đúng không?”

Nhìn thái độ của Ishikawa, tôi từ bỏ ý định hỏi về người đàn ông lúc nãy. Có lẽ ông ta thuộc phạm trù không nên hỏi thì hơn. Tôi muốn xóa đi hình ảnh người đàn ông trong đầu nhưng không được.

“... Chẳng hạn một tay trung niên, dù đã cùng người tình ngắm pháo hoa từ khách sạn rồi nhưng vẫn bị cô nàng nài nỉ xuống dưới ăn mì xào, đi dạo...”

Tao thì từ lúc nhỏ đã rất thích pháo hoa. Đó là thú tiêu khiển miễn phí tuyệt vời nhất cho người nghèo... Pháo hoa được bắn lên trời, bình đẳng với tất cả mọi người.”

Thi thoảng nét mặt Ishikawa lại ngây thơ đến mức tưởng chừng như không chút đề phòng. Tuy nhiên, trong căn phòng vẫn còn dư âm của người đàn ông ban nãy, ánh mắt Ishikawa khi ấy đánh quanh nhiều hơn thường lệ.

“Thực tế thì pháo hoa rất đẹp... Đó là một trong những thứ đẹp nhất trong cuộc đời con người, trên thế giới này. Vậy mà bọn mình lại lợi dụng vẻ đẹp đó để đạt được mục đích của bản thân. Trong khi mọi người đang chìm đắm vào vẻ đẹp đó thì bọn mình chẳng quan tâm, chỉ nhòm vào túi của họ. Chuyện đó, biết nói sao nhỉ?”

Lúc đó Ishikawa đã nói như vậy, nhưng đối với tôi chính hành động của nó mới có sức mê hoặc vô cùng. Nó kẹp chiếc ví bằng ba ngón tay, chuyển cho tôi đứng phía sau, khi tôi rút tiền bên trong và trả lại thì nó đã đỡ tay lấy cái ví khác, nó chẳng thèm nhìn đối tượng, chỉ áp sát cánh tay vào và trả ví lại... Trong mắt tôi, hành động của nó là một trong những vẻ đẹp của cuộc đời. Lúc ấy tôi chẳng ngờ vẻ đẹp ấy cũng sẽ tan biến trước mắt mình như pháo hoa.

Khi ra tới bên ngoài thì trời đã tạnh mưa, tôi vút ô vào giỏ chiếc xe đạp nằm cạnh đó. Gài lại cúc áo khoác, làm lơ trước chú mèo chẳng hiểu tại sao lại bám theo mình, tôi bước vào siêu thị.

Nhiệt độ bên trong siêu thị cao nên tôi đổ cả mồ hôi. Thoáng thấy bóng ai như Tachibana, nhưng rồi nghĩ chẳng có lý nào nó lại ở đây, tôi thở hắt ra làm nhân viên siêu thị quay lại nhìn. Cho trứng, thịt nguội và bánh mì vào giỏ hàng, lấy thêm chai nước suối, tôi đến quầy tính tiền.

Ý nghĩ tại sao mình lại quay về Tokyo cứ luẩn quẩn mãi trong đầu tôi. Từ sau vụ cướp quy mô lớn đây, tôi lẽ ra phải hiểu được mỗi nguy hiểm nếu quay về. Tôi muốn biết tin tức của Ishikawa, nhưng thật sự không biết có phải vì lý do đó mà tôi trở về đây hay không. Theo tình hình lúc đó thì khả năng Ishikawa đã chết là rất cao, nếu trở về Tokyo chắc chắn bản thân tôi cũng không an toàn.

Có hai mẹ con nhà ai lọt vào tầm mắt, tôi dừng lại. Người phụ nữ cột mái tóc nhuộm màu nâu đã bị xơ chẻ ra sau đầu, khế hích đầu gối vào thẳng bé, lập tức thẳng bé cho một lát cá vào trong túi giấy của hãng Uniqlo đang xách. Bên trong túi có chiếc khăn bông, chỉ cần lắc túi là hàng hóa sẽ rơi xuống dưới cái khăn. Tim tôi đập mạnh, tôi không thích mình như thế này. Cố đáp lại sự mong đợi của người mẹ, thẳng bé rất nghiêm túc chôm hàng hóa. Có thể thấy bàn tay khéo léo kia ẩn chứa ý định rõ ràng rằng nếu bị phát hiện thì sẽ tránh đổ tội cho người mẹ. Đôi chân thẳng bé hở ra dưới chiếc quần soọc màu xanh dương trông rất khăng khiu, ống tay áo và túi chiếc áo khoác màu xanh lá cây đã sờn rách. Bộ dạng hai mẹ con thật dễ gây chú ý trong tiếng nhạc nền du dương của siêu thị. Tôi cứ đứng đó, nhìn mãi vào bộ áo quần của thẳng bé gầy gò. Không biết có phải do thẳng bé đi chậm hay không mà người mẹ đánh nó. Mọi người xung quanh ngoảnh lại nhìn, nhưng thẳng bé vẫn nhoẻn miệng cười. Có lẽ thẳng bé cảm thấy xấu hổ. Nụ cười mang tính phản xạ của nó như muốn cho những người xung quanh biết rằng mình không phải là đứa trẻ đáng bị mẹ đối xử như vậy, đồng thời che giấu

nổi xấu hổ về người mẹ, cho thấy mẹ mình cũng không phải là loại người đối xử với con như thế.

Tôi nhận ra mình đang đi theo sau hai mẹ con họ. Người mẹ lại hích đầu gối vào thằng bé, lập tức nó lấy hộp mì cho vào túi. Thằng bé rất nhanh tay, nhưng để đáp ứng được yêu cầu của người mẹ thì có vẻ cái túi giấy quá nhỏ. Một người phụ nữ trung niên mặc áo khoác màu xanh sẫm nhìn hai mẹ con rồi khuất sau lối đi. Chắc chắn đó là người được siêu thị thuê để bắt trộm. Thằng bé có vẻ đã nhận ra, nhưng nó không thể nói cho mẹ mình biết được.

Tôi đến gần hai mẹ con, nhìn người mẹ ở khoảng cách gần. Người mẹ khoảng ngoài ba mươi, cặp mắt nhỏ, trông có vẻ hơi tiêu tụy. Bộ đồ nỉ màu đỏ còn mới nhưng đôi xăng đan thì vô cùng bẩn. Cô ta đang ngồi xỏm xem bánh kẹo, chạm ngón tay vào các mặt hàng và lẩm bẩm gì đó trong miệng như thể đang phân vân. Nhìn cô ta, tôi chợt nhớ đến Saeko tuy cô ta không hề giống Saeko chút nào. Lúc cô ta lấy hộp bánh quy giòn và gọi thằng bé thì tôi đang cúi xuống bên cạnh. Nhận ra mình định nói gì đó, tôi dừng lại và toan đứng lên song cô ta đã quay sang nhìn tôi như thể ngạc nhiên lắm. Tôi nhìn nét mặt cô ta và nói, nửa như miễn cưỡng.

“Bị phát hiện rồi.”

“... Hả?”

Cô ta lờm tôi như muốn vờ giận dữ để giấu đi nỗi sợ hãi. Thằng bé đang ứ người ra bên cạnh trông thật nhỏ bé, đáng thương.

“Ồ đằng kia kia, người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh đậm ấy... Bà ta là người của siêu thị. Cô bị bà ta phát hiện rồi. Giờ chỗ nào cũng nhắm nhe gọi ngay cảnh sát nên cô hoặc là mua, hoặc là để lại hết rồi về đi.”

Yêu cầu của người mẹ đã vượt quá phạm vi cho phép của chiếc khăn bông phủ bên trên túi giấy - có vẻ là mợ của thằng bé. Cá và thịt thì không nhìn thấy, nhưng mép túi bánh snack căng phồng thì lại lòi ra ngoài. Tôi đến quầy tính tiền, xếp hàng chờ thanh toán. Quầy tính tiền đông người. Người với người chen chúc nối dài như lũ sâu, tôi đổ mồ hôi.

Ra khỏi siêu thị, tôi đến máy bán hàng tự động mua cà phê lon lúc ở trong quên không mua. Vừa châm điều thuốc thì hai mẹ con người phụ nữ lúc nãy đi tới. Đứa bé mở khóa chiếc xe đạp của người phụ nữ và nhìn theo cô ta đang tiến về phía tôi.

“Anh là ai vậy?”

Người phụ nữ nhú một bên mắt, trong chốc lát, mặt cô ta méo xệch đi. Cô ta lặp đi lặp lại cử chỉ co giật đó trước mặt tôi.

“Thì tại thấy cô bị người ta phát hiện, nên tôi mới nói thôi.”

“Anh xem thường tôi đấy hả?”

Cô ta lườm tôi rồi lại khó nhọc nhắm một bên mắt.

“Tôi vẫn cho thằng nhóc ăn uống tử tế. Anh xem thường tôi là sai rồi.”

Thằng bé đứng đằng sau đang đoán xem mẹ mình giận dữ cỡ nào. Giọng của cô ta to khác thường. Nhìn mặt cô ả, tôi lại nhớ đến Saeko. ‘Có lúc em lại thấy vui khi ai đó nói với em rằng chuyện này không thể tha thứ. Em đâu có cố tình.’ Saeko từng nói với tôi như thế. ‘Vì em làm những việc mọi người ghét. Vì em làm những việc em ghét. Vì em giẫm đạp lên nhiều loại giá trị.’ Mỗi khi nói về chuyện đó, giọng Saeko lại nhỏ hơn.

“Tôi không xem thường cô.”

Tôi lấy lon cà phê vừa mua khỏi máy bán hàng tự động.

“Vì tôi cũng ăn cắp như cô... Thấy cô bị lộ nên tôi nói cho cô biết thôi. Đúng ra thì cô phải cảm ơn tôi chứ.”

Người phụ nữ mở to mắt nhìn tôi. Tôi chưa bao giờ thấy nét mặt này ở Saeko. “Anh, là gì chứ?”

“Gì chả được.”

“Anh làm gì?”

“Chẳng làm gì.”

Tôi nói thật song cô ta cứ quan sát, dò xét vẻ ngoài của tôi. Vì buổi tối ra phố hành nghề nên tôi thường mặc áo quần đáng hoàng.

“Nhưng chắc anh có tiền nhỉ? Rảnh thì liên lạc với tôi. Mười ngàn yên thôi.”

Cô ta nói rồi móc trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho tôi. Tấm danh thiếp có in ảnh cô ta và tên của một câu lạc bộ đêm nào đó, nhưng địa chỉ và số điện thoại của câu lạc bộ đã bị xóa bằng bút bi, chỉ để lại mỗi số điện

thoại di động.

“Tôi mà trang điểm thì xinh hơn nhiều. Mười ngàn yên thôi.”

Nói xong cô ta nắm lấy tay thằng bé, đặt ngòi ở yên sau và đạp đi. Thằng bé không quay lại nhìn tôi.

Khi tôi nghe câu chuyện từ Ishikawa thì cả hai đang ở đường hầm bên dưới đường tàu. Bọn tôi vừa lấy được vài cái ví, vào phòng riêng trong quán bar để chia tiền rồi ra ngoài, nhưng có vẻ như Ishikawa chưa muốn cho tôi về. Bọn tôi định vào bãi gửi xe nhưng rồi lại thôi và tiếp tục đi bộ đến đường hầm. Thỉnh thoảng có mấy chiếc xe đạp chạy qua, tuy nhiên đường hầm lúc nửa đêm khá yên tĩnh. Bên dưới những con chữ La tinh viết bậy trên tường là những lon cà phê, những phần cơm hộp thừa đã bị thiu. Bọ cánh cứng bay trước mắt, tôi vừa lấy tay xua đi vừa tiến về phía cuối đường hầm. Dưới trần hầm thấp, tiếng bước chân dính cát của chúng tôi hơi vang. Ngay giữa đường hầm có hai túi ni lông màu đen không rõ đựng gì bên trong. Tôi đưa chân đá thử, cảm giác mềm mềm khó chịu như thể đụng vào một tảng thịt màu đen.

“Giá mà có chỗ đằng hoàng hơn... Quán bar lúc này cũng được, nhưng có vẻ ra ngoài thì hay hơn.”

Ishikawa nói vậy rồi dựa vào tường hầm. Ngày hôm đó, nó uống rượu nhiều hơn mọi khi. Nó nhìn tôi, định mở miệng nói gì đó, rồi lại nhìn xuống đất, châm lửa, rít liền hai hơi thuốc

“Tao đang làm việc cho một công ty.”

Ishikawa nói mà không nhìn vào tôi.

“... Mà thực ra có thể không phải là một công ty... Đại loại, tao chẳng hiểu nó là cái gì nhưng tao đang làm cho nó. *Có lẽ thế.*”

Tôi ngồi xồm xuống, châm lửa hút thuốc. Vạt áo khoác gần chạm đất nên tôi kẹp vào chân đang gập lại rồi dựa lưng vào tường.

“Nhưng cũng nguy hiểm... Nếu cứ như thế này. Không phải cứ bị tóm là xong. Không chừng có khi chết cũng không xong ấy chứ... Vì vậy tao cần phải rút lui. Trước khi biết quá nhiều.”

“... Mà đang nói chuyện gì thế?”

“Yên đi tao nói.”

Ở cửa đường hầm thấp thoáng bóng một người vô gia cư, vừa nhìn thấy bọn tôi, ông ta chậm chậm lê người quay ngược trở lại.

“... Nếu đó vẫn chỉ là một công việc làm thêm thì tao có thể rút được. Tao đã nói là muốn rời khỏi Tokyo. Bên đó người ta cũng biết tao như thế nào nên sẽ không có chuyện báo cảnh sát. Tuy nhiên, lão đã hỏi về chuyện đó. Tao cứ tưởng một đũa nhân viên quèn nghĩ việc chắc chẳng sao.”

“Ai?”

“Là cái lão hôm nọ mày gặp ở văn phòng tao đấy... Hình như lão tên là Kizaki nhưng chắc không phải tên thật. Là sếp của công ty hay là cái quý quái gì đó.”

Trống ngực tôi khẽ đập.

“Lão ấy bảo tao rút lui cũng được, nhưng hãy tham gia vào phi vụ này đã. Lão bảo sau vụ này chuyện hộ chiếu coi như là xong nợ. ‘Tại tao đang có húng,’ lão bảo thế. Lão ấy còn bảo là sẽ chia phần cho tao. Bảo cả đời tao sẽ cảm ơn lão...”

“Nhưng mà làm gì chứ?”

“... Cướp!”

Tôi hơi nhũn người.

“Cướp hả?”

“Không phải. Nếu nói chính xác thì hình như chúng cần vài thứ giấy tờ. Đối tượng là một nhà đầu tư lớn tuổi, chúng sẽ giả vờ là cướp để ẵm hết giấy tờ cùng số tiền cướp được. Tao bị ép làm nhưng một khi lão đó mà bực lên thì thường là bắt ép hết.”

“Là loại giấy tờ gì?”

“Tao không biết.”

Tôi vút tàn thuốc xuống cống nước rồi đứng lên.

“Tao thấy có cái gì đó không ổn... Mày nên dừng lại.”

“Bây giờ mới vào chuyện chính nè.”

Ishikawa khẽ hít thở. Một bóng đèn đường nhấp nháy rồi tắt hẳn.

“Lão ấy bảo rủ mày cùng tham gia... Lão biết mày đấy.”

“Hả?”

“Ngày xưa, mày từng ở trong nhóm Tanabe đúng không?”

Nhịp tim tôi đập nhanh dần.

“Nhóm đó nhận toàn bộ thông tin từ bên trên, đột nhập những căn nhà vắng chủ... Chẳng hạn như nhà giàu dùng loại khóa cửa gì, có két sắt hay

không... Hoàn toàn khác với những nhóm hoạt động ngẫu hứng ở khu vực, nhóm này cực kỳ chuyên nghiệp. Ví dụ như phần trăm được chia... đều do bên trên chỉ đạo xuống... Nguồn thông tin đó do thuộc hạ của lão hôm nọ cung cấp. Lão ta biết mày.”

“... Lão ta là ai?”

“Tao không biết. Tao tưởng lão là một yakuza chuyên chặn dắt doanh nghiệp nhưng có vẻ không phải. Nói sao nhỉ, lão đó kỳ lắm... rất kỳ. Nói nhiều, cười nhiều, nghe đồn thỉnh thoảng còn giết người.”

Một người đàn ông trẻ mặc vest vừa lầm bầm gì đó vừa tiến vào từ cửa đường hầm. Khi nhận thấy bọn tôi, anh ta im bặt, bước thật nhanh qua đường hầm rồi mất hút. Bầu không khí trong đường hầm sau khi anh ta đi qua nồng nặc mùi rượu.

“... Không trốn được à?”

“Khó lắm, nghe nói có vài thằng đã bỏ mạng vì dám trốn đấy. Nhưng tao có nghe là lão ấy cũng biết lý lẽ. Về điểm này thì lão ấy giống yakuza.”

“Không tin lão ấy được đâu.”

Có tiếng tàu chạy trên đầu, chắc là tàu chở hàng. Tôi cảm thấy luồng hơi ẩm râm rân ở sâu bên trong cơ thể mình đang căng thẳng. Hơi ẩm rõ ràng đang ở bên trong tôi và ý thức tôi hình như đang bắt đầu cảm nhận được nó. Khi tôi nhìn thấy tòa tháp trước mắt thì cũng là lúc cái túi ni lông màu đen bần thỉu kia hiện lên trong bóng tối. Tôi cứ nhìn mãi cái thứ rác rưởi đáng thương mềm như tảng thịt ấy.

“Nhưng đi cướp thì phải giết người à? Giết người thì tao...”

“Không, không đâu.”

“Tại sao?”

“Nghe nói là họ tránh đụng đến cảnh sát. Kể cả bị cướp thì lão già đó cũng không dám báo cảnh sát... Bởi tiền đó là tiền trốn thuế, tài liệu cũng thuộc loại không nên để cảnh sát biết. Nhưng vì thế mà giết lão ta thì sẽ dính đến cảnh sát ngay.”

“Nhưng tao vẫn thấy có cái gì đó không ổn.”

Tôi nói thế song vẫn tham gia vào phi vụ đó. Đúng là lúc đó trong tôi có một luồng hơi ẩm râm rân.

Có lẽ chính cảm giác có gì đó trái ngang ở đây đã xui khiến tôi làm vậy,

chứ không chỉ vì nếu bỏ trốn một mình sẽ gây phiền toái cho Ishikawa. Bản thân tôi lúc đó, mỗi lần đứng trước lựa chọn, tôi sẽ chọn theo hướng hành động hơn là đứng im, chọn hướng tách khỏi thế giới. Rảo bước sau lưng Ishikawa, tôi có cảm giác thời gian đang đông đặc quanh mình, như một chất đàn hồi âm âm đang cuốn đi. Tôi nhớ tới hình dáng của Saeko, khi ra khỏi đường hầm, tôi thấy tòa tháp sắt mà trước đó không nhìn thấy. Tòa tháp đứng sừng sững trong đêm, đỉnh chĩa lên bầu trời lạnh giá.

Khi bọn tôi hẹn gặp nhau ở ga, Ishikawa đã dẫn theo Tachibana. Tôi không rõ Ishikawa và Tachibana có quan hệ thế nào, chỉ biết thỉnh thoảng nó theo bọn tôi đi móc túi và đứng nhìn với vẻ rất thích thú. Bọn tôi im lặng bước vào văn phòng mà Ishikawa vẫn thường một mình trực ở đó.

Văn phòng chẳng còn cả bàn lẫn ghế, sàn nhà trơn trượt. Bọn tôi vừa ngồi xuống sàn nhà thì có ba gã bước vào. Cứ như bọn họ canh sẵn chờ chúng tôi, tôi cảm thấy mình căng thẳng hơn. Ishikawa có vẻ cũng không biết bọn họ. Ba gã mang theo ba cái va li, quăng vào góc phòng như thể thợ đến chuyển nhà.

“Là bọn mày à?”

Tên cao nhất nhóm vừa ngồi xuống vừa hỏi với giọng khàn khàn. Trông gã khoảng hơn bốn mươi nhưng mặt có quá nhiều nếp nhăn nên không đoán được tuổi.

“Có lẽ đúng là không làm hỏng việc. Đứa nào đứa đấy mặt cũng bất lương.”

Gã ném chai nước lại phía tôi, tôi ngập ngừng chưa uống thì Tachibana đã bắt đầu uống, mắt vẫn nhìn ba tên kia. Hai tên còn lại dáng người tầm thước, tuổi ước chừng ba mươi, mặt cũng đầy nếp nhăn như tên cao kều, một tên để đầu trọc, tên kia để đầu đinh, cả hai đều mặc áo khoác gió cáu bẩn.

“Hôm nay tao sẽ nói sơ qua tình hình, và hôm nay cũng ra tay luôn. Vì nhớ tội mày sợ rồi đem chuyện này nói đâu đó thì toi. Cho nên, tuy hơi đường đột nhưng tội mày chuẩn bị tinh thần đi. Tao sẽ cho mỗi đứa năm triệu yên. Như vậy thì không có gì phàn nàn chứ?”

Số tiền nhiều một cách khó hiểu. Tôi đưa mắt nhìn Ishikawa nhưng nó

không phản ứng gì, cả Tachibana cũng thế. Tôi nhìn tên đang nói và quyết định im lặng.

“Tao nghĩ là bọn mày nghe qua từ Niimi rồi, điều cần lưu ý nhất trong khi cướp là ngoài Niimi ra, không đứa nào được nói một lời nào cả.”

Tên cao nhất vừa nói xong thì cửa mở, người đàn ông hôm trước bước vào. Tôi giật nảy mình, ba tên kia có vẻ cũng bất ngờ. Người đó mặc bộ vest màu đen không rõ hiệu nào, đeo kính mát, tay trái đeo chiếc đồng hồ cũng không rõ hiệu nào. Trên cổ ông ta có một vết sẹo lớn màu tím rất nổi bật. Tên cao kêu định nói gì đó liền bị ông ta giơ tay cản lại. “Hôm nay tao rảnh!” ông ta nói, mặt nhếch lên trông như đang cười.

Ba tên kia im bật, sự im lặng kéo dài đến mức nghe thấy cả hơi thở của mình. Nỗi căng thẳng của bọn họ như thể đang lan ra xung quanh, tôi nhìn chăm chăm vào người đàn ông di chuyển trong tĩnh lặng. Toàn bộ cơ thể ông ta như tách khỏi bầu không khí xung quanh không hiểu sao tôi không rời mắt đi được, phần da để trần căng lên như thể ông ta phát ra thứ bức xạ gì đó. Sau khi nhìn chúng tôi với vẻ hài lòng, ông ta nhìn Tachibana và nhếch môi nói: “Mày đã gặp tao rồi nhỉ!” Trông ông ta hôm nay vui đến mức tôi có cảm tưởng như không phải người mình gặp ở văn phòng hôm trước. Tachibana gượng cười tỏ vẻ bình thản, nhưng thực ra nó đang toát cả mồ hôi.

“Vì chuyện này khá quan trọng... Thực ra, không phải tao không tin bọn mày. Bọn mày từ trước đến giờ đã làm theo những gì bọn tao yêu cầu một cách hoàn hảo... Nhưng mà, tao sẽ nói. Bởi vì tao rảnh.”

Ba tên kia gật đầu, ông ta nói xong rồi đến ngồi ở giữa bọn tôi và ba tên kia một cách rất thoải mái, không hề đề phòng. Tôi cảm thấy cổ họng khô khốc, bèn uống một ngụm nước trong chai. Khoảng cách giữa người đàn ông đó và bọn tôi hơi quá gần.

“Phạm tội cần nhất là kế hoạch. Kẻ nào làm mà không có kế hoạch là ngu ngốc.”

Ông ta nói xong rồi chẳng hiểu sao lại nhìn tôi.

“Nhưng chính vì ngu ngốc nên chúng mới phạm tội. Không thể tránh được... Nhưng ngược lại, những người thực sự xuất sắc cũng không quan tâm gì đến luật pháp đâu. Nói cách khác, nếu không có pháp luật thì phạm tội sẽ chán lắm. Bọn mày hiểu chứ?”

Ông ta vẫn không rời mắt khỏi tôi. Tôi không biết phải nói gì nên chỉ im lặng.

“Tiếp theo là cần gan dạ. Bọn mày có biết cuốn *Tội ác và trừng phạt* không?... Mà làm sao bọn mày biết được. Thằng Raskolnikov đây không có chút gan dạ nào.”

Người đàn ông đó khễ dịch chuyển, vẫn không thay đổi tư thế, ông ta đâm mạnh vào gã đầu đinh ngồi phía sau. Tôi giật mình, nhưng vẫn cố không thể hiện cảm xúc ra mặt. Gã đầu đinh ngã gục xuống đất, ông ta tiếp tục đâm vào tai gã đầu đinh đang nằm nghiêng như thể muốn đóng chặt gã ta xuống sàn nhà. Âm thanh khô khốc vang vọng mấy lần, tôi cố gắng thở thật nhẹ, không hiểu sao lại nghĩ mình không nên nhúc nhích thì hơn.

“... Dù bất ngờ trông thấy cảnh này cũng không được mất bình tĩnh.”

Gã đầu đinh bị đánh từ từ ngồi dậy, má hơi sưng, cố gắng quay lại tư thế ngồi ban nãy. Nét mặt người đàn ông đó lúc quay sang bọn tôi vẫn không thay đổi, chỉ có miệng ông ta khễ phát ra hơi thở hỗn hển. Hơi thở đó giống như là dư âm của một niềm vui nho nhỏ hơn là hụt hơi do đánh người, vì vậy tôi tránh không nhìn.

“... Tao sẽ nói đơn giản thôi. Có thể mấy thằng kia cũng nói rồi... Thứ nhất là hai đứa chúng mày không được nói một lời nào. Điểm đến là nhà lão già đầu tư đó. Lão ta đúng là điển hình cho thứ lợn vẫn tự động sản sinh trong thế giới này vậy.”

Tôi nhìn gã đầu đinh lần nữa, hai bên suýt chạm mắt nhau, tôi thấy bối rối. Vẫn còn dư âm của hành động bạo lực vừa rồi, giọng người đàn ông đó khá sắc nét và hơi thấp. Ông ta mặc áo sơ mi trắng bên trong nhưng tôi cũng không nhận ra của hiệu nào.

“Đi bằng ô tô nên bọn mày không cần quan tâm đến địa điểm, có điều là nhớ sơ đồ ngôi nhà. Rộng lắm đấy.”

Khi ông ta nói xong, gã cao kều liền chìa ra tờ bản đồ. Tay gã hơi run run. Có vẻ như ba tên này vẫn chưa quen với sự xuất hiện của ông ta. Cả gã bị đánh lẫn gã đầu trọc đều như hóa đá. Cả ba chỉ biết nhìn chằm chằm vào lưng ông ta, mồ hôi vã ra như tắm.

“Trong ngôi nhà này hiện có lão già đầu tư và một phụ nữ sinh sống. Người phụ nữ này nghe nói lo quán xuyến việc nhà và cũng là người tình

của lão. Vợ của lão không ở trong nhà này. Nghĩa là tổng cộng có hai người. Nghe nói trước đã có hai người phụ nữ như vậy nhưng vì mang thai nên đã nghỉ việc. Còn có một cô thư ký nhưng tuần này cô ả xin nghỉ phép, không ở Nhật.”

Ông ta nói tiếp.

“Nhiệm vụ của bọn mày là uy hiếp và trói ả người tình lại để không làm vướng bọn nó. Tóm lại là hỗ trợ. Để mình Niimi hăm dọa thôi. Giả giọng bọn Tàu ấy. Trước tao đã dạy rồi đúng không? Vì bọn mày cũng quen đi cướp rồi.”

Thấy người đàn ông nhìn mình nhếch môi, Ishikawa khẽ gật đầu.

“Ả tình nhân này đẹp lắm nhưng bọn mày tuyệt đối không được xớ rớ vào. Mà bọn mày cũng đâu có đói khát đàn bà. Nếu muốn thì tha hồ, vì tao cho năm triệu cơ mà. À, tiền thù lao của bọn mày là năm triệu yên. Không có gì phàn nàn chứ?”

Tôi đã nghe lần thứ hai nhưng vẫn quyết định gật đầu.

“Mấy thằng lêu lổng ở khu đây đầu óc đàn độn lắm, chẳng sử dụng được. Thấy gái là tí hết cả mắt. Nhỏ dãi, phóng tinh, đụng cái là giết, thậm chí còn bị mấy đứa con gái chống cự cào đến mức sót lại cả da trong móng tay của các ả.”

Nghe người đàn ông đó nói thế, ba gã kia mỉm cười như để đáp lại.

“Chuyện chia chác cũng có đứa sinh lòng tham. Nhưng với bọn mày thì tao không lo. Bọn mày không phải lũ ngốc. Tao đã nghe Tanabe nói thằng Nishimura chưa lần nào tranh cãi về chuyện chia chác cả.”

Tôi cố không thay đổi nét mặt nhưng không biết làm sao khi mồ hôi cứ không ngừng tứa ra. Đó là tên thật mà tôi chưa bao giờ nói với Tanabe và Ishikawa. Tôi cố nhìn Ishikawa nhưng không gặp được ánh mắt của nó. Người đàn ông quay sang Tachibana.

“Mày thì tao không rõ nhưng chắc không sao... Mày thuộc dạng có tham vọng đấy. Nhìn mặt là biết. Người có tham vọng không bao giờ phá hỏng cuộc đời chỉ vì số tiền thế này... Nói tóm lại là như thế này. Phòng ngủ của cô ả là ở đây. Theo máy nghe lén thì lão già chỉ gọi cô ả đến giường mình chứ không bao giờ tự mình đến giường cô ả. Vì thế, ba đứa chúng mày vào nhà xong thì lập tức đến phòng này, trói cô ta lại. Nếu cô ta không có trong

phòng thì đến ngay phòng lão già, trói cô ta lại. Tụi mày không cần để ý đến lão già. Chỉ cần lo trói cô ả thôi. Đừng để ả ta la hét. đơn giản thế thôi.”

Người đó càng lúc càng thở ra với vẻ khó nhọc. Gã cao kều toan nói thay thì bị ông ta khoát tay cản lại. Khi ấy, vết sẹo tím trên cổ ông ta nhìn to hơn hẳn.

“Thực tế thì việc này rất vui. Đến mức tao cũng muốn tham gia. Lão già đó đang có tám mươi triệu yên tiền trốn thuế trong két sắt. Ngoài ra trong két còn có những tài liệu mà bọn tao cần nữa. Bọn nó sẽ uy hiếp bắt lão già mở két. Việc này chúng mày không cần làm, mà nếu được thì tao không muốn chúng mày nhìn. Dù có lẽ cũng khó. Giống như đàn bà đẹp, tiền bạc cũng khiến con người ta đưa mắt nhìn theo một cách vô thức. Vũ khí để uy hiếp lão già là kiếm Nhật. Súng ngắn nhìn không thực lắm. Để nhanh chóng uy hiếp ai đó thì dùng kiếm lớn là hợp nhất. Dây trói cô ả lát nữa tao sẽ đưa. Nó giống như loại dây một tháng trước băng cướp người Trung Quốc đã sử dụng. Quần áo, găng tay và tất cho bọn mày dùng tao cũng đã chuẩn bị sẵn, toàn đồ chỉ bán ở Trung Quốc thôi. Trong số đó có một cái mà một tên trong băng cướp người Trung Quốc đã mặc. Bọn nó sẽ khéo léo để quần áo vướng vào cửa, sợi vải sẽ sót lại trong phòng. Bọn mày phải đội mũ bảo hiểm đặc biệt che kín mặt nên sẽ không có chuyện râu tóc rơi tại hiện trường đâu. Giày thì bọn tao sẽ chuẩn bị loại mòn gót giống như băng người Trung Quốc đã mang. Toàn bộ băng cướp đó đã bị một nhóm ở Shinjuku giết, đến xương cũng chẳng còn. Giả sử lão già tự khai với cảnh sát vụ trốn thuế và đồng giấy tờ thì cảnh sát cũng sẽ chỉ nhọc công lần theo băng cướp Trung Quốc đó mà thôi, mà bọn đó chết hết cả rồi nên điều tra nữa cũng chỉ đến thế. Chúng ta sẽ giả như đó là hành động của những người đã không còn ở thế giới này nữa. Đây là một trong những điều kiện làm nên tội ác hoàn hảo. Vì không giết người nên bọn mày cứ an tâm. Giết người sẽ khiến cảnh sát bỏ công thực sự. Số nhân viên điều tra sẽ đông hơn. Không cần ngu ngốc như vậy làm gì. Lão già và cô ả sẽ trình báo cảnh sát những thông tin sai lệch, bọn mày nên để lại dụng cụ gây án. Và trên hết là lão già không biết chúng ta nhắm tới đồng tài liệu đó.”

Người đàn ông hít thở sâu.

“Không một yếu tố sơ hở nào cả. Vì tội ác sẽ được ra tay gọn ghẽ nên

ngay tại thời điểm này có thể nói việc vài giờ nữa lão già đó bị mất tiền và tài liệu đã coi như xong rồi. Dù bọn mày có sơ suất để lại dấu vết thì cũng chẳng có gì liên hệ bọn mày với bọn tao. Văn phòng này kể từ hôm nay sẽ biến mất, mối liên hệ giữa văn phòng này và chúng ta sẽ bị xóa sạch. Giả sử bọn mày bị bắt và khai gì đi nữa thì cũng chỉ có thể nói là đã hợp tác với những gã không rõ gốc tích mà thôi. Mà thực tế là đúng như vậy. Và giả sử bọn mày khai gì đó để hỗ trợ bọn có điều tra đi nữa thì thật đáng tiếc, với tội ăn cướp, một ngày nào đó chúng mày vẫn phải ra tù, không có hàng rào bảo vệ chung mày mãi đâu. Thêm nữa trong tù cũng có người của bọn tao đang thụ án. Cho dù bọn mày có may mắn giữ được tính mạng trước tay chân của bọn tao tới lúc ra tù thì cũng sẽ chết ngay sau đó. Không phải chết kiểu bị mấy tay khả nghi dẫn đi đâu đó rồi giết. Mà là chết bất thành linh kiểu như bị một người phụ nữ trong đám đông đâm chết, bị bắn từ xa, đột nhiên bị người đi cùng thang máy đâm chết. Tóm lại, điều mà bọn mày phải làm là không được thất bại. Không được để bị bắt. Cảm kích khi nhận tiền công và biết ơn tao trong lòng. Chấm hết.”

Người đàn ông hé môi, châm thuốc hút. Văn phòng trông trở nên yên tĩnh, tiếng gã cao kêu mở nắp chai nhựa vang khắp phòng. Nhìn người đó hút thuốc, tôi chột nghĩ sao từ trước đến nay mình chưa bao giờ hút thuốc trong căn phòng này. Tôi cảm giác như mặt gã đầu đình sung hơn. Tachibana khẽ hít thở, mở miệng ra như muốn phản đối. Ishikawa thì vẫn im lặng.

“Có điều này tôi muốn hỏi... Thứ nhất là xe sử dụng có ổn không?... Làm thế nào để mở khóa căn nhà to như thế... Và phân chia khi nào bọn tôi được nhận?”

Người đàn ông ho khan với vẻ khó nhọc rồi dập tắt thuốc. Ông ta khoát tay, gã cao kêu bèn lên tiếng.

“... Xe sử dụng là một chiếc xe bảy chỗ. Tuy là xe ăn cắp nhưng bọn tao đã nhờ một tay đánh bạc thuê rất giỏi thay biển số rồi. Có bị chặn hỏi thì chiếc xe cũng sẽ khớp với bằng lái giả của tao. Kể cả cảnh sát ghi lại biển số thì cũng không lần được tới tao đâu vì đó là chiếc xe không tồn tại. Nói vậy chứ bọn tao biết hết hôm nay cảnh sát chặn kiểm tra chỗ nào rồi. Cả máy bắn tốc độ, vị trí hệ thống nhận diện biển số nữa. Mày còn hỏi gì nữa?”

“Khóa cửa, à không, tiền chia khi nào được nhận?”

“Tiền chia thì sau khi hoàn tất mọi thứ, tao sẽ đưa trong ô tô. Làm thế bọn mày sẽ yên tâm hơn là sau này bảo đến một địa điểm chỉ định phải không? Khóa thì đã có chìa phụ rồi. Cửa giả nhà đó phức tạp lắm nên ban đêm không được gây tiếng động lúc mở đâu đấy.”

Khi ông ta đứng lên, ba gã kia cũng đứng lên như để tiễn. Tôi rất muốn hỏi tại sao ông ta không để mình ba gã kia làm thôi, sao phải cần đến bọn tôi, nhưng không mở miệng được.

“Còn gì nữa không?”

Người đàn ông hỏi vậy nhưng giọng lãnh đạm như thể chẳng còn hứng thú với chuyện này nữa.

“Bọn mày phải nhớ điều này... *Không phải tôi ác nào cũng giống nhau.* Đi cướp mà không có kế hoạch là cực kỳ ngu xuẩn... Lấy được ít mà rủi ro lại cao. Máy thẳng này xưa cũng thế nhưng tao đã dạy cho biết đường đi nước bước rồi. Biết được phương pháp điều tra của cảnh sát và làm ngược lại thì sẽ không bị bắt. Quan trọng là kế hoạch. Bọn mày, thay vì lén lút làm mấy việc vớ vẩn thì sử dụng cái đầu của mình đi... Và đương nhiên, như tao đã ra lệnh, giờ bọn mày phải đến nhà của lão già đó. *Trong lúc cướp, phải ý thức và tận hưởng mọi hành động của mình.* Vì bọn mày đang ném trái việc mà những người khác cả đời không bao giờ được ném trái.”

Một giờ khuya, bọn tôi lên chiếc xe bảy chỗ đã được chuẩn bị sẵn. Cả bọn thay áo quần trong xe, không hiểu sao khi mặc vào người bộ quần áo vừa với mình, người tôi bốc ra mùi ngai ngái. Khi mấy tên kia nhắc miếng lót sàn xe lên, có một tấm ván đen làm nắp đậy một khoang rỗng. “Kiếm Nhật thì nằm trong ghế này,” tên cao kêu vừa nhét áo quần vào cái khoang dưới sàn xe vừa nói. “Bọn tao nhét cả ma túy vào đây, gì gì cũng có. Thậm chí còn cho được cả người vào.”

Chúng tôi ngồi đợi trong xe một lúc thì cửa mở, một người tôi chưa gặp bao giờ ngồi vào vị trí lái xe. Anh ta khẽ gạt đầu chào mấy gã kia rồi đạp ga cho xe chạy. Ra khỏi con hẻm nhỏ, chiếc xe lao vút trong đêm tối, thỉnh thoảng mới dừng lại ở ngã tư đèn đỏ.

Bọn tôi im lặng hút thuốc, nhìn vu vơ bên ngoài, dõi mắt theo bóng dáng một người đi xe đạp, ngắm vẻ lịch thiệp của đôi vợ chồng trung niên đang chạy ô tô bên cạnh. Vì sắp đến Giáng sinh nên khu dân cư trang trí đèn rất bắt mắt. Có hình nộm ông già Noel đang trèo tường, dây đèn quả ớt xanh đỏ lấp lánh làm sáng rực tất cả các căn nhà.

“Tên này chỉ lái xe thôi, nên sau khi cho chúng ta xuống hẳn sẽ mang xe biến đi đâu đó luôn. Không thể đậu một chiếc xe khả nghi trước nhà đó được. Nếu mọi việc suôn sẻ thì sẽ điện thoại gọi hẳn đến đón... Lấy tiền xong, khi nào tao chỉ tay ra, bọn mày cùng với cả mấy tên này quay về xe trước. Vì tao phải ở lại dọn dẹp một chút, trói lão già và cô ả vào cột, cắt hết dây điện thoại để chúng không báo cảnh sát được. Nói tóm lại, hành động nhanh gọn rất quan trọng.”

Băng qua chỗ chắn tàu, chiếc xe nhẹ nhàng tiến vào con dốc thoải thoải. Đi qua dãy ánh sáng từ những ngôi nhà như ganh đua nhau trang trí, xung quanh dần tối hơn. Khi nghe ai đó nói “Nhà kia kìa!” tôi quay ra nhìn thì thấy một ngôi nhà hai tầng có vẻ mới. Ngôi nhà to, thiết kế tổng thể làm nổi bật cấu trúc hình tứ giác khiến người ta nghĩ tới một công ty mới nào đó. Vườn quanh nhà không rộng lắm nhưng cũng có thảm cỏ, những cái cây bắt

cân xứng như thể mọc lên một cách bừa bãi. “Nhà lão già ở Tokyo đây!” Gã cao kêu nói. Xung quanh san sát những ngôi nhà giàu có tựa tựa nhau, đèn đường lẫn lối đi đều ở trong tình trạng tốt.

Tôi đội mũ bảo hiểm trong xe, được phát một thanh kiếm đựng trong bao giống như bọn họ. Đó không phải là cây kiếm Nhật thường thấy mà chỉ là một con dao được làm to hơn, dài hơn để tăng vẻ đáng sợ, không có cả uy lực lẫn vẻ thanh tịnh. Chiếc xe chạy chậm chậm, mấy gã kia nhìn quanh rồi cho xe nhẹ nhàng dừng lại. “Tao sẽ đi vào một mình trước để mở cửa,” gã đầu trọc mặc áo khoác màu xanh lá cây im lặng từ nãy khẽ nói. “Tóm lại ngoài Niimi ra, hai bọn mày tuyệt đối không được mở miệng nói gì cả.”

Gã đầu trọc xuống xe, nhét con dao vào trong thắt lưng, từ từ mở cổng và tiến vào cửa chính. Đúng lúc đó, đèn ở cửa chính bật sáng, tôi giật mình nín thở theo phản xạ. Bóng gã đổ xuống ngay giữa thảm cỏ. Tachibana định nói điều gì đó nhưng gã cao kêu đã đưa tay ngăn lại. “Chỉ là bóng đèn thôi,” gã nhỏ giọng. “Chỉ là bóng đèn chiếu sáng thôi. Bọn tao điều tra hết về ngôi nhà này rồi. Không phải đèn báo động đâu. Xung quanh không có ai nên đèn có sáng cũng chẳng ý nghĩa gì. Chỉ là đồ chống trộm thôi.”

Gã đầu trọc tra chìa khóa vào ổ khóa, mở hé cửa rồi vẫy tay ra hiệu cho bọn tôi. Cả bọn xuống xe, xếp thành một hàng tiến về phía cửa, bóng đổ xuống mặt cỏ. Tôi nhớ lại cảm giác căng thẳng, cổ họng khô khốc hồi còn tham gia nhóm đạo chích ngày xưa. Chiếc xe chở chúng tôi đến bắt đầu đi. Sau khi xác nhận cả bọn đã vào trong nhà, gã cao kêu nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau cửa chính là hành lang tối chạy dài, lạnh lẽo và tĩnh mịch. Cảm giác lạ lẫm ngày xưa khi mang cả giày bước vào nhà người khác ủa về, tôi theo sau Ishikawa và Tachibana, đi về phía phòng cô gái đối diện với nhà vệ sinh cuối hành lang. Chắc hẳn lão già đang ở trong phòng ngủ trên tầng hai. Mấy tên kia từ từ leo lên cầu thang rồi biến mất trong bóng tối. Còn bọn tôi sẽ phải làm nhiệm vụ trói cô gái lại và đưa lên tầng hai.

Khi đứng trước cánh cửa gỗ, tôi hít một hơi thật sâu. Ishikawa nhẹ nhàng mở cửa vào bên trong. Bên trong tối nhưng có thể thấy giường nằm trong góc căn phòng rộng khoảng 10 chiếu* chứa hình dáng lùm lùm. Ishikawa cầm miếng băng dính đã cắt sẵn tiến lại gần giường. Nếu như cô ả giẫy giụa thì Ishikawa và Tachibana sẽ là người giữ cô ta, còn tôi sẽ giơ con dao ra

hăm dọa. Tôi nắm bao đựng dao, nín thở. Ishikawa đã quen với cách đi không nghe tiếng chân. Ngay lúc chuẩn bị dùng băng dính bịt miệng cô ả, Tachibana giẫm phải cái gì đó, có âm thanh khô khốc của miếng nhựa bị vỡ. Khi tôi quay sang nhìn Tachibana thì có tiếng ú ớ khe khẽ của cô ả từ trên giường. Ishikawa vòng tay khóa đầu và bịt miệng cô ta, nói gì đó vào tai cô ả. Cô ả gật đầu mấy cái song cơ thể cứ quần quai theo phản xạ, sau một hồi cố gắng thở gấp cùng kêu rên khe khẽ, cuối cùng cô ta cũng nằm yên. Ishikawa bật đèn ngủ lên còn Tachibana thì rút dao ra hết sức khẽ khàng để tránh làm cô gái kích động hơn. Cô ả nhìn con dao dài trên tay Tachibana, nhìn cánh tay của Ishikawa, rồi nhìn tôi đang đứng trước cửa. Cô ả vừa thở gấp vừa bước xuống giường theo yêu cầu của Ishikawa. Cô ả chỉ mặc độc cái áo ngủ hai dây, không mặc cả đồ lót. Ishikawa bắt cô nàng ngồi giữa phòng, bẻ tay cô ả ra sau và trói bằng đoạn dây đã chuẩn bị sẵn.

Cô ả rất đẹp, thân hình cao ráo, thanh mảnh. Vì hai tay bị trói quặt ra sau nên ngực của cô ả càng nhô lên, lồ lộ sau chiếc áo ngủ, cơ thể cô ta gồng lên vì sợ, đôi chân dài duỗi ra hớ hênh. Vì lo cho tính mạng nên cô ả quên luôn mình là phụ nữ, để mặc cho mọi đường nét cơ thể cứ thế phô ra, người cô ả tỏa mùi nước hoa. Tôi thấy trong lúc sợ hãi và nguy hiểm, cơ thể phụ nữ thu hút mọi sự chú ý hết như ngọn lửa thu hút lũ thiêu thân, chẳng liên quan gì đến ý chí của họ. Ishikawa kiểm tra dưới ánh đèn xem tay cô ả được cột chặt chưa, lăm lăm gì đó vào tai ả rồi cắt miếng băng dính mới dán thêm vào miệng. Dưới ánh đèn, hình ảnh cô gái xinh đẹp bị ngược đãi như tách lia khỏi không gian xung quanh. Không hiểu sao hình ảnh Saeko cứ hiện lên trước mắt tôi. Nhận ra mình nhìn cô ả khá lâu nên tôi đưa mắt nhìn sang chỗ khác. Tôi biết Tachibana không muốn động chạm cô ả một cách bừa bãi, còn Ishikawa cũng đang cố gắng để không chạm vào người cô ả. Ishikawa lấy chiếc khăn lông trên giường phủ lên người ả, tóm lấy khúc dây trói trên tay ả rồi từ từ kéo dẩy. Tachibana và Ishikawa, hai đứa hai bên dẫn cô nàng lên tầng hai. Tóc cô ả tỏa ra thứ mùi đậm đặc, lẫn với mùi từ bộ quần áo của một người lạ tôi đang mặc trên người.

Ánh sáng từ phòng ngủ của lão già trên tầng hai lọt ra ngoài. Thoáng có tiếng người, khi tôi mở cửa thì ánh sáng càng rõ hơn. Trong căn phòng rộng chừng hai mươi chiếu có ba tên cầm dao và một lão già tóc bạc tay bị trói

quặt ra sau, đang ngồi rúm ró như con sâu.

“***** **”

“*****, ****, *****”

Ba tên nhìn chúng tôi vừa dẫn cô ả đến rồi quay lại nhìn lão già. Bọn chúng nói chuyện với nhau bằng tiếng Trung khiến lão già mở to mắt nhìn. Theo dấu hiệu của ba tên đó, chúng tôi rút dao ra. Lão già vẫn không lên tiếng, chỉ trố mắt nhìn chúng tôi nghi hoặc.

“Bọn này không giết ông đâu, mở két sắt ra đi.”

Gã cao kều thay vì nói thứ tiếng Nhật lồm bồm, thì cố giữ giọng phát âm hơi ngọng như kiểu một người nước ngoài nói tiếng Nhật khá tốt.

“Xin các cậu...”

Giọng lão khàn và đục như loài chim hoang.

“Đừng bắt tao phải nói nhiều.”

“Nhưng nếu các cậu giết tôi thì két sắt cũng không mở được.”

Lão già phản kháng yếu ớt trong khí giọng run run, người ướt đẫm mồ hôi.

“Muốn sao cũng được. Sếp tao đã ra lệnh, giết cũng được, không giết cũng được. Nếu chọn cách giết thì sẽ khiêng cả két đi rồi mở ở nhà máy. Thế nào cũng được. Phiền phức quá, mau mở ra đi.”

Gã đầu đinh tay lăm le thanh kiếm hùng hổ đến gần lão già.

“Đừng để máu bắn vào người. Đứng đối diện và đâm vào cổ ấy.”

“Hiểu rồi.”

Lão già rên rỉ.

“Tôi phải chết thật sao?”

“Còn tùy xem ông có hợp tác không đã.”

“6, 5, 2, 2, 1, *, *, 0, 5.”

Tên đầu trọc ngồi trước két sắt màu bạc đặt trên kệ ở góc phòng. Gã nhấn mã số, cửa két sắt mở ra. Tên cao kều rút điện thoại ra nói gì đó bằng tiếng Trung rồi lập tức ngắt máy. Trong két sắt có lượng tiền nhiều hơn con số tám mươi triệu yên được nói ban đầu. Tachibana khò khè trong cổ họng như thể đang cố nén cười. Tên cao kều ném cái túi màu trắng ra, tên trọc im lặng nhét tiền vào.

“Đợi đã. Làm ơn chỉ lấy tiền đi thôi.”

Lão già rên lên khi thấy tên trọc cầm bó tài liệu và phong bì.

“*****.”

“Hả?”

“À à, bọn tao lấy cả cổ phiếu và cả giấy chứng nhận quyền sở hữu nữa.”

“Nhảm rồi, đó không phải là cổ phiếu. Các cậu không cần đến nó đâu.”

“*****, không, tao không đọc được. Tao không hiểu.”

“Tôi nói thật đấy.”

“Im đi.”

Thấy tên cao kêu ra hiệu cho tên đầu đinh, tỏ ý phiền quá, lão già liền im bật. Cô ả kia vẫn ngồi bệt dưới sàn, mắt mở to thẳng thốt. Lão già ra sức vặn vẹo, quăn quại như thể hốt hoảng lắm. Thấy tên đầu trọc cầm túi đứng lên, lão già cứ nhắc đi nhắc lại: “Thực sự là không phải đâu.”

Tên cao kêu chỉ tay về phía cửa nên chúng tôi ra khỏi phòng. Lúc ra đến cửa, tôi có nhìn cô ả, ả vẫn thản nhiên duỗi thẳng chân, chiếc khăn bông thì đã rơi khỏi người. Tên đầu đinh mở cửa trước rồi nhìn quanh. Dãy nhà dân vẫn chìm trong yên tĩnh. Chiếc xe từ từ chạy tới, theo tên đầu đinh ra đầu chúng tôi ra khỏi nhà. Trước cổng nhà, cửa xe từ từ mở. Mọi việc đơn giản quá.

“Còn gã kia thì sao?”

Tachibana hỏi mấy tên kia, giọng có vẻ khí thế. Tôi nghĩ nó đang hỏi về gã cao kêu vẫn còn ở lại bên trong.

“... Đợi thêm chút nữa. Lúc này tao nói rồi cơ mà. Hắn còn phải dọn dẹp. Bị báo cảnh sát ngay thì mệt lắm.”

Trong lúc nói chuyện thì tên cao kêu từ trong nhà quay ra rồi leo lên ngồi cạnh tài xế. Chiếc xe lăn đi cũng từ từ như lúc nó đến.

Lúc còn tham gia nhóm chuyên đột nhập nhà vắng chủ, khi mọi việc xong xuôi là tất cả cùng cười vang như thể vừa được giải phóng. Song lúc này, mấy tên kia chỉ im lặng. Như thể vừa làm xong một công việc bình thường, bọn chúng thờ ơ cởi áo khoác, cất mũ bảo hiểm và túi đựng tiền vào khoang dưới sàn xe, cất sáu thanh kiếm dưới thùng ghế. Xong xuôi, bọn chúng thở hắt ra vẻ chán chường. Đúng lúc đó, Ishikawa đang ngồi bên cạnh chạm vào ngón tay tôi và chuyền cho tôi một mẫu giấy nhỏ.

“Này,” Tachibana lại lên tiếng. “Nếu đơn giản thế này thì bọn mày làm

được mà... Sao lại phải gọi thêm bọn tao?”

Tôi tò mò về tờ giấy của Ishikawa, đồng thời cũng ngóng câu trả lời của bọn chúng. Gã cao kều chằm lửa hút thuốc, không buồn quay lại, gã đáp như thể không muốn nói chuyện.

“... Ba người bọn tao làm cũng được nhưng để đề phòng thì nên gọi thêm người. Đối phương cũng thấy sợ hơn, trường hợp lão già đó không chịu hợp tác thì cũng cần người khiêng két sắt đi. Ngoài ra còn gì nữa nhỉ?”

“Nhưng sao lại là bọn tao...?”

“À, thực ra thì bọn tao cũng chuẩn bị ba người khác rồi. Là bạn của tụi tao. Nhưng khi nghe Niimi nói là phải rời Tokyo, sếp tao liền đổi ý. Nói đơn giản thì bọn mày giống như quà khuyến mãi vậy. Ông ta rất thích cho tiền mấy đứa lêu lổng như bọn mày.”

Tôi cúi xuống vờ gãi gãi cổ chân, rồi liếc nhìn tờ giấy. Tờ giấy viết ‘Lập tức rời khỏi Tokyo. Bảy giờ tối mai, trước cửa Bắc ga Shin Yokohama.’

“Nhưng...”

“Mày lắm điều quá. Tao cũng không biết ông ta đang nghĩ gì đâu. Tóm lại, bọn mày là những đứa may mắn. Chỉ cần biết ơn ông ta như ông ta nói là được rồi... Trước giờ còn có nhiều chuyện khó hiểu hơn. Tất cả là do ông ấy nghĩ hết. Điều duy nhất tao biết là khi ông ta bảo dùng đứa nào thì những đứa đó không bao giờ phạm sai lầm... Bản thân tao khi nhìn bọn mày cũng nghĩ là bọn mày được. Chắc vì Niimi sắp nghỉ việc nên ông ta muốn để cho Niimi làm việc lần cuối rồi cho tiền. Để phải mang ơn ông ta. Trước giờ vẫn có những đứa như vậy, dù không nhiều. Vì ông ta thích mấy thằng trẻ nên không định làm gì bọn mày đâu. Dù có thả rông mấy thằng lêu lổng, yếu thế như bọn mày thì cũng chẳng có gì phải sợ cả... Nghe nói ông ta đã cứu thằng Nlimi ở Pakistan nhưng với ông ta thì đó cũng chỉ là trò giải trí mà thôi. Vụ lần này vốn dĩ kịch bản đã rất hoàn hảo, bọn mày chỉ việc im lặng và trói cô ả, chẳng có gì khó cả... Tóm lại bọn mày may mắn đấy.”

Gã nói xong, cố nén cái ngáp rồi dụi lửa điếu thuốc. Chiếc xe đi hết con đường tối và tiến vào khu vực nhà máy bỏ hoang.

“Đến đây là được rồi... Dừng lại.”

Mấy tên kia xuống xe, bắt đầu thay quần áo. Những mảnh lớp xe trông như miếng thịt mềm nằm rải rác, tòa nhà lắp ghép hoen gỉ, hư hỏng, một

chiếc xe tải nhỏ màu trắng đã vỡ cửa kính. Tôi vừa thay quần áo vừa đứng hơi tách khỏi máy tên song Ishikawa thì chẳng có phản ứng gì, cứ lẳng lặng cởi quần áo ra rồi mặc quần áo khác vào.

“... Tao chia tiền đây.”

Tên cao kều nói xong thì tên đầu trọc mở cửa xe, vào bên trong rồi quay ra. Trên tay gã cầm một bó tiền buộc vội.

“Năm triệu yên. Không ý kiến gì chứ? Quá hơi chứ gì nữa. Nói thẳng ra thì tụi tao cũng tiếc lắm đấy.”

Gã lần lượt phát tiền cho bọn tôi. Thấy gã cao kều ngáp, tay tài xế cũng đưa tay dụi mắt.

“Tới chỗ thích hợp bọn tao sẽ thả bọn mày xuống để bọn mày tự bắt taxi. À, Niimi, mày lái xe một lúc đi, cả nó và tao đều chẳng ngủ nghề gì. Dễ gây tai nạn lắm.”

Chiếc xe ra khỏi con đường hẹp với những ngôi nhà nằm san sát rồi tiến vào đường quốc lộ nào đó. Tên cao kều và tài xế đã ngủ, tên đầu trọc ra lệnh thay tên cao kều, Ishikawa dừng xe lại. Tôi hoàn toàn không đoán được đó là đâu. Chỉ có mỗi cửa hàng tiện lợi ở đằng xa, ngoài ra chẳng có cửa hàng nào nổi bật, khoảng cách giữa các cột đèn khá xa nên xung quanh hơi tối.

“Bọn mày xuống nhanh đi... Giấu tiền vào trong quần áo ấy. Bọn mày làm nghề móc túi nên chắc là nhét được hết tiền vào người. Tụi mày cũng không bắt cần đến mức bị cảnh sát chặn lại hỏi đâu nhỉ.”

Tachibana xuống xe, tôi cũng xuống theo. Ishikawa cũng định xuống song tên đầu trọc bảo: “Xin lỗi, lái giúp tao thêm chút nữa đi. Bọn nó ngủ cả rồi. Giờ bọn tao đến Shinagawa để thủ tiêu chiếc xe này. Nhờ mày lái đến khoảng nửa đường thôi.”

“Nhưng mà tao...”

Thấy Ishikawa phản ứng, tên đầu trọc bật cười thành tiếng.

“Gì mà bọn mày run như cây sậy thế. Được rồi, chỉ cần đến Kannana thôi. Sau đó tao sẽ lái. Bọn mày thật nhiều sự.”

Tôi nhìn Ishikawa song nó khẽ gạt đầu nên tôi chỉ im lặng nhìn cửa xe đóng lại. Xe bắt đầu chạy rồi dần dần tăng tốc, chẳng bao lâu thì biến mất trong màn đêm. Xung quanh bỗng dưng trở nên vắng lặng.

Tôi và Tachibana cứ đứng im lặng như vậy một lúc, lơ đãng nhìn những

chiếc xe thỉnh thoảng lướt qua, châm lửa hút thuốc, bản thân tôi thì không ngừng nghĩ về Ishikawa. Khi tôi nói với Tachibana về tờ giấy Ishikawa đưa thì nó đã châm sang điều thứ hai.

“... rời khỏi Tokyo ngay, có phải thế không?”

Tachibana nói rồi khẽ cười.

“Tại nó nhất gan quá đấy... Chẳng phải hoàn toàn bình thường sao. Tao vẫn ở lại đây. Ở đây có đưa tao cần phải gặp, có gái tao có thể chén được ngay.”

“Tao thì... tao sẽ rời khỏi đây.”

“Mày thích thì cứ đi. Kể cũng quái thật. Đơn giản mà chẳng bị lộ.”

Tachibana im lặng như đang suy nghĩ điều gì.

“Người đàn ông đó là ai mà mày biết không?”

“Làm sao tao biết được... Hình như ông ta tên là Kizaki gì đó? Nhưng mà mình không nên biết thì hơn. Cứ làm như lão nói. Chỉ cần biết ơn trong lòng là được.”

Tôi đi bộ cùng Tachibana đến cửa hàng tiện lợi rồi gọi taxi. Khi hai chiếc taxi nối đuôi nhau chạy vào bãi đỗ xe, Tachibana búng tàn thuốc như ra hiệu gì đó.

“VẬY NHÉ, CHẮC MÀY VÀ TAO SẼ CÒN GẶP MẶT.” Tachibana nói. “Loại như bọn mình thế nào cũng gặp lại nhau ở đâu đó thôi.”

Tôi lên taxi và đi thẳng đến Shin Yokohama. Thành phố lúc rạng sáng toát lên một màu xanh mờ ảo, những căn nhà, con đường và lác đác mấy người đi bộ hiện lên trong màu xanh ấy. Tôi xuống xe taxi, vào một khách sạn bình dân trước ga. Cô gái tiếp tân cứ giải thích lằng nhằng rằng chỉ còn vài tiếng nữa là đến giờ phải trả phòng rồi. Tôi bảo sẽ thuê hai đêm, trả tiền rồi lên phòng.

Vừa nằm xuống giường, tôi nhận ra cơ thể mình vẫn còn run. Tôi cứ có cảm giác như mình đang ở trong chiếc xe đó, đồng thời cũng ở trong phòng của lão già nọ. Không ngủ được, tôi định gọi ả nào đó đến song nghĩ lại thấy chẳng có chỗ nào cung cấp gái vào giờ này cả. Tôi châm thuốc, nghĩ xem không biết giờ mình sẽ thế nào. Tôi cứ xem mình sẽ làm gì, sẽ tập trung vào

cái gì để sống. Tôi vừa nhớ lại hình ảnh cô ả bị trói trong phòng lão già, vừa nghĩ đến Saeko.

Tôi không tài nào ngủ được, cứ thao thức như vậy cho đến gần bảy giờ tối, giờ mà Ishikawa đã nhắc tới. Cửa Bắc ga Shin Yokohama có rất nhiều người qua lại. Mất ngủ, lại đi giữa một rừng người hối hả ngược xuôi làm đầu óc tôi váng vất.

Tám giờ, rồi chín giờ mà vẫn không thấy Ishikawa đâu. Tôi ngồi xỏm xuống đất, liên tục đốt thuốc. Trang phục đủ màu sắc của dòng người dưới ánh đèn nê ông khiến mắt tôi nhức nhối. Tôi quay sang nhìn cặp tình nhân đang cười như ré lên, nhìn tay nhân viên văn phòng đang đứng dựa vào tường, nhìn đồng hồ, nhìn xuống giày. Tôi nhìn thấy một người đàn ông đang vẫy tay tiến lại gần, ngay khi nhận ra là anh ta vẫy người khác chứ không phải mình thì một ông lão vô gia cư áp sát sau lưng tôi.

“Từ nay, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra...”

Ông lão nhìn vào mắt tôi nói. Trông ngực tôi càng lúc càng đập mạnh. Xung quanh tôi là vô số những người đang cười với nhau, khuôn mặt họ lơ mờ không rõ.

“Kín tiếng thôi... Nếu còn muốn giữ mạng. Mà ý thú vị đấy. Hẹn gặp lại nhé.”

Tôi nhìn ông lão. Hơi thở càng gấp gáp, tôi cố gắng kìm nhịp thở.

“Ông là...?”

“... Là người đưa tin. Ban nãy một ông mặc vest cho tôi cái này.”

Ông lão lôi trong túi ra một chai rượu whisky.

“... Ngoài ra còn gì nữa không?”

“Ngoài ra à.”

Ông lão nhăn mặt ho hắng.

“Tao quyết định để cho mày tự bơi... Hãy biết ơn tao trong lòng... Hình như thế.”

Tôi vào ga, mua đại một vé rồi chờ tàu shinkansen. Ti vi trong phòng chờ đang phát tin tức chiến tranh. Màn hình ti vi thay đổi, dòng tin ‘Hạ nghị sĩ XXX bị sát hại’ đập vào mắt tôi. Hiện lên trên màn hình là lão già mà bọn

tôi vừa cướp tiền.

‘Theo lời khai của nhân chứng là người giúp việc vừa thoát nạn thì hung thủ là một nhóm có vẻ là người nước ngoài, sau khi ép nghị sĩ XXX mở két sắt, nhóm hung thủ đã dùng một hung khí giống như dao giết ngài nghị sĩ... Cục cảnh sát Tokyo nhận định đây là hành vi của một nhóm cướp người Trung Quốc thường xuyên lộng hành những năm gần đây và bắt đầu mở cuộc điều tra. Tại quốc hội...’

Sau này tôi mới biết là ngày hôm sau, thư ký riêng của một chính trị gia khác tự sát, chủ tịch một công ty nhà nước chết vì rơi xuống đường tàu, giám đốc một công ty IT mất tích và được tìm thấy thì đã chết. Giá cổ phiếu tăng bất thường rồi đột ngột giảm mạnh, sau khi bộ trưởng từ chức vì lý do sức khỏe, một chính trị gia khác cùng phe với ông ta cũng chết.

Đêm hôm đó, tôi rời khỏi Tokyo.

Dựa lưng vào tường một tòa nhà phức hợp cấu bản, dùng áo khoác chắn gió, tôi châm lửa hút thuốc.

Cho ngón tay vào túi áo, tôi cảm nhận được không khí lạnh đang đọng ở gáy và vai. Từ tòa nhà phức hợp, hai người phụ nữ trung niên mặc đồng phục trông như hai chị em sinh đôi bước ra, lúc đi ngang qua tôi, họ nhìn tôi đầy nghi ngờ. Những ngón tay tôi mãi mà vẫn chưa ấm lên được. Tôi ghé vào cửa hàng tiện lợi, mua một lon cà phê nóng. Cầm lon cà phê nóng trên tay, tôi đi về phía nhà hát.

Tôi giả vờ nhắn tin ở trong khu vực dành cho người hút thuốc rồi lại châm lửa hút thêm một điếu nữa. Thấy ồn ào như có rất đông người, tôi quay sang nhìn thì vừa lúc cả một dòng người từ trong hội trường tủa ra. Những khán giả đến thưởng thức buổi hòa nhạc cổ điển chủ yếu là những người cao tuổi, có nhiều tiền. Bản *Giao hưởng cuồng tưởng* của Berlioz hay tổ khúc *Biến tấu Enigtna* của Elgar đều có trong chương trình, những thứ tôi không hiểu lắm.

Trà trộn vào đoàn người đang tiến đến chỗ đón taxi, tôi nhìn thấy một cặp vợ chồng lớn tuổi ăn bận trông có vẻ chinh tể nhất. Tôi cử động những ngón tay trong túi, từ từ bước lại gần họ. Hai vợ chồng vừa tươi cười nhìn nhau, vừa khen ngợi vị nhạc trưởng người Pháp, bảo rằng lần tới sẽ phải nghe ở Pháp. Ông cụ bận chiếc áo khoác màu nâu đậm hiệu Loro Piana, còn bà cụ thì mặc áo khoác dày màu kem, choàng khăn Gucci. Ông cụ đưa ra ý kiến nên đi mua quà gì đó cho cháu rồi hãy về, bà cụ mỉm cười tán đồng. Trong dư âm của buổi hòa nhạc, gương mặt của đôi vợ chồng già tràn ngập vẻ lương thiện, hài lòng với thứ âm nhạc đẹp đẽ họ vừa thưởng thức. Những nếp nhăn tự nhiên trên gương mặt ông cụ như thể tuyên bố cuộc đời họ không có sai lầm, và họ sống được đến hôm nay mà chưa từng làm lỗi.

Đoán chừng ví nằm ở túi trong áo khoác, tôi nghĩ vậy là chỉ còn cách khẽ xô vào ông cụ từ chính diện, cách này khá kinh điển. Song, ông cụ lại kêu nóng quá, đi chậm lại và bắt đầu tháo cúc để cởi áo. Tôi đi sát ngay sau lưng

ông, lấy cơ thể mình che ánh mắt những người phía sau. Tôi nghĩ cần phải kết thúc trước khi bà cụ giúp ông cụ cởi áo. Ông cụ đã cởi toàn bộ cúc áo, ngay khi ông cầm phần ngực áo chuẩn bị tuột ra, tôi liền vươn tay hướng xuống dưới tạo thành một góc xiên, tiếp cận ông cụ từ bên trái. Tôi cho ngón trỏ và ngón giữa tay trái vào túi áo trong bên trái kẹp lấy ví. Ngay lúc đó tôi có cảm giác ngón tay mình đã chạm vào vẻ mặt ấm áp của ông cụ và cuộc sống êm đềm của hai vợ chồng đằng sau vẻ mặt ấy. Tôi rút ví lên, cho vào tay áo khoác của mình. Tôi lướt qua phía bên trái ông cụ và định cứ thế vượt lên trước trong lúc ông vẫn đang loay hoay với chiếc áo, thì chợt bà cụ nói gì đó rồi đưa cánh tay mảnh khảnh ra giúp.

Trong ví của ông cụ có hai trăm hai mươi ngàn yên, các loại thẻ tín dụng và hình chụp với cháu. Cậu bé tươi cười đứng giữa hai vợ chồng ông bà cụ trông xinh xắn, mặt tinh nghịch rõ là vui vẻ. Tôi ra sức nhét cái ví vào thùng thư như đang cố tống khứ nó đi. Bên trên tòa nhà phức hợp cao tầng có cột thu lôi lấp lánh ánh bạc, cột thu lôi đứng thẳng, đón ánh mặt trời từ trên cao. Tôi nhìn sang chỗ khác rồi lại lẩn vào đám đông.

Tôi lên taxi rồi xuống gần nhà trọ của mình. Từ bóng râm của khu nhà trọ mục nát phía đối diện, một đứa bé có mái tóc nâu dài đang vừa chạy vừa nói gì đó. Lúc đi ngang qua bảng hiệu hoen gỉ, tôi băng quơ nhìn vào cửa hàng có cánh cửa cuốn thả xuống hết nằm cạnh bức tường bê tông đầy những chữ viết bậy. Tôi định hút thuốc rồi lại thôi, ngay khi muốn có gì đó cho vào miệng thì ngón tay tôi chạm vào thanh kẹo cao su trong túi áo. Một chiếc xe tăng tốc tạt ngang qua trước mặt tôi. Chẳng biết thanh kẹo này là tôi mua từ trước rồi quên hay là lấy từ cửa hàng tiện lợi khi mua lon cà phê nóng nữa. Cuối cùng tôi quyết định hút thuốc, co ro trong chiếc áo khoác, cố gắng bình tâm trở lại. Khi ra đến đường lớn, tôi bắt gặp thằng bé hôm nọ đi ăn cắp cùng với người mẹ trong siêu thị đang lẩn trong dòng người đi bộ mệt mỏi. Vẫn xách cái túi giấy như lần trước, cu cậu một mình đi vào siêu thị. Tôi định quay về phòng trọ, nhưng sau một hồi lưỡng lự, tôi bước vào theo.

Thằng bé mặc quần cộc màu xanh dương, bên trên mặc áo gió màu xanh lá cây nhưng vải đã sờn hết cả. Cu cậu đi đến quầy thịt, đứng ngay ra một

lúc, và chỉ trong một khoảnh khắc hơi cúi mặt xuống, cu cậu đã lấy ngay một hộp thịt xay cho vào túi. Nhắm lấy hộp thịt ở gần nhất rồi ra tay, động tác mau lẹ. Tôi có cảm giác cuộc sống của thằng bé đã được quyết định ngay bởi nơi nó sinh ra, nơi mà dòng chảy nặng nề đầy uy lực nào đó sẽ chỉ càng cuốn nó dần sâu thêm vào trộm cắp. Sau đó nó tiến đến quầy rau, len lỏi qua đám đông các bà nội trợ đang bu đầy ở quầy bán giảm giá đặc biệt, lợi dụng góc chết, nó lấy hành tây và khoai tây cho vào túi giấy. Thằng bé thuận tay phải, thời gian nó cầm hàng hóa trên tay rất ngắn, cầm lên là cho vào túi giấy luôn. Tôi vừa nhìn động tác của nó vừa nghĩ xem lúc bằng tuổi nó thì mình và nó, ai giỏi hơn. Mặc dù động tác của nó rất chính xác, nhưng hình ảnh đứa bé đi một mình trong siêu thị rất dễ gây chú ý, và hơn tất cả, xách túi giấy là một lựa chọn sai lầm. Người phụ nữ được thuê giả làm khách hàng để bắt trộm nhìn thằng bé chăm chăm. Người phụ nữ tóc dài này không phải là người phụ nữ hôm nọ. Cô ta để ý một cụ già khả nghi song cũng không hề lơ là thằng bé.

Thằng bé vẫn không phát hiện ra ánh mắt của người phụ nữ, cứ thế đến quầy bán bia rượu. Tôi có cảm giác như thằng bé lưỡng lự vì thứ phải lấy và cái túi giấy có kích thước không tương xứng. Ánh mắt của người phụ nữ canh siêu thị vẫn liên tục dõi theo thằng bé. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh vô số cánh tay đang vươn đến chỗ nó. Tôi cảm giác những cánh tay ấy sẽ túm lấy cơ thể thằng bé, giơ ra cho cả thiên hạ thấy ‘Đứa bé này là một đứa như vậy đấy’, và cái thân thể nhỏ bé ấy sẽ bị thiêu rụi bởi những ánh mắt và lời xì xầm ‘tội nghiệp chưa’, ‘thật không ngờ’. Tôi tiến đến gần thằng bé, đứng ngay cạnh nó. Thằng bé giật mình, người khẽ run lên song không nhìn tôi.

“Cháu bị lộ rồi. Để cái túi xuống rồi chạy đi.”

Khi nghe tôi nói vậy, thằng bé ngược nhìn tôi với ánh mắt không còn chút sức lực nào.

“Giống như hôm trước ấy. Cháu bị người ta nhìn thấy rồi. Không lấy được đâu.”

Tôi đi đến chỗ người phụ nữ đang dõi theo thằng bé. Khi tôi đến gần thì cô ta tránh ánh mắt của tôi, khom lưng, giả vờ lựa bánh kẹo. Tuy nhiên, thằng bé lại tiếp tục lấy ba lon bia loại 350 ml cho vào túi giấy, rồi lon ton

chạy đến quầy sữa. Nó dón dác tìm thứ cần lấy, nói đúng hơn là thứ được bảo phải lấy. Tôi đến gần thằng bé, sau khi xác nhận người phụ nữ đó không nhìn sang hướng này, tôi liền lấy giỏ đựng hàng siêu thị rồi nhấc cái túi giấy khỏi tay thằng bé.

“Thôi được rồi,” tôi nói. “Chú sẽ mua cho.”

Thằng bé thoáng chóng cự theo phản xạ chùng một giây rồi đưa mắt nhìn cơ thể tôi, so với cơ thể nó thì cao lớn hơn rất nhiều, và dừng lại. Thằng bé da dẻ bản thủ song lông mi rất dài, cặp mắt to, trong suốt.

“Ngoài ra còn cần gì nữa không?”

Tôi hỏi song thằng bé chỉ im lặng. Thoáng thấy trong túi áo khoác của nó có một mẫu giấy. Tôi dùng ngón tay rút lấy mẫu giấy đó, mở ra xem thì thấy có danh sách các thứ cần lấy được ghi bằng bút bi. Nét chữ nguệch ngoạc, nghiêng ngả, xem chừng là của người phụ nữ hôm nọ.

Khi tôi đi lấy các thứ cần thiết cho vào giỏ hàng, thằng bé cũng lẻo đẻo theo sau. Người phụ nữ lúc nãy cũng đi theo, chị ta nhìn tôi - người tự dung xuất hiện bên cạnh thằng bé với vẻ nghi ngờ, nhìn số hàng nằm trong giỏ rồi bám theo cụ già khả nghi đang biến mất ở góc dãy kệ. Thằng bé tuân theo tôi một cách thụ động, chẳng hề kháng cự. Tôi thì đang diện áo quần sang trọng để đi móc túi, hoàn toàn không hợp với thằng bé. Tôi nghĩ có lẽ thằng bé xấu hổ vì bị một người sang trọng như tôi bắt quả tang ăn cắp. Tôi quay sang nhìn nó.

“Cháu làm tốt lắm... nhưng để lấy được thì phải như thế này này, cháu xem nhé.”

Những thứ viết trong giấy chỉ còn lại sữa chua. Tôi giả vờ lựa, rồi vươn tay lên kệ bày sữa chua. Sau khi kiểm tra hai bên trái phải, tôi chỉ sử dụng ngón giữa, dùng đầu ngón giữa móc vào nắp hộp sữa chua, kéo cho nó nằm xuống rồi đẩy vào trong tay áo mình, sau đó tôi trượt cánh tay về bên trái để làm tương tự với ba hộp nữa. Thằng bé chăm chú quan sát ngón tay tôi rồi chuyển sang nhìn chằm chằm vào mặt tôi như thể gặp chuyện lạ. Chắc cụ cậu thấy lạ vì hộp sữa chua không rơi ra ngay cả khi tôi hạ tay xuống.

“Còn lại sẽ mua... Không phàn nàn gì chứ?”

Không đợi thằng bé trả lời, tôi đi đến quầy tính tiền và thanh toán. Sau khi ra khỏi siêu thị, tôi lấy hàng hóa vừa mua cho vào túi giấy của thằng bé.

“Cháu không lấy được ở chỗ này nữa đâu. Họ có người theo dõi, cháu bị nhớ mặt rồi.”

Thằng bé hơi xệ vai xuống vì túi giấy nặng, nó ngược nhìn tôi.

“Dùng khăn để che các thứ trong túi là một ý tưởng hay. Nhưng cháu không nên làm thế nữa. Vì thứ nhất, trẻ con xách túi giấy như vậy nhìn không tự nhiên, rất dễ gây chú ý. Hơn nữa cái túi này nhỏ nên không nhét được hết đồ vào... Động tác của cháu thể hiện mục đích rất rõ ràng. Để ăn cắp trong siêu thị, đôi khi cũng cần những động tác không cần thiết đấy.”

Thấy gương mặt thằng bé hơi có vẻ nghiêm trọng, tôi bèn nhìn đi chỗ khác.

“... Thôi, cháu cầm về đi.”

Tôi cứ thế bước đi, quyết định không quay lại nhìn, lấy thanh kẹo cao su trong túi ban nãy ra, nghiền răng nhai.

Khi tôi tỉnh dậy thì cổ và gáy ướt đẫm mồ hôi. Tôi có cảm giác như mình vừa ngủ mơ song tôi không thể nhớ chính xác giấc mơ. Một tòa tháp ẩn hiện sau màn sương bao phủ, xa xa phía sau khu nhà dân và những cột viễn thông. Tòa tháp bằng đá có khắc hoa văn trông như hình kỷ hà, có lẽ đã đứng đó từ ngày xưa. Tòa tháp vươn thẳng, lúc mờ lúc tỏ, cứ ở đó như một thứ bất biến.

Tôi hút hai điếu thuốc, nhớ về Ishikawa. Hồi đó, đáng ra tôi có thể hỏi thêm Tachibana nhưng chuyện của nó không thể tin được. Tôi không thấy thoải mái khi bị nó cung cấp những thông tin giả mạo rồi lại hành động theo những thông tin ấy. Văn phòng tại tòa nhà phức hợp nơi trước đây Ishikawa ở giờ trở thành thẩm mỹ viện.

Tự dung thấy trong người bứt rứt, tôi nghĩ mình cần phải đi ra ngoài. Tôi tính xem cần phải đi đâu, sảnh của một khách sạn sang trọng, cửa hàng đồ hiệu, sân bay Haneda - nơi tôi từng muốn đi nhưng lại thôi. Tôi vừa đi vừa nghĩ, khi mở cửa thì thấy thằng bé đó đang ngồi phủ phục ở hành lang khu nhà nứt nẻ. Bộ dạng thằng bé rất phù hợp với nơi rác rưởi, cũ kỹ này. Cu cậu lơ đãng ngẩng lên nhìn tôi vừa mở cửa, chờ đợi một cách thụ động.

“Cháu làm gì ở đây vậy?”

Tôi hỏi nhưng thằng bé không trả lời. Tôi biết lúc đó nó có đi theo tôi nhưng không nghĩ là theo đến tận nơi này.

Thằng bé xách theo một túi giấy màu nâu trên tay, túi đó có vẻ lớn hơn túi hôm qua nó xách. Song tôi nghĩ nó cũng biết vấn đề không nằm ở chỗ to nhỏ.

“Hôm nay là chuyện gì đây?”

Thấy tôi hỏi, thằng bé xòe ra một mẫu giấy. ‘Thịt lợn 300g’, ‘gừng’, ‘xà lách’, ‘củ sen’, ‘cà rốt’, ‘3 lon Super Dry 500ml’, ‘mực xé sợi’, ‘mì hộp (loại mà thích)’. Những dòng chữ nguệch ngoạc được viết ở mặt sau một tờ quảng cáo. Có thể cô ta định đãi một gã đàn ông nào đó.

“... Cái này không được đâu. Những món này không hợp để đi ăn cắp.

Cháu có thể lựa những đồ đóng hộp, còn rau thì nên chọn những thứ đã chế biến và đóng gói.”

Thằng bé vẫn mặc quần cộc màu xanh dương và áo gió màu xanh lá cây cẩu bần như lần trước. Nó liên tục chà tay phải lên phần chân hở ra ngoài chiếc quần cộc, không biết vì lạnh hay vì thói quen cố hữu. Nhìn cánh tay nó cử động, tôi cứ ngây người ra. Tôi quay lại phòng lấy túi xách, thằng bé liền cầm cái túi giấy đi theo. Nếu nhìn thấy hình ảnh tôi bây giờ, chắc Ishikawa sẽ bật cười. Tôi gượng cười. Khi tôi vẫy chiếc taxi đang đến gần, lần đầu tiên thằng bé mở miệng hỏi, “Chú định đi đâu?” Giọng nói của thằng bé còn chưa bị ảnh hưởng bởi cuộc sống xung quanh, thánh thót, ngây thơ.

“Siêu thị lần trước thì không được. Cháu từng bị bắt gặp rồi, họ sẽ để mắt đến cháu nên phải đi xa hơn.”

Tôi nói cho người lái xe địa điểm rồi ngả người ra ghế. Có vẻ như khung cảnh lướt qua lạ lẫm với cậu hay sao mà nó cứ cắn chặt môi nhìn ra ngoài cửa sổ như muốn nuốt chửng tất cả.

Chúng tôi đi vào siêu thị lớn nằm ở tầng hầm của trung tâm mua sắm, lấy giỏ hàng. Tôi lấy hộp thịt lợn thái sẵn cho vào túi. Cái túi màu đen này có một đường xẻ dọc chìm giữa hoa văn, vì thế không cần phải mở dây kéo vẫn có thể bỏ đồ vào được. Sau khi nhìn tay tôi thao tác, thằng bé nhìn chăm chăm vào cái túi. “Hãy nắm gấu bên phải áo khoác của chú,” tôi nói với thằng bé. “Giả vờ làm cha con, đứng bên cạnh chú đi. Người cháu che cho cái túi.”

Tôi vừa cho hàng vào túi của mình vừa cho một hộp vào giỏ hàng siêu thị để nguội trang. Lần này giám sát trộm cắp là một phụ nữ đeo kính, trông già như bà cụ. Để giả làm khách mua hàng, cô ta cũng cho hàng vào xe đẩy nhưng vì phải theo dõi trong khoảng thời gian dài nên trong xe không có hàng tươi sống. Cô ta đang theo dõi một phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi. Người phụ nữ trung niên nhuộm tóc nâu đang đi trước quầy hàng, chiếc áo khoác lông vũ dài màu trắng lắc lư theo nhịp bước.

“... Cháu đứng từ vị trí đó rồi để ý người phụ nữ kia đi.”

Người phụ nữ trung niên vừa cầm giỏ đựng đồ của siêu thị vừa nhanh tay cho một hộp sô cô la vào túi áo. Người theo dõi của siêu thị không nhìn thấy

khoảnh khắc đó song dường như cô ta chắc mẫm điều gì đó nên tiếp tục bám theo người phụ nữ trung niên.

Hai người phụ nữ rảo bước, khuất sau lối đi.

“... Người đó chắc là bị bệnh.”

“Bị bệnh ả?”

“...Ừ, bệnh ăn cắp vặt. Ăn cắp một cách vô thức. Có loại bệnh như vậy.”

Tôi nói, cố không để nét mặt mình thay đổi.

“Thấy bảo đó là một loại hội chứng sa sút trí tuệ sớm nhưng vì có nhiều điều chưa giải thích được nên vẫn còn là bí ẩn. Tại sao bộ não lại vô thức điều khiển hành vi ăn cắp như vậy. Tại sao lại không thể không ăn cắp đồ của người khác. Cháu không nghĩ có một cái gì đó thuộc về bản chất à?”

Thằng bé lắc đầu tỏ vẻ không hiểu.

“... Nhưng giờ là cơ hội cho mình đây... siêu thị đông, lại không có người theo dõi nữa.”

Tôi cho tất cả những thứ viết trong tờ giấy vào túi xách của mình, cho bia, nước, thịt nguội vào giỏ hàng của siêu thị. Thanh toán rồi ra khỏi đó.

Đến công viên, tôi đưa com hộp cho thằng bé, nó không nói gì, bắt đầu ăn. Tôi đưa cho nó cả chai nước nhưng thằng bé hầu như không uống hớp nào, nó chỉ ăn thịt và trứng chiên, liên tiếp cho vào miệng đến mức gần như mắc nghẹn.

Tôi mở lon bia, cắn miếng thịt nguội. Trên trời có đám mây đục, bay sà sà như sắp rơi xuống, che khuất những tia nắng mặt trời. Phía xa, trên băng ghế đá, những đứa trẻ ngồi tùm tùm thành nhóm, trên tay cầm máy chơi game, cắm mặt vào màn hình.

“Trẻ con đi ăn cắp, nếu không chọn đồ để lấy thì rất khó.”

Tôi nói ngay lúc thằng bé đang chuẩn bị cho miếng thức ăn khác vào miệng, nó quay sang nhìn tôi.

“Chẳng hạn như bánh kẹo, hoặc cùng lắm là nước trái cây. Ăn cắp rau củ ở siêu thị thì khó lắm, ví dụ là như vậy.”

Tôi sờ tay vào áo khoác của thằng bé.

“Phải may một cái túi đựng bên trong áo khoác này. Khoét một lỗ trên áo

thông với cái túi đó. Hoặc có thể rạch một đường dọc theo dây khóa kéo phía trước, như thế mép vải nắp khóa sẽ giúp giấu nó đi. Toàn bộ có thể cho vào cái túi đó. Khi nào cảm thấy nó phồng lên quá thì dừng lại.”

Thằng bé không biết khi nào đã ăn hết hộp cơm.

“Hoặc là may vào túi xách của mình. May vào ba lô thì hơi dễ thấy. Nên may vào túi xách như loại cháu thường đeo đi học thêm ấy. Giống như túi xách ban nãy của chú, cứ nhét vào đường xẻ đáy, đựng được nhiều lắm... Còn việc ăn cắp, chẳng hạn như ví tiền...”

“Cháu từng làm rồi.”

Thằng bé đang nhìn đám trẻ con ở đằng xa.

“Lúc cháu đi cùng mẹ lên tàu điện đông người.”

“VẬY Ạ?”

“Cái ví đó nó lòi ra khỏi túi của một cụ già... Lúc đó cháu nghĩ rằng nhìn cái ví dễ lấy quá. Hay mình lấy cái ví đó đi nhỉ! Vậy là cháu lấy luôn. Trong ví có bảy ngàn yên... Và từ đó, thỉnh thoảng cháu lại lấy. Khi một mình đi tàu điện.”

“Làm thử xem nào.”

Tôi nói với thằng bé rồi cho ví của mình vào túi quần sau và đứng lên. Thằng bé tựa người vào chân trái tôi như thể vô tình đâm sầm vào, nó đổi trọng tâm sang bên trái và hầu như cùng lúc, nó rút ví lên bằng tay phải.

“Cũng tạm được nhưng cháu nên thôi làm việc này... Cháu chỉ mới dừng ở mức giỡn chơi thôi, chưa quen được với việc móc ví đâu. Thật ra cháu chỉ cần làm thế này, kẹp ví lòi lên bằng hai hoặc ba ngón tay thôi. Không dùng ngón cái như cháu làm đâu. Nhưng mà vì cháu chưa có đủ sức, ngón tay còn ngắn nên đành phải sử dụng ngón cái vậy.”

Tôi uống cạn lon bia.

“Cháu có thể dùng thêm đồ nghề khác... Chẳng hạn như dùng những thứ có lưỡi móc để móc ví.”

“... CHÚ CÓ Ạ?”

“Chú không sử dụng đồ nghề. Nhưng có những tay móc túi nổi tiếng sử dụng đồ nghề đó.”

“Ai vậy ạ?”

Thằng bé nhìn tôi không chớp mắt.

“Ông ta tên là Barrington. Người Ireland, ngày xưa sống ở Anh. Ông ta chuyên ngồi ở ghế hàng đầu rap hát, đến các bữa tiệc của những gia đình quý tộc, móc hết tiền của những tay nhà giàu... Ông ta tự chế ra dụng cụ để móc ví và sử dụng rất thành thạo. Ông ta móc cả ví của nghị sĩ và đại sứ, có lúc hóa trang thành giáo sĩ để móc ví nữa. Được gọi là ‘ông hoàng móc túi’ nên hẳn ông ta tài lắm.”

“Ngoài ra còn ai nữa không ạ?”

“Cháu không cần biết đâu.”

“... Dạ?”

Thằng bé nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên. Nãy giờ hầu như chỉ có tôi nói, song thằng bé lại tỏ ra xấu hổ như thể mình đã nói quá nhiều. Ông chân thò ra từ chiếc quần cộc trông gầy gò, bùn đất bám đầy trên đôi giày bản thủ.

“... Cũng có tay chôm ví rất khác người. Anh ta nhét cái thẻ có ký tên của mình vào chiếc ví đã chôm được rồi trả cho người bị mất... Đó là anh chàng móc túi nổi tiếng người Mỹ tên là Dawson. Ngoài ra còn có một anh chàng tên là Angerillo, cũng là một tay móc túi cừ khôi, theo ước tính, anh ta từng móc túi trên một trăm ngàn lần... Rồi có cô nàng tên Emilie bị bắt vì tội chôm ví, khi đứng trước tòa, cô ta đã chôm hộp đựng mắt kính của quan tòa. Nghe nói cả tòa đã bật cười đấy.”

Nét mặt của thằng bé có vẻ tươi hơn một chút.

“... Thế còn ở Nhật thì sao ạ?”

“... Ở Nhật thì có anh chàng tên Koharu, nghe nói cũng tài lắm. Ngày xưa phổ biến kiểu ví Gamaguchi, kiểu ví bóp hai đầu khóa ở miệng lại với nhau, kê cái tách. Có những người gắn sợi dây đeo ví trên cổ... Nghe nói anh chàng Koharu đó có thể cởi cúc áo khoác của người ta lấy tiền từ trong cái ví đang đeo trên cổ họ đấy. Đó được gọi là kỹ thuật ‘khoảng trong’. Đã vậy, nghe nói sau khi lấy tiền xong, anh ta còn đóng ví lại, gài cúc áo cho người ta nữa đấy. Quả là tay nghề xuất chúng.”

“... Có thật không ạ?”

“Đó là những kẻ cười nhạo thể giới trong sự đau khổ.”

Nhóm trẻ con nhìn đồng hồ rồi cất máy chơi game, rời khỏi công viên. Một cặp nam nữ trẻ dắt chó đi dạo ngang qua, một bé gái nắm tay mẹ vừa nói gì đó vừa nhìn chúng tôi.

“Cũng có kẻ một ngày đã khoảng được cả mười triệu yên.”

“... Mười triệu yên?”

“Ừ, là người quen của chú. Nhưng chết rồi... Chắc vậy.”

Thằng bé ngược nhìn tôi. Trong đầu tôi hiện lên gương mặt Ishikawa khề gật đầu với tôi lần cuối trong xe và hình ảnh đèn hậu màu đỏ của chiếc xe bảy chỗ biến mất trên đường.

“Đoạn cuối đời những người đó bi thảm lắm... Bởi vậy cháu đừng bắt chước. Không đáng chút nào.”

Tôi lấy hai trăm hai mươi ngàn yên chôm được từ vợ chồng ông cụ có đưa cháu đưa thằng bé.

“Chú cho cháu toàn bộ số tiền này. Nếu mẹ cháu bảo ra siêu thị ăn cắp đồ thì lấy tiền này mà mua. Đừng có đến đây nữa.”

“... Tại sao ạ?”

“Chú bận.”

Tôi đứng dậy khỏi ghế. Thằng bé cứ im lặng đi theo tôi, lúc đi gần, lúc giữ khoảng cách. Lúc chia tay tôi, thằng bé vẫn không nói gì. Tôi quay trở lại phòng trọ, cảm thấy hơi ớn lạnh nên tôi chui vào chăn song vẫn không thấy bớt, tôi nghĩ chắc là mình bị cảm. Khi đi mua thuốc uống, tôi thấy cơ thể mình còn lạnh hơn. Tôi quyết định uống thuốc rồi nằm ngủ một giấc. Suốt hai ngày, hầu như tôi chỉ nằm trong chăn. Khi tỉnh giấc bởi giấc mơ về Saeko, tôi nghe tiếng chuông cửa. Tôi đã mặc kệ nhưng tiếng chuông vẫn không ngừng reo. Chẳng biết là chiều hay là đêm, tôi châm lửa vào điều thuốc đã mất hết mùi vị. Khi tôi mở cửa thì thấy mẹ thằng bé đang đứng chờ trước cửa.

Mẹ thằng bé mặc chiếc váy ngắn và quần tất màu đen có hoa văn. Cô ta nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ, rồi chuyển hướng nhìn vào trong phòng. Cô ta tự ý tới đây, vậy mà cứ nhìn quanh nhìn quất về ngân ngữ. Mắt phải cô ta nheo nheo, giật giật, tay sờ vào khóa giỏ xách, sau đó cô ta ngẩng lên như tìm tôi. Cách cô ta ngược nhìn thật giống với thằng bé.

“... Có chuyện gì vậy?”

“À không...”

Cô ta lại nhắm nghiền mắt.

“Anh... anh sống ở một nơi như thế này à?”

“Hả?”

Bên ngoài trời đang mưa, tôi thấy cô ta cầm ô. Người đàn ông ngoại quốc bận bộ đồ lao động vừa hút thuốc vừa đi trong mưa rồi băng ngang con hẻm nhỏ âm u đối diện.

“Thằng bé nhà tôi nói là được anh cho tiền... Tận một trăm ngàn yên.”

Tự dung tôi thấy phiền phức quá.

“Cô đến đây trả lại à?”

“Không đâu. Không có lý do gì để trả lại cả. Chỉ là tôi muốn biết tại sao thôi.”

“Chẳng vì sao cả.”

“Thế thì kỳ quá.”

Thực tình tôi cũng thấy kỳ, nhưng cô ta không thể cất công đến đây chỉ vì lý do như vậy.

“Không có vấn đề gì cả, cô về đi.”

“Cho tôi vào đi. Không thì tôi sẽ hét lên đây.”

Cô ta nói xong, nhếch môi như cố nở nụ cười. Khi tôi quay vào phòng, cô ta vừa lăm bằm gì đó vừa cười bốt. Cách cô ta nheo nheo mắt phải, cách cô ta đôn quá nhiều sức vào cử động ấy khiến tôi liên tưởng đến cơ thể của Saeko. Cô ta cởi chiếc áo khoác lưng màu trắng, để lộ bên trong áo len dài tay màu trắng ôm sát cơ thể như để khoe bầu ngực.

Tôi đưa chân đá đồng áo quần đang nằm bừa bãi sang một bên, định ngồi xuống thì cô ta đã giành ngồi trước. Tiền mặt vút lung tung trên cầu là quần áo ở góc phòng, lẫn với giấy vụn. Tôi đành ngồi xuống giường.

“Anh... anh làm nghề gì vậy?”

Cô ta vẫn không ngừng đảo mắt khắp phòng.

“Không liên quan gì đến cô. Tóm lại, có chuyện gì?”

“Tôi chỉ muốn biết sao anh lại cho thằng bé tới một trăm ngàn yên?... Có phải vì chuyện đó không?”

“Hả?”

“Vì anh đã làm gì thằng bé đúng không?... Tôi mà báo cảnh sát thì coi như anh xong đời.”

Cô ta nhăn mặt, cố dồn sức vào mắt để nhìn tôi. Tôi thấy buồn cười và khẽ cười. Cô ta quá mất bình tĩnh ngay cả khi đang uy hiếp người khác.

“Cô nghĩ tôi làm vậy hả?”

“Nhưng phải có lý do chứ. Anh đừng nghĩ cho tiền là xong chuyện.”

“Vì thằng bé giống đứa con đã mất của tôi.”

Tôi nói dối. Cô ta bối rối nhìn đi chỗ khác. Tôi tiếp tục nói cho qua chuyện.

“Thằng bé giống đứa con đã mất của tôi... Tôi có tiền, nhưng vì tôi không quan tâm đến nhà cửa nên sống ở đây. Tôi thuê nhà khắp nơi trên nước Nhật, tiện thì thuê ở thôi. Một trăm ngàn yên với tôi cũng chẳng nhiều nhận gì. Vì thằng bé đi ăn cắp thấy tội nghiệp quá nên tôi cho nó, coi như làm từ thiện thôi. Lúc đó tôi đang say. Tóm lại, nếu đi báo cảnh sát thì người đáng lo là cô chứ không phải là tôi.”

“Nhưng mà...”

Có vẻ cô ta đang suy nghĩ điều gì đó. Cô ta nhìn những tờ tiền vút lung tung trên cầu là quần áo, rồi lại đảo mắt sang nhìn vào tủ quần áo.

“Vậy là không phải hả?”

“Không phải.”

“Nhưng thực ra... chính tôi cũng không nghĩ đã có chuyện gì xảy ra đâu.”

Cô ta nói xong rồi nhìn xuống, rồi lại ngẩng lên nhìn tôi như thể đang hạ quyết tâm làm gì đó.

“Vậy thì làm khách hàng của tôi đi... Đạo gần đây tôi ít khách quá... Bạn

trai tôi lại tiêu hoang, thực sự là tôi đang khó khăn lắm. Tôi cần có tiền trong ngày mai... Lúc trước tôi có nói với anh chỉ cần mười ngàn yên thôi, nhưng giờ là năm mươi ngàn yên... Thằng bé nhà tôi giống đứa con đã mất của anh mà?”

“Tôi từ chối.”

Không hiểu sao trong câu nói của tôi có cả âm hưởng của sự khinh thường. Cô ta thần thờ nhìn tôi, nhắm nghiền mắt phải lại rồi mở ra, thờ hớn hèn đến nỗi như nhìn được cả hơi thở.

“Thật không? Anh đừng có giỡn mặt chứ.”

Đột nhiên cô ta hét lên. Tôi bị bất ngờ nhưng cố không để lộ ra. Mặt cô ta hằn lên những nếp nhăn không tự nhiên, cô ta đập tay xuống sàn nhà như thể không kiềm chế nổi bản thân rồi rên lên những tiếng không rõ. Cảm xúc của cô ta dường như chẳng hề ăn nhập với những gì đang diễn ra. Nhìn gần có thể thấy vai và cằm cô ta gầy một cách mất cân đối với phần còn lại của cơ thể. Không biết có phải vì gãi không mà mu bàn tay và cổ cô ta có vết bầm đỏ khá to.

“... Anh đang xem thường tôi đúng không?... Anh nghĩ không thể ngủ với gái điếm hả? Đây cũng không phải nói thế vì thích đâu. Tôi chẳng có lỗi gì cả. Cục chẳng đã thôi.”

Nghe cô ta nói, tôi cảm thấy có gì đó đang dâng lên trong cơ thể. Không hiểu sao tôi thở gấp hơn.

“Không phải thế... Tôi không nghĩ thế đâu. Tóm lại, tôi là một thằng móc túi. Một thằng móc túi mà lại cười nhạo gái điếm à?... Cô hiểu chưa? Tôi là một thằng móc túi.”

Cô ta nhìn tôi như thể ngạc nhiên lắm. Nghĩ thái độ mình có phần hơi lạ, tôi bèn châm thuốc, thong thả hút, cố lấy lại bình tĩnh.

“... Tôi thực sự là một thằng móc túi đấy. Vì vậy tôi biết mình đang nói gì. Nếu cứ để thằng bé đi chôm đồ thì có ngày nó sẽ bị bắt. Khi đó, cảnh sát sẽ đến tìm cô. Bản thân cô cũng sẽ gặp rắc rối. Vì thế đừng bắt nó chôm đồ nữa.”

“... Nhưng mà...”

“Nếu cô cần tiền thì tôi cho cô số tiền tôi đang có. Tổng cộng khoảng hai trăm ngàn yên. Số tiền này, nếu hên, trong một ngày tôi cố thể kiếm đủ. Vì

vậy, đừng bắt thằng bé chôm đồ nữa.”

“... Thật không?”

Khi cô ta nói, cặp mắt mệt mỏi hơi loé sáng, sau đó cô ta từ từ chuyển sang nhìn chăm chăm vào những tờ tiền, như thể quên mất sự có mặt của tôi ở đó. Ngay lúc ấy, tôi có cảm giác như có cái gì đó đang tỏa sáng trên đầu cô ta. Bờ vai gầy, những đường cong trên cơ thể cô ta, tia sáng khẽ lóe lên trong ánh mắt cô ta, tất cả khiến tôi xao động.

“Cởi ra đi... Tôi đổi ý rồi... Số tiền đó trả cho việc này.”

Khi tôi nói vậy, cô ta hơi mỉm cười vẻ như hài lòng. Rồi nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ không ép buộc thằng bé nữa... Tôi sẽ cho nó ăn uống đàng hoàng.”

Cô ta không chần chừ cởi ngay áo len, vừa cởi khuy váy vừa tiến lại gần tôi. Cô ả cho tay vào túi xách, lấy ra cho tôi xem mấy viên thuốc, bảo “Dùng cái này hay lắm” nhưng tôi đưa tay gạt đi. Trước khi cô ả kịp nói điều gì, tôi bèn nói dối rằng “Dân móc túi không chơi thuốc được.”

Tôi vật cô ả xuống giường và nghĩ về Saeko. Saeko là người phụ nữ mà cho đến bốn năm về trước, tôi vẫn hay gặp. Nàng đã có gia đình và một đứa con nhưng vẫn thường xuyên đến phòng trọ của tôi. Nàng hay nói, đến mức gần như câu cửa miệng, rằng “Lẽ ra em không nên lập gia đình”. Lúc nào nàng cũng khóc khi làm tình với tôi.

Saeko vừa khóc vừa thở gấp, cơ thể run rẩy, nàng túm lấy tóc tôi, cho lưỡi vào miệng tôi không biết bao nhiêu lần. Cơ thể của nàng gầy nhưng đẹp, dưới ánh đèn, mọi bộ phận trên cơ thể đều nhu đang chuyển động nhịp nhàng. Nàng vừa khóc vừa há miệng như thể đang nuốt vào thứ gì đó, rồi không lâu sau lại cười như thể xả ra, như thể nôn ra thứ cảm xúc nào đó không rõ, như thể tình cờ cách thức xả là như vậy.

“... Đôi khi em muốn hủy hoại những thứ có giá trị trước mắt em... Tại sao vậy nhỉ? Chẳng có cái gì tốt đẹp cả. Em không biết mình muốn làm gì nữa.... Anh có hy vọng vào điều gì không?”

Khi nói chuyện, Saeko chẳng bao giờ nhìn vào mặt tôi.

“Anh là dân móc túi đúng không? Giỏi thật. Nhưng có vẻ anh không làm thế vì tiền.”

“Có lẽ là vì kết cục.”

Tôi buột miệng.

“Kết cục?”

“Không biết kết cục sẽ thế nào?... Những kẻ sống như anh, không biết sẽ có kết cục ra sao. Anh muốn biết điều đó.”

Lúc đó Saeko không cười. Không hiểu sao nàng cứ im lặng leo lên người tôi, ý chừng muốn làm tình tiếp.

“... Em nằm mơ. Ngay cả những lúc chấp chờn giữa ban ngày em cũng luôn nghĩ về cùng thứ đó.”

Saeko nói điều này một tháng trước khi chúng tôi chia tay. Dưới ánh đèn màu đỏ của khách sạn, chúng tôi nằm trên giường nhìn trần nhà và tường, chẳng buồn mặc lại quần áo.

“Đâu đó, sâu dưới lòng đất... Một nơi rất ẩm ướt, bao quanh là bức tường cũ kỹ, mục ruỗng... Em cứ rơi xuống, sâu nữa, sâu mãi... Ở sâu dưới cùng có một chiếc giường. Trên giường không có ai. Bởi vì có chiếc giường ở đó nên em biết không còn gì ở sâu hơn, chỗ đó là sâu nhất rồi... Chiếc giường hõm xuống, vừa khít với cơ thể em. Đã vừa rồi nhưng lỗ hõm đó cứ từ từ siết em lại. Giống như cánh tay của các anh vậy... Khi được lỗ hõm của chiếc giường siết chặt như vậy, bản thân em thấy rất an tâm, nói làm sao nhỉ, em cảm thấy ham muốn vô cùng. Em giẫm đạp lên vô số các giá trị, cơ thể em nóng lên như ngọn lửa, và em đạt được khoái cảm không biết bao nhiêu lần trong lỗ hõm đó... Em khóc, rồi em cười, em phá hỏng nhiều thứ, em thè lưỡi ra, cơ thể em không ngừng co giật nhưng cơn hưng phấn vẫn chưa chịu tha cho em, em ngất đi, rồi lại tỉnh... Mọi hình ảnh đều mờ ảo. Giống như làn khói màu xám. Ở trong trạng thái ấy nhưng em vẫn còn ý thức, em cảm giác như từng hạt, từng hạt nhỏ màu xám đó đều đau đớn đến tận đầu mỗi hạt... Rồi em và hơi nóng biến thành màu trắng. Nhưng đúng khoảnh khắc đó, bỗng một thứ gì đó rất cao xuất hiện.”

Nghe Saeko nói vậy, tôi nhìn vào mặt nàng.

“... Một thứ dài và sáng ở trên cao, bên ngoài. Hình như em đã ra ngoài rồi. Em nhìn thứ đó, vừa nghĩ không biết đó là cái gì nhỉ. Nó rất đẹp, cao hơn

cả mây, không thể nhìn thấy phía trên. Và rồi em nghĩ, em không thể đến đó, thứ màu trắng đang nóng lên như khói này chính là đỉnh. Gọi là đỉnh nhưng không nhất thiết em sẽ leo lên đó. Nói sao nhỉ, đó là giá trị giới hạn của em. Nó có ý nghĩa như vậy... Cảm giác cực kỳ khoan khoái, em bỏ hết mọi thứ giá trị, chỉ tồn tại bằng cảm giác, người em nóng không sao chịu nổi, rồi cứ thế biến mất... Cái thứ dài và sáng đó ở đằng xa, nhưng em chết dưới sự lụi tàn của nó cùng với cảm giác thỏa mãn. Thứ đó đúng là cao và rất đẹp, em cực kỳ khao khát có nó, vì đó là ước vọng lớn nhất của em.”

Không biết có phải do thuốc kích thích không mà mẹ thằng bé liên tục rên la, ấn cả móng tay vào lưng, vào vai và bụng tôi. Làm tình xong rồi nhưng cô ta vẫn cứ để lưỡi trong miệng tôi một lúc lâu. Tôi vẫn còn nghĩ về Saeko. Có lần Saeko nói “Nhưng sự lụi tàn thực không trừu tượng như thế. Sự lụi tàn lúc nào cũng có hình thù nhảm chán. Một hình thù hiện thực, nhảm chán.”

Cuối cùng cô ả cũng tách ra khỏi người tôi, châm thuốc của tôi và hút một hơi dài. Cô ả lại xích về phía tôi, đặt tay lên ngực tôi. Trời không biết đã tạnh mưa từ lúc nào, xung quanh thật yên tĩnh. Từ xa vẳng lại tiếng còi xe hú vang.

“Này, lần sau gọi tôi nữa nhé.”

Cô ả nói rồi cọ mũi vào vai tôi.

“... Lần sau không cần nhiều tiền thế này đâu, ít hơn cũng được.”

“Không...”

Nghe tôi nói vậy, cô ả hơi lớn tiếng. Trong thoáng chốc, tôi ngỡ đó là giọng của Saeko và đảo mắt đi hướng khác.

“Anh cũng thấy sượng đúng không? Chắc chắn là vậy mà.”

“Không phải, tôi không nói ý đó... Làm điểm vốn là nghề đầu tiên của con người.”

“Đầu tiên? Hừm... thế thứ hai là gì?”

“Là móc túi. Trộm cắp, Đây là chuyện thật đấy.”

“... Móc túi cũng là nghề à?”

Bị hỏi vậy, tôi bật cười.

“Tôi không biết nữa, có điều, có hư hỏng thì mình cô hư hỏng thôi, đừng

có lỗi con cô vào.”

Tiếng còi hụ ngày một gần, không lâu sau đó thì xe đỗ ngay gần nhà tôi.

“... Hiểu rồi mà. Từ giờ tôi sẽ không cho thằng bé đi ăn cắp nữa. Khi nào bạn trai đến thì tôi cho nó ra bên ngoài. Như vậy được chưa? Không thì anh ta lại ra tay với thằng bé mất.”

“Ra tay?”

“Một chút thôi. Như phủi bụi ấy mà. Những lúc say.”

“... Nói tóm lại, cô đừng cho nó đi ăn cắp nữa.”

“Hiểu rồi. Nhưng mà anh nhớ gọi tôi nữa nhé.”

Cô ả nhìn đồng hồ, mặc quần áo và cầm lấy tiền.

Sau khi cô ta đi rồi, tôi vẫn bản thân nghĩ đến Saeko. Khi nàng nói sẽ không gặp tôi nữa, nàng đã khóc.

“Nếu em không ra gì, dù bây giờ cũng đã không ra gì rồi, nếu em thực sự hư hỏng, thì anh có gặp lại em nữa không?”

Khi nàng nói điều đó, tôi nghĩ là nàng hoàn toàn nghiêm túc. Tôi không thay đổi góc nhìn để nhìn được gương mặt nàng lâu hơn.

“Lần tới gặp nhau, anh sẽ còn tồi tệ hơn đây... Không kém gì em đâu.”

Khi tôi nói vậy, Saeko khẽ mỉm cười.

“Vâng, anh hãy mãi như vậy nhé, đừng thay đổi... Em thích anh vì anh không bao giờ xem thường ai cả.”

Thế nhưng, cho đến tận khi tự tìm đến cái chết nàng cũng không liên lạc gì với tôi. Nàng biến mất, đến khi chồng nàng tìm được thì nàng đã uống một lượng thuốc lớn. Bên cạnh nàng, chẳng có thứ gì, ngay cả một mẫu giấy để lại cũng không.

Buổi tối hôm biết tin đó, tôi đi ra phố, cứ thế móc ví của người ta, không phân biệt giàu nghèo.

Tôi đi lẫn vào dòng người, móc ví, móc điện thoại, thậm chí móc cả khăn tay, kẹo cao su lẫn hóa đơn mua hàng. Tôi vừa thờ hồng hộc vừa móc tất cả mọi thứ, với sự căng thẳng và khoan khoái chạy trong người. Trên cao là vàng trắng màu trắng.

Lâu lắm rồi tôi mới đi ra ngoài, những hạt mưa lất phất trong gió, mọi vật xung quanh mờ ảo như làn sương. Tôi đi ngược chiều với nhóm người ngoại quốc mặc đồng phục lao động, vượt qua cô gái mặc váy siêu ngắn nói chuyện oang oang trên điện thoại. Tôi nhận ra thằng bé đang bám theo nhưng nghĩ nếu mình phớt lờ, chắc nó sẽ bỏ cuộc nên tôi tiếp tục rảo bước. Tôi cầm điện thoại trên tay dù không có chủ định gì cả, mua một lon cà phê ở máy bán hàng tự động để sưởi ấm tay. Cơ thể không sốt nữa nhưng đầu tôi vẫn còn hơi đau. Uống một hóp cà phê, tôi suy nghĩ xem sẽ đi đâu.

Tôi nghĩ mình nên đến một khách sạn nào gần đây hoặc trà trộn vào một sự kiện nào đó hơn là ra sân bay Haneda. Tôi ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một cuốn tạp chí để tra xem nơi nào có tổ chức sự kiện. Khi tôi cầm túi ra khỏi cửa hàng thì thấy thằng bé đang đứng sau bánh xe bần thiu của một chiếc xe tải hạng nhẹ đỗ trước cửa hàng. Tôi vào một quán nước cũ, vừa để thằng bé nản chí mà bỏ đi, cũng vừa để đọc tạp chí. Trong quán tù mù và ẩm ướt, trần nhà hơi thấp. Vừa mới uống xong nhưng tôi vẫn gọi một tách cà phê.

Cô bé phục vụ mặc váy ngắn, mang quần tất màu đen. Khi tôi liên tưởng đến mẹ thằng bé thì nó bước vào quán. Cửa kính ướt nước mưa. Thằng bé giống tôi, cũng không che ô.

Thằng bé đến ngồi vào bàn với tôi, khi cô bé phục vụ mặc váy ngắn mỉm cười tiến đến, cu cậu gọi một ly nước cam. Tôi vừa châm thuốc vừa nhìn trang phục lấm lem của thằng bé.

“Đi về đi.”

Tôi nói nhưng thằng bé không trả lời. Và rồi nó nói khe khẽ như thể mình là người bắt chuyện trước.

“Cháu bị lấy mất tiền rồi.”

“VẬY Ạ?”

“... Nhưng chỉ bị lấy một trăm ngàn yên thôi. Cháu vẫn còn một trăm hai mươi ngàn yên.”

“À.”

Khi cô phục vụ mang nước cam tới, thằng bé ngậm ống hút, nét mặt nghiêm trang, như thể uống ly nước cam là một việc rất trọng đại vậy.

“... Được rồi, cháu về đi. Chú có việc phải làm.”

Tôi nói thế nhưng thằng bé vẫn tiếp tục uống, dường như nó chỉ nghĩ đến mỗi việc uống nước cam.

“Cho cháu xem chú làm chuyện ấy đi.”

“Không được. Đã bảo rồi. Cháu sẽ làm vương chú.”

Sau khi uống xong cốc nước của mình, thằng bé liền nhìn sang cốc cà phê của tôi và bắt đầu loay hoay nghịch bọc đưng ống hút.

“Cháu chỉ đứng nhìn từ xa thôi. Nhìn thôi cũng được mà.”

“Không được.”

“Tại sao ạ? Cháu sẽ đứng nhìn từ xa, không làm vương chú đâu.”

Thằng bé nói nhiều hơn trước.

“... Nếu cháu ghét ở nhà thì đến thư viện mà đọc sách.”

“... Chú đã làm việc đó với mẹ cháu hả?”

Ánh đèn mờ mờ trong quán phản chiếu trên bề mặt của ly nước. Tôi hơi ngạc nhiên nhưng kiềm chế để không thể hiện ra mặt. Từ từ thở ra.

“Cháu hiểu mà đúng không? Chú không phải là vị cứu tinh của cháu. Chú cũng giống với mấy người đàn ông khác ngoài kia thôi.”

“... Chẳng sao cả.”

Thằng bé cúi xuống, tiếp tục nghịch bọc ống hút.

“... Cháu quen rồi. Cháu từng thấy mẹ làm chuyện ấy.”

“... Nhưng cháu không thích đúng không?”

“... Không thích. Nhưng mà...”

Thằng bé gãi đùi, định nói gì đó nhưng lại thôi. Thằng bé hút sồn sột chỗ nước do đá trong cốc tan ra hòa với một ít nước cam sót lại trong ly. Loa trong quán nước vang lên bài hát Giáng sinh.

“Cháu muốn chú, không phải lão đó.”

“Không được.”

“Mẹ cháu không tốt à?”

“... Bố cháu đâu?”

“Không biết.”

Tôi không hiểu tại sao mình lại hỏi thằng bé những câu hỏi như thế. Sau khi lấy hóa đơn tính tiền, tôi ra khỏi quán, thằng bé cũng đi theo.

Ra khỏi cửa Đông ga Shinjuku, tôi vừa tránh dòng người liên tục di chuyển vừa rảo bước dưới ánh đèn nê ông. Khi tôi dựa vào tường một tòa chung cư để châm thuốc thì bắt gặp ánh mắt một người vô gia cư đang đi đến. Thằng bé hoảng sợ khi thấy người vô gia cư đó nên tiến lại gần, nó định nắm lấy tay áo tôi nhưng rồi lại thôi. Tôi tiếp tục hút thuốc và ngắm dòng người qua lại không ngừng.

“Con người không phải lúc nào cũng tập trung đâu... Trong một ngày, rất nhiều lần họ lơ đãng.”

“Vâng.”

Thằng bé chẳng hiểu sao lại cầm theo miếng lót cốc màu mè ở quán nước lúc này.

“... Chẳng hạn khi bị ai đó gọi tên hay nghe thấy tiếng động lớn, lúc đó đa phần tâm trí của con người đều tập trung vào tiếng gọi hay tiếng động đó. Ví dụ như cháu lúc này cũng bị người vô gia cư kia làm cho mất tập trung. Sự nhận thức của con người có giới hạn. Cụ thể, con người rất nhạy cảm khi hít vào hoặc nín thở, nhưng lại lơ là khi thở ra.”

Thằng bé chuyển ánh mắt xuống tay áo của tôi.

“Kẻ móc túi sẽ tận dụng sơ hở này. Cách điển hình là lấy ví lúc va chạm. Nhưng thật ra móc túi không phải là hành động đơn lẻ. Cần phải có đồng bọn. Thường là ba người. Một người xô vào đối tượng, một người che mắt những người xung quanh, một người móc ví... Nói là xô vào nhưng không phải đâm sầm vào đâu. Chỉ cần chạm vào vai thôi. Nếu ở trong dòng người thế này, chỉ cần đi đằng trước đối tượng rồi đột ngột đứng lại thì đối tượng sẽ mất thăng bằng đúng không? Chỉ cần thế là được rồi. Người móc ví sẽ che chắn ánh mắt người xung quanh từ bên trái, người che chắn sẽ che ở bên phải và phía sau. Người móc ví, sau khi lấy được ví lập tức đưa cho người có nhiệm vụ giấu ví. Làm vậy sẽ không bao giờ bị bắt.”

Bên ngoài một quán bar dành cho phái nữ, một anh chàng host đang mời chào khách, cứ lảng xáng bên cạnh người phụ nữ vừa đi vừa nói chuyện điện thoại. Hình ảnh anh chàng mặt mũi xấu xí cố tình nhuộm da nâu trông thật thảm đến ngạc nhiên.

“Nếu nhóm có năm người thì hai người giả bộ cãi nhau, trong lúc mọi người chú ý hai người đó thì ba người còn lại có thể móc ví của những người đứng xem. Nghe nói đám nghệ sĩ đường phố cũng móc ngoặc với dân móc túi để cùng ra tay. Ngày xưa, khi chú còn làm với gã từng lấy mười triệu yên mà trước đây chú có kể, hai bọn chú đã làm rất nhiều thứ... Gã đó giả say, quậy phá, ôm chầm đối tượng, còn chú đóng vai người vào cảnh rồi móc ví... Hoặc chú sẽ ngáng chân đối tượng, làm cho họ ngã rồi bỏ chạy. Gã kia giúp đối tượng đứng dậy và móc ví... Cũng có khi bọn chú dúi tiền cho người vô gia cư để họ hét lên giữa đám đông là ‘móc túi kia’. Thế là mọi người sẽ đồng loạt đưa tay sờ vào nơi cất ví một cách vô thức. Biết được nơi để ví của từng người rồi sẽ dễ móc hơn... Trẻ con như cháu không lấy được ví để trong túi áo đâu. Chắc lấy được ví để túi quần sau thôi. Chú ghét sử dụng đồ nghề nhưng cháu có thể dùng một con dao nhỏ... Cháu cứ rạch theo đường chỉ ở túi quần, sức nặng của cái ví sẽ khiến nó rơi xuống. Nhưng cơ bản vẫn là làm thế nào để phân tán sự tập trung của người ta.”

Khi tôi bước đi, thằng bé cũng đi theo.

“Cháu ở đó đi. Chỉ một lần thôi nhé.”

Mắt tôi dõi theo gã host xấu xí thảm hại lúc này.

“Gã đó đang nhét ví vào túi quần sau bên phải. Bây giờ chú sẽ đi sau gã đó, giẫm vào gót giày gã, khi gã mất thăng bằng, chú sẽ nương theo hướng cơ thể của gã để rút ví. Giẫm vào gót giày dĩ nhiên cũng cần có bí quyết. Phải giẫm đúng vào lúc họ chuẩn bị bước chân lên. Làm vậy, thường họ sẽ cúi về phía trước. Trong khi đó thì áo khoác của cháu sẽ giúp che ánh mắt của những người xung quanh.”

Tôi tháo cúc áo khoác, tiến đến gần gã host. Gã nhìn quanh, trông thấy người phụ nữ ăn mặc sặc sỡ, gã bèn đổi hướng. Tôi bám theo gã, hơi phanh áo khoác ra để chắn ánh nhìn từ bên trái, sau khi kiểm tra bên phải không có ai nhìn, tôi giẫm vào chân phải gã thì đồng thời dùng ngón tay kẹp vào ví, ngay khi gã mất thăng bằng tôi cũng xuôi theo hướng cơ thể gã để rút cái ví lên. Tôi cho cái ví vào ống tay áo phải, giả vờ rớt rít xin lỗi gã host đang sắp ngã. Gã định nói gì đó nhưng lại chuyển hướng nhìn, lật đật chạy theo người phụ nữ lúc này. Vẫn để cái ví trong ống tay áo, tôi ngoặt sang hướng khác thì thằng bé đuổi theo.

“... Chú lấy được rồi à?”

Đó là cái ví màu nâu kiểu cổ điển của Louis Vuiton.

“Chỉ tám ngàn yên thôi à... Hèo quá vậy! Chú sẽ vớt cái ví này ở cống nước nào đó.”

“... Cháu chẳng nhìn được. Nhưng cháu hiểu được sơ sơ đoạn nương theo người đối tượng.”

“... Vậy sao?”

Thằng bé gật đầu quả quyết.

“... Cháu còn nhỏ, nên làm theo cách thâm sàm vào đối tượng cho giống với trẻ con. Phải nhanh chóng rút được ví ngay lúc va chạm. Sau đó xin lỗi rồi chạy vù đi giống như lúc thâm vào họ ấy. Làm trong tàu điện, bị phát hiện thì không chạy được đâu.”

“Cháu muốn làm thử.”

“Chưa được đâu... Làm thử với chú đi.”

Chúng tôi vào trung tâm thương mại Marui gần đó. Đứng trước gương trong nhà vệ sinh, tôi cởi áo khoác, cho ví vào túi quần sau. Thằng bé đã rút được chiếc ví ngay khi thâm vào tôi. Nó kẹp cái ví bằng ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út.

“... Làm thử lần nữa xem nào.”

Thằng bé lặp lại thao tác và cũng rút được ví như lần trước. Nó đã rút ví gần như cùng thời điểm cơ thể tôi mất thăng bằng. Tôi nghĩ, nếu thằng bé cũng rút ví với tốc độ nhanh như tôi hồi đó và không sai sót gì thì sẽ không bao giờ bị phát hiện. “Hoàn toàn không ổn,” tôi nói.

Dòng người đông hơn so với lúc nãy. Lúc tôi định mua cho thằng bé một bộ áo quần thì nó lại lảm bảm rằng sẽ đi về. Tôi tưởng nó dối song nó nói lí nhí là nếu về nhà trễ sẽ bị đánh đòn.

“... Bị mẹ đánh à?”

“Không, là lão vẫn hay đến nhà cháu.”

Thằng bé bình thản nhìn tôi.

“Thỉnh thoảng, khi lão ta say. Kiểu như lấy cớ để nổi giận ấy. Vì vậy, về muộn sẽ không hay.”

Tôi vẫy taxi, rồi đưa cho thằng bé tám ngàn yên lấy được từ gã host lúc nãy. Trước khi cửa xe đóng, thằng bé còn lí nhí xin được gặp tôi nữa. Khi tôi bảo “nếu chú bảo không được thì cháu vẫn tự ý đến cơ mà”, thằng bé gật đầu, nụ cười hiện ra ở khóe môi.

Nhìn theo chiếc taxi vừa chạy đi, tôi nghĩ có lẽ người sống cùng với mẹ thằng bé biết công việc của mẹ nó. Không chừng cô ta làm vì hẳn ta yêu cầu cũng nên. Sau bức tường kính trưng bày ở trung tâm mua sắm có một hình ma-nơ-canh trẻ con. Ngay khi tôi định bụng sẽ mua đại bộ đồ nào đó cho thằng bé thì phát hiện ra ở bên kia đường có một người đàn ông giàu có. Thật đúng lúc vì tôi đang không có tiền trong người.

Gương mặt Saeko hiện lên trong đầu tôi, tôi nghĩ không biết con nàng đang làm gì. Con của nàng chắc cũng tầm tuổi thằng bé lúc nấy. Tôi đi vòng ra trước mặt người đàn ông vừa phát hiện được, đâm nhẹ vào ông ta và rút ví ra. Tôi nghĩ, thay vì mua một bộ đồ đắt tiền, tôi nên mua nhiều bộ để thằng bé có cái thay đổi. Trống ngực tôi đập loạn xạ, cổ tay tôi bị tóm. Trong một thoáng, không biết chuyện gì xảy ra, tôi định bỏ chạy thì một sức mạnh khác thường dồn vào những ngón tay đang nắm lấy cổ tay tôi. Tay tôi đã bị khóa, tôi không tài nào nhúc nhích được, cứ như cơ thể bị tê liệt. Mọi người vẫn cứ đi, chẳng để ý gì đến chúng tôi. Có ánh đèn ô tô, có dòng xe đang chạy, hàng dãy nhà chung cư cao sừng sững. Người đang ở trước mặt tôi, nắm cổ tay tôi là Kizaki. Ông ta mang kính đen, bộ mặt vô cảm, tóc ngắn bất thường, vết sẹo trên cổ không hiểu sao đã biến mất. Dòng người vẫn đi qua, tránh chúng tôi. Tôi không thể tránh nhìn ông ta.

“Lâu không gặp. Tao vẫn luôn theo dõi mày đấy.”

Tôi vẫn không thể làm chủ nhịp thở ngày càng dồn dập. Không hiểu sao ông ta lại có mặt ở đây.

“Niimi nói với tao... Rằng bọn mày chỉ nhắm đến những tay nhà giàu. Khi nhìn thấy mày từ xa, tao đến gần, giả vờ đi trước mặt mày. Giỏi lắm. Tao đúng là người có nhiều tiền nhất trong số những người ở đây.”

Tôi vẫn bị ông ta tóm tay như thế, đi hết phố Kabukicho rồi vào một chung cư tối tăm. Ông ta rất khỏe, đến mức tôi nghĩ dù mình có đánh, có vùng vẫy cũng không thể thoát được, tôi cảm giác nếu mình bỏ chạy có khi còn nguy hiểm hơn nên đành bước theo ông ta lên những bậc thang tối. Chiều nghiêng bê tông loang lổ cát và đất, bức tường xám đã mất hẳn màu, lốm đốm đen. Lối ra vào đã ở tít đằng xa. Khi mở cánh cửa chẳng có bảng hiệu lẫn bảng tên chủ hộ, bên trong lại có thêm một cánh cửa sắt màu đen, khi mở cánh cửa đó ra, bên trong phát ra ánh sáng màu đỏ cùng âm thanh náo nhiệt. Trong phòng, dưới ánh đèn rực rỡ, nam nữ gái trai trần truồng oằn oại khắp trên ghế xô pha, và cả trên bàn. Một lão già đang úp mặt vào giữa hai chân cô gái ngồi giạng chân trên bàn, bên tai tôi là tiếng hét của các cô gái cổ vũ cho màn uốn éo của một chàng thanh niên trẻ, vài cặp nam nữ vừa hôn vừa làm tình trên ghế xô pha. Người đàn ông vẫn nắm lấy cổ tay tôi, len lỏi qua bọn họ. Một thanh niên trông giống bồi bàn từ quầy bar đi xuống, dẫn đường cho người đàn ông mà chẳng buồn nhìn đám nam nữ xung quanh. Cô gái đang bò dưới sàn nhà bỗng túm lấy chân tôi, miệng la hét gì đó. Tôi há tay cô ta ra nhưng có vẻ như cô ta hoàn toàn không ý thức được cả hành động túm lấy chân tôi lẫn việc bị há tay. Một cô ả nằm ườn ra, mắt nhìn lơ đãng, và một gã có thân hình chuẩn nằm lán lóc dưới sàn. Chúng tôi đi qua một cô gái trong tư thế bị siết cổ, đầu ngửa về phía trần nhà, một gã đàn ông đang được một cô gái liếm láp cơ thể, một cô gái nằm co giật trên sàn, đằng sau cô ta có một cánh cửa. Không hiểu sao tôi lại nghĩ có khi Ishikawa đang ở đây. Tên bồi bàn mở cửa ra, đi qua một hành lang hẹp và dẫn chúng tôi vào một căn phòng nhỏ đằng sau cánh cửa cuối hành lang. Giữa hai ghế xô pha xếp đối diện là cái bàn nhỏ màu bạc. Trên tường, ngoài bức tranh thực vật thuộc trường phái ấn tượng đã mờ ra thì chẳng có gì khác cả.

“Uống gì không?”

Người đàn ông hỏi tôi, như thể ông ta chẳng hề quan tâm đến quang cảnh ban này.

“... Không cần.”

“Vậy thì cho nước và thứ đó.”

Người đàn ông nói xong, tay bồi bàn cúi rạp người chào rồi khép cửa đi ra ngoài. Âm thanh ồn ào hoàn toàn biến mất, trong căn phòng im ắng, tai tôi ù đi như thể có tiếng gọi từ nơi xa xăm nào đó.

“... Đây là địa ngục. Thú vị phải không?”

Người đàn ông nói và rút ra một điều thuốc lá từ trong hộp, kẹp vào miệng.

“Tuy nhiên lại là một địa ngục hoàn toàn an toàn. Chỉ những người vượt qua các xét nghiệm về bệnh tình dục mới được vào. Nhưng một khi đã là hội viên thì coi như không thoát ra được. Địa ngục mà. Không có ai là không quay lại đây.”

Có tiếng gõ cửa, tên bồi bàn bước vào. Anh ta đặt lên bàn một ly thủy tinh cao khác hình xoắn ốc, một chai chứa chất lỏng giống như rượu whisky, một bình nước và một ly thủy tinh trong suốt. Tên bồi bàn đi khỏi, căn phòng lại trở nên yên ắng.

Người đàn ông vẫn im lặng, miệng nở nụ cười, bắt đầu uống thứ giống như rượu whisky kia. Tôi háp từng ngụm nước để làm dịu cơn khát đến rất cổ. Người đàn ông vừa gõ đầu ngón tay lên bàn vừa nhìn tôi.

“Không phải ngẫu nhiên đúng không?”

Tôi nói, cổ họng vẫn khàn khàn dù đã được làm dịu bằng nước. Phần cơ ở mặt sau hai cánh tay hơi tê tê.

“Làm gì có chuyện ngẫu nhiên. Tao biết mày quay lại Tokyo từ lâu rồi.”

“... Tại sao?”

“Thằng Tachibana nói... Mà không nghe từ miệng thằng đấy thì trước sau gì tao cũng biết thôi. Vì cũng vừa đúng lúc tao muốn gặp mày. Tao nghe thuộc hạ bảo mày đang ở Shinjuku. Vừa nãy tao nhìn từ cửa sổ xuống thì đúng là mày thật. Tao vừa lại gần thì chính mày lại tiến lại phía tao đấy thôi. Quả không hổ danh là tay móc túi.”

“... Thằng Ishikawa thế nào rồi?”

“Biến mất rồi. Chẳng còn dấu vết.”

Tôi cảm thấy ngực mình nhói đau.

“Nói chính xác thì chỉ còn răng thôi. Xác bị thiêu, xương cốt cũng bị

thieu thành bột trắng xóa rồi. Răng của nó hình như là vớt đâu đó ở vịnh Tokyo. Vì nghiền đông răng đó cũng mất công lắm. Còn xác nó không phải đang nằm đâu đó đâu. Mà biến mất đúng theo nghĩa đen đấy.”

“... Tôi cũng sẽ biến mất chứ?”

“Tao nhấn cho mày rồi mà. Bảo sẽ để mày sống. Bởi mày vẫn còn giá trị lợi dụng, và mày cũng thú vị nữa... Thằng Ishikawa đây biết nhiều quá, Chắc nó không nói với mày nhưng nó bảo muốn rút vì biết quá nhiều. Tao chỉ bắt nó giúp vụ cướp trước khi khừ nó thôi.”

Cơ thể tôi không còn chút sức lực nào, trong một lúc lâu, tôi không biết mình đang nhìn vào đâu. Đôi mắt giấu sau cặp kính đen của người đàn ông không hề chuyển động, tôi có cảm giác như đôi mắt đó đang nhìn thẳng vào tôi.

“... Tại sao ông lại làm thế?”

“Hả?”

“Tại sao các ông không tự làm vụ cướp đó mà phải gọi bọn tôi?”

Khi nghe tôi nói vậy, ông ta đưa tay quệt môi. Tôi thắc mắc người như thế này mà cũng quệt môi sao?

“Trường hợp kế hoạch đi theo chiều hướng khác, cảnh sát không nhận định đây là nhóm cướp người Trung Quốc... thì cần phải có thi thể. Thi thể của người tham gia vụ cướp. Bọn tao đã chuẩn bị phương án dùng bọn mày để tạo ra một nhóm cướp giả tưởng khác, do một tổ chức khác điều khiển chứ không phải là bọn tao. Và khi đó, nếu giết người thân cận của tao thì chắc chắn tao sẽ bị liên lụy. Có thể cảnh sát không lần được đến tao nhưng cũng sẽ gần tới tao. Tuy nhiên, nếu chúng mày chết, cảnh sát sẽ chỉ nhận định theo phương án mà bọn tao chuẩn bị thôi. Mày hiểu tại sao không?”

Tôi im lặng.

“Vì bọn mày không có người thân. Vì trên thế giới này, bọn mày cô độc, bọn mày có chết thì cũng chẳng ai biết. Để mà điều tra được nhân thân của bọn mày thì phải mất rất, rất nhiều thời gian, Trước một cái xác không có manh mối, cảnh sát sẽ sa ngay vào những chứng cứ giả mà tao tạo ra. Những lúc như thế tao cần những đứa tự do. Và dĩ nhiên, nếu là tự do thì có thể trốn khỏi tao, vì có tự do mà.”

“... Lần đó,” giọng tôi run run, “mục đích không phải là cướp đúng

không? Tiền và tài liệu cũng cần nhưng mục đích chính là giết lão ta đúng không?”

“... Đúng. Nhưng không phải là toàn bộ kế hoạch.”

Người đàn ông uống rượu, mỉm cười rồi tiếp tục.

“Vì thứ tao cần là phải giết theo cách để thiên hạ và báo chí nghĩ rằng lão ta chết vì cướp, thật bất hạnh cho lão. Nhưng vẫn sẽ có một số người nhận ra rằng lão chính trị gia đó chết bởi tay tao. Đây mới là điểm mấu chốt. Lời nhắn không đơn thuần chỉ là ‘Đứa nào chống lại tao, đứa đấy sẽ chết’. Và cũng không phải chết theo kiểu bị trừ khử như đâm chết ở sân ga, bị nã đạn... như thế sẽ gây ra nghi vấn. Mà lão ta phải chết giống như một vụ án bình thường nhất, không để lại bất cứ nghi ngờ nào, để mọi người đều công nhận lão già đã chết vì bị cướp... Sẽ có kẻ phải kính sợ tao. Kẻ thì nghĩ tao mạnh lắm, điều khiển được cả mafia Trung Quốc, lại có kẻ nghĩ rằng tao nắm trong tay mọi thông tin lẫn hệ thống tội phạm... Tóm lại, dù thế nào cũng khiến chúng phải sợ tao.”

Người đàn ông lại nhấp ngụm rượu, đá lưỡi trong miệng như đang vuốt ve má trong.

“Lão chính trị gia đó là tay sai đắc lực cho một nhóm những kẻ quyền lực và những tay có máu mặt trong thế giới ngầm. Sự tồn tại của lão là một cản trở. Nếu lão chết đi, những đối tác trước đây không dám giao dịch với bọn tao sẽ cảm thấy sợ hãi và giao dịch với bọn tao trở lại. Dĩ nhiên ở nơi giao dịch, vụ đó sẽ không được nhắc đến. Sẽ chỉ viện ra những lý do chính đáng như là được sự đồng ý của cấp trên hay lợi ích vẫn phải được ưu tiên hàng đầu. Tuy nhiên, nhiều giao dịch gặp phải trở ngại, nhưng vài trở ngại đã được giải quyết nhờ vào đồng tài liệu lấy được hôm đó. Tao hiểu như thế nghĩa là sẽ có vài kẻ phải chết vì việc này và cũng nhờ đó mà bọn tao càng dễ hoạt động hơn. Được việc này sẽ được việc khác, được việc khác rồi sẽ được việc khác nữa. Tất cả đều là trò ghép hình. So với lợi ích mà bọn tao có được từ việc đó thì tiền thù lao cho bọn mày chỉ là giấy vụn. Không chỉ có lợi ích, mà cả sức mạnh. với lại, đó chỉ là chuyện vặt vãnh, đối với tao chẳng có gì to tát cả/”

“Tại sao chừa tôi lại?”

“Vì tao chẳng có lý do gì để giết mày. Tao đã nói rồi, mày còn có giá trị

lợi dụng. Dưới trướng tao, không cần đến hai thằng móc túi. Nếu mày không xuất hiện, có thể thằng Niimi đã không chết. Nói tóm lại, tất cả tùy thuộc vào tâm trạng của tao... Tao có việc cần nhờ đến mày đây.”

Người đàn ông nói và nhìn tôi. Tôi dồn sức vào đôi chân để chuẩn bị sẵn sàng đứng lên ngay lập tức.

“... Tôi từ chối.”

Cổ họng bị nén lại, hơi thở khó nhọc. Tôi cảm giác người đàn ông đang khẽ hít vào, tôi toan đứng dậy.

“... Đạo gần đây, mày có vẻ thân với một thằng nhóc nhi!? Mày đã ngủ với mẹ nó rồi à?”

Tôi nhìn thấy cặp mắt ông ta mờ mờ sau cặp kính mát.

“... Để đe dọa, chiêu đó cũ lắm.”

“Chiêu cũ mới là chiêu có hiệu quả nhất.”

Người đàn ông nói xong rồi bật cười.

“Cả Niimi lẫn mày đều là những thằng ngu. Đã chọn cách sống thế này rồi mà còn định dính líu đến những thứ khác. *Đại ngu*. Bọn mày lẽ ra phải thực sự tự do. Hiểu chưa? Thằng Niimi không bỏ trốn trước khi tham gia vào vụ cướp đó là vì có mày đấy.”

“... Niimi đã nói vậy à?”

“Đúng thế. Tao đã yêu cầu nó hoặc là tham gia vụ cướp để cả hai bọn mày cùng sống, hoặc cả hai cùng bỏ trốn rồi cùng nhau chết. Nếu chỉ có một mình nó, dù biết bỏ trốn có thể sẽ chết, nó vẫn sẽ nghĩ đến việc bỏ trốn thôi.”

Người đàn ông định châm thuốc nhưng trên gạt tàn vẫn còn điếu thuốc cháy dở. Ông ta nhìn chằm chằm vào khói thuốc.

“Nghĩa là mày thuộc quyền quản lý của tao. Mày không còn đường từ chối... Nếu mày từ chối thì mẹ con thằng bé đó sẽ chết đau đớn. Đó là số mệnh của mày... Mày có thấy số mệnh giống như mối quan hệ giữa kẻ mạnh và kẻ yếu không? Mày thử tìm hiểu về tôn giáo đi. Những người Israel tin vào Đức Chúa Trời Jehovah nhưng tại sao lại sợ Đức Chúa Trời Jehovah? Bởi vì Đức Chúa Trời có sức mạnh. Những người tin vào thần thánh ít nhiều đều sợ thần thánh. Bởi thần thánh có sức mạnh.”

Ông ta lại uống rượu.

“Giả sử vị thần đó không phải là người tạo ra thế giới mà chỉ là một siêu

nhân có sức mạnh siêu phàm thì cũng giống vậy thôi. Chắc chắn họ vẫn nghe theo, tiến hành các nghi lễ, cầu mong siêu nhân đó ban cho họ sự phồn vinh... Tao sẽ kể cho mày nghe một chuyện. Hôm nay tao đang vui.”

Người đàn ông gọi điện thoại, tên bồi bàn lại mang nước và rượu giống lúc nãy vào. Ly nước của tôi không biết đã hết từ lúc nào. Bề mặt ly khô cong. Tên bồi bàn thực hiện công việc một cách vô cảm, rồi cũng giống như lần trước, anh ta cúi gập đầu chào người đàn ông rồi đi ra. Tôi cảm giác bên ngoài các đôi nam nữ vẫn đang say sưa.

“Ngày xưa, thời còn chế độ nô lệ, ở Pháp có nhà quý tộc nọ.”

Người đàn ông có vẻ đã say, song khuôn mặt xám đen của ông ta không hề thay đổi. Ông ta nhìn tôi với vẻ khoái chí, nằm ngửa ra xô pha, vừa nói vừa làm động tác tay phụ họa.

“Một cậu bé mười ba tuổi được bán cho nhà quý tộc để làm người hầu trong lâu đài... Một cậu bé rất xinh đẹp. Nhà quý tộc đấy đang chán nản với cuộc đời, vì thế ông ta kiếm chuyện gì đó mua vui. Ông ta phung phí tiền bạc, có được tất cả những gì mình muốn. Ngày nào ông ta cũng ngủ với đủ loại gái. Với quyền lực, danh tiếng, mọi thứ có trong tay, ông ta sống chẳng khác gì nhà vua.”

Người đàn ông khẽ hít thở.

“Nhà quý tộc đó nhìn cậu bé và nghĩ, mình sẽ điều khiển hoàn toàn cuộc đời thằng bé này. Vậy thì mình sẽ quyết định hết cho nó, từ tương lai, niềm vui, nỗi buồn cho đến sống chết của nó. Giống như Abraham và Moses nằm dưới sự kiểm soát của Đức Chúa Trời Jehovah... Nhà quý tộc đã bỏ ra một năm để quan sát nhân cách và năng lực của cậu bé. Ông ta ước đoán rằng nếu làm thế này thì cậu bé sẽ trở thành người như thế này. Lấy giấy bút ra, mất mấy ngày liền để viết về cuộc đời sắp tới của cậu bé. Đó là ‘Sổ vận mệnh’. Nội dung cuốn sổ đó không được phép thay đổi. Cậu bé sẽ phải sống theo số phận được viết trong cuốn sổ đó.”

Ánh đèn vàng cam trong căn phòng phản chiếu thành đốm tròn trên mắt kính đen của người đàn ông.

“Đến năm mười lăm tuổi, cậu bé sẽ phải lòng một thiếu nữ. Trước khi hai người đến được với nhau, cô gái bị chuyển đến một nơi xa, hai người sẽ chia tay suốt mướt hết như một bộ phim rẻ tiền. Việc cô gái đến với cậu là do nhà

quý tộc quyết định, và người bắt họ xa nhau đương nhiên cũng là nhà quý tộc. Năm mười tám, cậu được phép đi gặp bố mẹ hiện là nông nô chỉ trong một ngày và trong ngày đó, cả gia đình cậu sẽ bị sơn tặc tấn công. Dĩ nhiên, việc này cũng là do nhà quý tộc đó chỉ đạo, là những điều được viết trước trong sổ của nhà quý tộc đó. Bố mẹ cậu chết thảm ngay trước mặt cậu. Nghe nói lúc đó nhà quý tộc vừa ngồi trên ghế vừa hồi hộp. Không vì sợ việc mình đang làm mà là lo không biết bọn sơn tặc ông ta thuê có giết nhầm cậu bé không... Trong cơn tuyệt vọng và tức giận, nét hồn nhiên trên mặt cậu bé biến mất. Rồi cậu được đội quân riêng của nhà quý tộc hỏi rằng có muốn học sử dụng kiếm không. Nô lệ tuy không thể trở thành hiệp sĩ nhưng có thể ra chiến trường. Có thể tham gia tiêu diệt bọn sơn tặc nữa. Cậu đã học cách sử dụng kiếm. Dĩ nhiên, người chỉ huy đội quân cũng hành động theo mệnh lệnh của nhà quý tộc. Cậu phục vụ trong lâu đài, đêm đến lại học kỹ thuật đấu kiếm. Vậy là cậu ta có một vết thương suốt đời không thể nào quên và một mục đích sống. Giống như Job bị Đức Chúa Trời Jehovah đùa giỡn, cậu không bao giờ trách Đức Chúa Trời tại sao lại khiến mình thế này. Bởi vì cậu không biết được mình nằm dưới sự điều khiển của nhà quý tộc. Nhà quý tộc còn ghi lại chi tiết từng sự việc nhỏ trong cuộc đời của cậu. Chẳng hạn cậu bị một cô hầu gái dụ dỗ và đã ngủ với cô ta, suýt bị người quản gia đuổi nhưng được nhà quý tộc cứu vớt cho ở lại. Vì thế, cậu sẽ trung thành với nhà quý tộc hơn nữa. Cuộc sống hằng ngày của cậu diễn ra theo đúng những gì viết trong cuốn sổ, ngay cả những sai sót trách phạt hay sự khen thưởng nho nhỏ dành cho cậu trong thân phận người hầu. Vào năm hai mươi ba tuổi, cậu đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời. Nghĩa là điểm cao trào của cuốn sổ. Cậu giáp mặt bọn sơn tặc đã giết bố mẹ mình trong khi tham gia tiêu diệt sơn tặc. Người chỉ huy đội quân ra lệnh cho cậu phải kết liễu tên sơn tặc. ‘Làm thế, mày thấy vui đúng không?’ Cậu vừa khóc vừa giết tên sơn tặc. Sau đó, năm hai mươi sáu tuổi, theo lệnh của nhà quý tộc, cậu cưới một cô nô lệ tính cách vô cùng xấu xa, quá chán nản với cuộc sống vợ chồng, bị người tình của nhà quý tộc dụ dỗ, cậu đã đi lại với cô ta, cả hai thường xuyên lén lút hẹn hò. Dĩ nhiên, tất cả những việc đó đều do nhà quý tộc chỉ thị và được viết trước trong cuốn sổ. Không lâu sau, người tình của nhà quý tộc có con, nhà quý tộc biết tất cả nhưng ông không ngại ngần thông báo với cậu rằng

trong số rất nhiều đứa con của mình, ông ta sẽ chọn đứa bé đó làm người thừa kế. Cậu vừa lo âu vừa sợ hãi. Người tình của nhà quý tộc, trong một buổi yến tiệc có sự tham dự của nhiều nhà quý tộc khác và có cả cậu đang phục vụ, đã muốn tự thú nhưng cuối cùng lại thôi. Nhà quý tộc rất thích thú. Khi cậu ta ba mươi tuổi, nhà quý tộc gọi cậu vào phòng.”

Người đàn ông nói đến đó thì dừng lại. Tai tôi vẫn hơi ù ù, bóng của chiếc quạt trần đang quay khiến tôi chú ý. Người đàn ông nói gì đó qua điện thoại rồi tắt liền. Tôi tiếp tục hút thuốc còn ông ta chỉ uống rượu.

“Cậu được nhà quý tộc trao cho một tập giấy được cột bằng dây. Cậu mở ra và thấy bên trong có viết về cuộc đời cậu từ trước đến nay. Tất cả được viết khoảng mười lăm năm trước. Hẳn là cậu ta sốc lắm khi nhìn thấy những dòng chữ ấy. Cuối cùng, vì tội lén lút quan hệ với người tình của nhà quý tộc, dĩ nhiên chuyện này cũng do nhà quý tộc chỉ đạo, cậu sẽ bị giết ngay trước mặt nhà quý tộc. Cậu ngồi thụp xuống, mất một lúc lâu để xâu chuỗi lại tất cả. Run rẩy vì đủ mọi cảm xúc lẫn lộn, cậu hiểu ra tất cả, ngay khi cậu ngược lên nhìn nhà quý tộc thì người lính đứng đằng sau đã đâm vào lưng cậu... Không biết cậu ta đã nghĩ gì cho đến lúc chết. Nhưng nghe nói nhà quý tộc đó run rẩy vì sung sướng. Trong cơn sung sướng tột đỉnh mà thú vui với đàn bà, tiền bạc hay danh tiếng đều không thể đem lại, nhà quý tộc nghiêm mặt, đến nỗi quên cả cười, tiếp tục tận hưởng nỗi sung sướng ấy với vẻ mặt nghiêm nghị.”

“... Điên rồ.”

Lần đầu tiên tôi nói xen vào. Người đàn ông vẫn tiếp tục mỉm cười.

“Chẳng có gì điên rồ cả... Nhà quý tộc đó chỉ đang ném trái thối. Mọi điều có thể có được từ cuộc đời. Không bỏ sót thứ nào.”

“... Đây là chuyện do ông nghĩ ra đúng không?”

Khi nghe tôi nói thế, người đàn ông bật cười.

“Không phải. Nói chính xác thì một tay thuộc hạ của tao, người lên kế hoạch vụ cướp đó, trong lúc say, đã cao hứng nghĩ ra.”

“Với ông là hình mẫu à?”

“Đúng vậy. Mày hiểu vấn đề nhanh đấy. Tóm lại, từ giờ trở đi, cuộc đời mày sẽ tùy thuộc vào tao.”

Người đàn ông uống cạn ly rượu.

“Trong đầu tao có cuốn ‘Sổ vận mệnh’ của mày. Thú vị quá. Điều khiển cuộc đời người khác thật thú vị. Nhân đây, tao có một câu hỏi. Mày có tin vào vận mệnh không?”

“... Tôi không biết.”

“Câu trả lời nhằm chán nhất. Có lẽ nào toàn bộ vận mệnh của cậu thiếu niên đó là do nhà quý tộc nắm giữ? Hay bị nhà quý tộc nắm giữ là vận mệnh của cậu ta?”

Có tiếng gõ cửa, người đàn ông vừa trả lời thì một người gầy, mặc vest bước vào. Đặt cặp da lên bàn, ông ta cúi đầu chào rồi bước ra. Người đàn ông mở cặp, lấy ra vài bức ảnh và tài liệu.

“Tao muốn mày làm cho tao ba việc nhỏ sau. Thực sự là việc nhỏ, rất nhỏ thôi... Tuy nhiên, nếu sử dụng mày, công việc mà bọn tao định làm sẽ dễ dàng hơn... Trước hết, nội trong vòng sáu ngày hãy lấy điện thoại di động của người này. Lấy xong hãy bỏ vào thùng thư một căn hộ chung cư theo chỉ định của bọn tao. Nhà của gã này có hệ thống an ninh rất chắc chắn, khó mà đột nhập được, hoàn cảnh cũng chưa cho phép giết hấn. Lý do phải lấy điện thoại của hấn là vì tao cần biết gấp các mối quan hệ của tay này. Cũng có thể tấn công và cướp điện thoại ngoài đường, nhưng trong trường hợp này, tao không muốn để cho hấn biết điện thoại bị cướp mà muốn hấn nghĩ rằng đã đánh rơi ở đâu đó.

“Việc thứ hai, nội trong bảy ngày, mày phải lấy của người thứ hai này một vật dụng nhỏ nào đó. Bật lửa thì tốt. Chính xác hơn là lấy một vật nào đó có dấu vân tay của gã. Tương tự như việc thứ nhất, điểm cần lưu ý là đừng để cho gã nhận ra là mình đã bị ăn cắp, vì vật dụng nhỏ này sẽ dùng để đặt bên cạnh một cái xác. Dĩ nhiên, mục đích không phải là đổ tội cho tay này mà chỉ để cảnh sát nghi ngờ gã, tạm thời bắt giam, từ đó sẽ lộ ra những chuyện khác. Nhà của tay này cũng rất khó đột nhập. Không chỉ lấy vật dụng nhỏ như bật lửa, lấy cả tóc nữa. Việc này khó thật nhưng tao muốn mày làm. Khoảng hai, ba sợi gì đó. Nếu mà cắt thì sẽ không tự nhiên, cho nên phải nhổ cả sợi sao cho gã không biết. Cái này lấy xong cũng cho vào thùng thư cho tao.”

Giữ cho nét mặt không thay đổi, tôi ngắm bức hình mà người đàn ông đang chỉ vào với vẻ thích thú như thể đang giỡn chơi.

“Việc cuối cùng là lấy tài liệu từ một người nữa... Trong vòng mười ngày. Không có ảnh của gã đó ở đây. Tao sẽ chuẩn bị sau. Thuộc hạ của tao đã vào phòng gã nhưng không tìm thấy tài liệu đó. Hình như tay này mang theo mình. Gã này là một tay rất hay lo lắng, chúa nhất gan. Mang cả súng theo người. Hãy lấy sao cho ít nhất sau hai ngày khổ chủ mới phát hiện là bị mất.”

“Không được đâu.”

“Không được cũng phải làm. Tài liệu đó để trong phong bì, có niêm phong nên chắc gã ta không biết nội dung bên trong. Phong bì bị mở thì giá trị sẽ giảm xuống một nửa. Đây là bộ tài liệu giả do người có liên quan đến bộ tài liệu đó làm, mày hãy đánh tráo hai bộ với nhau. Phong bì này là của công ty, nếu là tài liệu mật thì chắc chắn được đóng dấu thế này. Tuy nhiên, vì không chắc chắn nên trước khi đánh tráo, hãy kiểm tra lại... Tài liệu này không cho vào thùng thư được, phải đưa trực tiếp cho tao.”

“... Nếu thất bại thì sao?”

“Thì mày sẽ chết. Có thể mày cho là vô lý nhưng đó là chuyện sẽ xảy ra với đũa nào tao để mắt tới. Ha ha ha, yên tâm đi, dù mày thất bại tao cũng không giết mẹ con thằng bé đó đâu. Áp lực và ý thức trách nhiệm sẽ phát huy tối đa khả năng của con người, song ngược lại áp lực quá lớn có thể sẽ dẫn đến thất bại. Và lại, nếu được, tao không muốn có nhiều xác chết không cần thiết... Càng để lại xác, dù rất ít, thì tỷ lệ bị phát giác càng cao. Thằng Niimi vì biết cả những tay trụ cột của bọn tao nên tao buộc phải giết nó. Tao chỉ để lại những cái xác có lý do. Bởi vậy, không chỉ riêng mày, cả thằng Tachibana, một thằng không hề có giá trị sử dụng, tao cũng không giết. Tuy nhiên, nếu mày không nhận lời, không còn cách nào khác, tao sẽ giết mẹ con thằng bé đó. Tao sẽ phải mất công hơn, nhưng đó là nguyên tắc.”

Người đàn ông cho tài liệu và ảnh vào trong cặp da, đặt lên bàn rồi đẩy sang trước mặt tôi. Tôi chỉ còn cách nhận lấy.

“... Tao định đoạt số phận người khác ở trên bàn. Mày không nghĩ đứng trên người khác và điều khiển họ như thế này giống với Chúa Trời sao? Giả sử có Chúa Trời thật thì Chúa Trời chính là người được ném trái thế giới này nhiều nhất. Khi điều khiển số phận của người khác, thỉnh thoảng tao lại có cảm giác đồng hóa với người đó. Suy nghĩ, cảm nhận của họ xâm nhập vào

trong người tao. Cảm giác như trạng thái cảm xúc của nhiều người đồng loạt xâm nhập vào tao. Vì mày chưa trải qua nên mày không hiểu được. Trong tất cả khoái lạc, đây là khoái lạc cao nhất. Mày hiểu chứ? Hãy nghe cho rõ đây.”

Người đàn ông hơi nhích lại phía tôi.

“Trên đời này, cách sống đúng nhất là tận dụng mọi đau khổ và vui sướng. Tất cả chỉ là những kích thích mà thế giới này mang lại. Nếu khéo léo pha trộn các kích thích ấy trong người, mày có thể sử dụng chúng theo cách hoàn toàn khác. Nếu mày muốn làm điều ác, mày tuyệt đối không được quên điều thiện. Nhìn thấy đứa con gái quằn quại đau khổ mà chỉ cười thôi thì chán chết. Mày phải thấy cô ta thật tội nghiệp, thật đáng thương, phải tưởng tượng đến nỗi đau của cô ta, đến bố mẹ đã nuôi dạy cô ta, vừa nhỏ những giọt nước mắt thương cảm, vừa làm cho cô ta đau đớn hơn nữa. Giây phút đó sẽ vô cùng tuyệt vời. Hãy ném trải cả thế giới đi. Nếu vụ này mà mày thất bại, hãy ném trải cảm giác thất bại đó. Ném trải nỗi sợ chết. Khi làm được điều đó, mày sẽ vượt qua được bản thân mày. Mày sẽ nhìn thế giới này bằng một con mắt khác. Bản thân tao sau khi giết đã man ai đó, tao vẫn cảm nhận được vẻ đẹp của mặt trời mọc vào sáng hôm sau, vẫn thấy nụ cười của đứa bé nào đó quanh đây thật dễ thương. Nếu nó mò côi, tao có thể bao bọc nó, cũng có thể sẽ giết nó ngay tức khắc hoặc để sau này. Và cảm thấy rất thương xót cho nó! Mày có nghĩ, giả sử Chúa Trời hay vận mệnh có nhân cách và cảm xúc thì đây chính là những gì Chúa Trời và vận mệnh cảm nhận không? Trong một thế giới mà người tốt và trẻ con cứ chết một cách vô lý?”

Người đàn ông nói đến đó thì ngưng. Giọng ông ta nhừa nhựa vì rượu, cứ vắng mãi bên tai tôi. Ông ta vẫn nở nụ cười trên môi.

“... Thế nhé, chúc mày may mắn.”

Người thứ nhất tên là Kirita, bốn mươi hai tuổi, sống tại một chung cư ở Gotanda, trong ảnh ông ta để tóc ngắn, mặc bộ vest may rất đẹp. Ông ta là người môi giới tài chính, luôn qua lại giữa các băng nhóm mafia và những doanh nghiệp chưa lên sàn. Ông ta làm trung gian, cung cấp tiền của băng nhóm mafia cho những doanh nghiệp khởi nghiệp không thể vay tiền từ ngân hàng. Nếu như thành tích kinh doanh của doanh nghiệp tăng, được niêm yết trên sàn chứng khoán, thì giá cổ phiếu sẽ tăng, kèm theo lợi nhuận lớn. Trong trường hợp này, doanh nghiệp vay tiền nhưng không biết tiền mình vay là của băng nhóm mafia. Tất cả những gì tôi cần làm chỉ là lấy điện thoại di động của ông ta, nhưng việc này khó hơn nhiều khi phải nhắm vào một đối tượng cụ thể.

Ghi nhớ bức ảnh và mấy ghi chú vắn tắt trong đầu, tôi đi ngang qua khu nhà của Kirita. Nếu xung quanh có quán cà phê thì tôi sẽ vào đó ngồi để theo dõi ông ta, song chẳng có quán nào gần đó, đứng bên ngoài lại không được tự nhiên bởi khu nhà của ông ta ở ngay giữa khu dân cư. Nhìn thấy rèm cửa nhà Kirita đung đưa, tôi bèn cúi xuống rồi rảo bước. rời khỏi khu chung cư, tôi tìm thấy một chiếc ghế đã sét gỉ ở công viên và ngồi chờ ở đó. Bên cạnh cầu trượt nhỏ, có hai mẹ con lặng lẽ chơi, không nói năng gì. Tôi nhìn chăm chăm vào đầu thằng bé, cứ ngỡ trên đầu thằng bé có một tấm gỗ thùng lỗ, nhưng nhìn kỹ thì thằng bé đang trùm cái túi giấy trên đầu. Người mẹ đuổi theo thằng bé vừa đùa giỡn vừa chạy đi. Từ đây tôi có thể nhìn thấy cổng chung cư nhưng khá xa nên xác nhận rất khó.

Khoảng hơn bốn giờ rưỡi, một người có vẻ là Kirita bước ra. Ông ta mặc áo khoác màu kem, đeo túi chéo nhưng ông ta đi ngược hướng với nơi tôi đang ngồi nên tôi không nhìn rõ mặt. Tôi lật đật đuổi theo. Ông ta còng người xuống như con tôm, chẳng hiểu sao trong lúc đi ông ta cứ xòe các ngón tay dài khác thường ra. Khi tôi đến gần cổng chung cư, cánh cửa tự động của chung cư lại mở, một người đàn ông khác bước ra. Người đàn ông này mặc áo khoác màu đen, xách chiếc cặp táp màu đen. Bất ngờ, tôi nhận ra

đây chính là Kirita. Tôi cúi đầu, cho tay vào túi áo giả vờ lục tìm thuốc lá rồi đi ngang qua mặt ông ta. Tôi bị bắt làm một việc rất vô lý là lấy đồ để sao cho người ta không phát hiện ra là bị lấy, mà nghĩ mình đã đánh rơi đâu đó. Tôi giữ khoảng cách và bám theo Kirita.

Ông ta vào cửa hàng dược phẩm, rồi đến nhà ga, gặp một người đàn ông mập mạp tại một quán cà phê. Ví của ông ta để trong túi áo vest trong bên trái, còn điện thoại thì để trong cặp táp. Tôi nghĩ khó mà lấy được ở trong quán nên đợi ông ta ra. Tôi định sẽ ra tay trong tàu điện song ông ta ra khỏi quán, chia tay với người đàn ông mập mạp kia rồi leo lên taxi. Tôi cũng lên ngay taxi, nói với tài xế đuổi theo sau chiếc taxi chạy trước. Tay tài xế còn trẻ nên tôi phải liên tục chỉ đạo cậu ta chạy cách một vài xe, hoặc phải chạy khác làn để xe trước không nghi ngờ.

Ông ta xuống xe tại Akasaka, vào một quán bar ở dưới tầng hầm. Quán bar này rất rộng, có cả sân khấu trình diễn, bên trong rất đông và ồn ào. Nghĩ đây là cơ hội tốt, tôi ngồi vào ghế ở quầy bar. Tôi gọi một cocktail nhẹ rồi đặt cả hai tay trên mặt bàn đã phai màu, lộ nguyên cả thứ gỗ.

Một tiếng đồng hồ sau, có lẽ đã ngà ngà say, ông ta bắt đầu lớn tiếng, khua chân múa tay liên tục, miệng há to cười như loài bò sát. Đối tác của ông ta là một thanh niên trẻ trông như sinh viên, tài liệu mở ra trên bàn nhưng hầu như Kirita chẳng hề để mắt tới.

Kirita lấy điện thoại di động trong cặp táp ra, gọi cho ai đó rồi lại cho vào cặp táp để dưới sàn nhà. Tôi đã cầu cho ông ta bỏ điện thoại vào trong túi áo nhưng ông ta không làm vậy. Ông ta say thế này, nếu lấy được hôm nay thì ông ta sẽ dễ nghĩ mình say nên đã đánh rơi điện thoại, vả lại, cũng không biết bao giờ mới có lại thời cơ thế này. Hơn nữa số ngày được chỉ định để hoàn thành vụ của ông ta cũng là ít nhất. Khi cô nhân viên phục vụ đi đến bàn Kirita, tôi bèn đứng dậy.

Phía trước bàn Kirita ngồi là nhà vệ sinh, tôi giả vờ đi đến đó, thay đổi tốc độ cho khớp với tốc độ của cô nhân viên phục vụ. Cô ta đặt cốc mới lên bàn Kirita, ngay lúc cô ta cúi đầu toan bước đi, tôi đã ngáng chân cô ta từ hướng ngược lại. Cô nàng ngã xuống, cốc trên khay cũng rơi xuống vỡ toang. Tôi cũng giả vờ bị mất thăng bằng rồi ngã theo. Sau âm thanh ồn ào, nhiều ánh mắt đổ dồn vào cô nàng phục vụ mặc váy ngắn đang nằm sõng soài dưới đất.

Tôi nhìn Kirita để xác nhận lại, ông ta sau khi giặt mình đã lấy tay lau chỗ vai hơi bị ướt, rồi chuyển ánh mắt sang chỗ cô nàng phục vụ. Trong lúc ngồi thụp xuống, tôi vung áo khoác trùm lên che chiếc cặp táp. Tôi luồn tay trái qua lỗ thủng trong túi áo khoác, cứ thế mở khóa chiếc cặp táp. Anh chàng đối tác trẻ tuổi đứng dậy, có vẻ như định nói gì đó với Kirita. Cô phục vụ loay hoay chỉnh lại chiếc váy đang bị tốc lên và mở miệng như để xin lỗi. Chiếc cặp nằm gọn dưới áo khoác của tôi nên che được hết tầm mắt của mọi người. Tôi thọc tay trái qua túi áo vào trong cặp, lục lọi giây lát thì vớ được sợi dây đeo điện thoại, tôi bèn cho vào tay áo. Kirita toan đứng dậy để đỡ cô phục vụ. Tôi rút tay ra khỏi cặp, dồn sức vào chân chuẩn bị đứng dậy, Ngay khi tôi cảm thấy một luồng hơi lên đến cổ họng thì chiếc điện thoại reo liên hồi trong tay áo.

Trong một giây, cơ thể tôi cứng đờ, không thể cử động. Chiếc điện thoại trong tay áo tôi đổ chuông, Kirita có vẻ như định chuyển hướng nhìn từ cô gái phục vụ sang chỗ tôi. Thả chiếc điện thoại vào trong cặp táp, tôi tập trung hết thần kinh để kéo lại dây khóa cặp. Chuông điện thoại lúc lớn lúc nhỏ nhưng có vẻ như Kirita không để ý. Cô phục vụ xin lỗi Kirita và tôi. Tim đập loạn xạ, tôi đứng nhanh dậy và cũng xin lỗi giống cô ta. Tuy nhiên Kirita không nhìn tôi và cô phục vụ, ông ta mở dây kéo cặp táp, lấy chiếc điện thoại đang reo ra. Tôi định đi song chợt nghĩ cần phải nghe xem ông ta nói gì nên nán lại giúp cô phục vụ nhặt những mảnh cốc vỡ. Kirita không nói gì, chỉ im lặng ghi chép, tôi liếc nhanh thì thấy viết ‘Thứ Năm, 7, Shibuya, Daijingu’. Tôi cúi đầu xin lỗi lần nữa rồi ra quầy thanh toán tiền. Đã chạm mặt ông ta thế này thì từ giờ bám theo sẽ khó hơn rất nhiều.

Tôi bắt taxi về nhà. Tôi hỏi người lái xe liệu cỗ thể hút thuốc trong xe không, anh tài xế bảo đây là cuộc xe cuối cùng trong ngày rồi nên không sao và hạ kính xe xuống, Tôi châm thuốc, nhìn dãy đèn nê ông nói tiếp nhau chạy dài trên những con phố nhộn nhịp. Mãi mà tôi vẫn không thể bình tĩnh trở lại. Trong đầu tôi hiện lên gương mặt lão Kizaki, gương mặt Ishikawa, gương mặt Saeko. Không biết Saeko sẽ nói gì nếu nhìn thấy tôi lúc này? Tuy tôi sa cơ lỡ vận, bị điều khiển, phải làm theo mệnh lệnh của người khác nhưng

nàng sẽ không khinh bỉ tôi đâu. Tôi có cảm giác nếu là Saeko, nàng sẽ cười và nói ‘có lẽ mình sẽ chết’, sẽ vẫn cởi quần áo vì tôi và ở bên tôi dù tôi có thất thế.

Khi tôi xuống taxi để về nhà thì thấy thằng bé đang ngồi ngủ gục trước cửa. Lần này nó mặc quần dài nhưng là chiếc quần thể thao màu xám, vải rất mỏng. Nhìn tay chân cu cậu, tôi lại có cảm giác cuộc sống của nó được định đoạt bởi nơi nó sinh ra. Trong hoàn cảnh bị chèn ép như thế, thằng bé phải tự chèo chống và tồn tại bằng tất cả khả năng của nó. Nghĩ lạnh thế này thằng bé sẽ chết mất, tôi hích hích mũi chân vào chân nó thì nó liền mở mắt. Nó thoáng lờm tôi, không biết có phải vì bị tôi đá không. Song tôi chưa kịp nói gì thì nó đã lí nhí xin ngủ lại nhà tôi đêm nay.

“... Không được, về đi.”

“Tại sao ạ?”

Hơi thở của thằng bé phả ra như những bóng trắng mờ nhạt.

“Vì mẹ cháu sẽ đến đây tìm, lại thành dây dưa với cảnh sát.”

“Không đâu.”

“Hả?”

“Vì mẹ muốn đuổi cháu ra khỏi nhà cơ mà.”

Thằng bé đứng dậy, phủi đất cát dính trong lòng bàn tay. Da dẻ thằng bé cáu bẩn, đế giày đã mòn gần hết. Tôi định cho thằng bé vào nhà nhưng sức nhớ trong nhà không có ấm nước, hay bát đĩa gì nên quyết định đi đến cửa hàng tiện lợi. Tôi vừa bước đi thì thằng bé liền đi theo.

“... Hình như lão ta sẽ ở luôn trong nhà cháu nên giờ cháu trở thành người thừa.”

“Cháu bị nói thế à?”

“Cháu bị nói thế suốt... Vì lão ta lúc nào cũng muốn làm việc đó với mẹ.”

Tôi nghe từ xa có tiếng động cơ xe ô tô đang tăng tốc.

“Lão ta ghen với mẹ... Vì lão ta cứ làm chuyện đó với mẹ nên cháu phải ra ngoài. Làm xong, lão ta say xỉn và đánh cháu.”

Tôi đặt tay lên vai thằng bé.

“Lão ta có biết công việc của mẹ cháu không?”

“Biết chứ chú. Chính lão ta bắt mẹ cháu làm, thế mà còn bày đặt ghen tuông.”

Tôi như ghen thờ.

“Cháu muốn bỏ nhà đi à?”

“Dạ.”

Ánh mắt thằng bé sáng lên.

“Cháu bỏ nhà đi nhưng vì là trẻ con nên sẽ bị bắt lại. Cứ mỗi lần bị bắt sẽ bị mắng, rồi còn bị lão ta đánh nữa. Vì vậy...”

“... Chú không giúp cháu được.”

“Tại sao?”

Tôi bỏ tay ra khỏi vai thằng bé nhưng rồi nghĩ lẽ ra mình không nên làm vậy vào thời điểm này,

“Chú đang làm một việc nguy hiểm. Không biết sẽ chết lúc nào... Cháu không cần bị cuốn theo những người lớn lầm lạc nữa.”

“Nhưng mà?”

“... Còn trung tâm bảo trợ?”

Tôi nhìn thằng bé, cu cậu như đang suy nghĩ điều gì đó.

“... Cháu vào được à?”

“Nếu làm thủ tục thì sẽ vào được... Nhưng dù sao cháu cũng không muốn xa mẹ đúng không?”

“Cháu không còn bé thế đâu.”

Thằng bé ngược nhìn tôi. Ánh mắt mở to phản kháng như muốn phun ra thứ gì đó rất giống với tôi ngày xưa.

“Chú sẽ hỏi thử... Chú sẽ để cửa phòng mở, từ giờ khi nào thấy lạnh cháu cứ vào thoải mái.”

Tôi đi ra cửa hàng tiện lợi, mua trà nóng, sữa tươi và cơm hộp loại nhiều món chiên rán.

Đối tượng thứ hai là một người đàn ông hai mươi tám tuổi, sống tại một chung cư bảy tầng. Tôi không rõ anh ta làm việc gì nhưng qua trang phục và nét mặt thì thấy có vẻ không giống với người có máu mặt trong thế giới ngầm. Chung cư này cũng nằm trong khu dân cư nên không thể đứng suốt ở bên ngoài đợi. Tôi vào quán cà phê cạnh đó, ngắm người qua lại từ cửa sổ của quán. Từ chung cư của anh ta ra tới ga chắc chắn phải đi qua đường này. Người này không có xe hơi, cũng chẳng có xe đạp. Tôi đợi gần hai tiếng đồng hồ nhưng chẳng thấy anh ta xuất hiện. Tôi rời quán cà phê, thông thả đi bộ trên con đường trước mặt, lại đi về hướng chung cư rồi quay trở lại quán cà phê lần nữa.

Mãi đến trưa ngày thứ hai theo dõi, anh ta mới ra khỏi nhà. Tôi đi taxi đến khu chung cư, đứng đợi một lúc mà không thấy nên vào quán cà phê, vừa gọi xong đồ uống thì nhìn thấy anh ta đi ra. Tôi rời khỏi quán, bám theo anh ta. Anh ta vào ga, đi qua cổng soát vé rồi ra đến chỗ lên tàu. Cần để bật lửa và vài cọng tóc của anh ta bên cạnh một xác chết nào đó có nghĩa là trước đây anh ta đã từng có tiền án. Tuy nhiên, ngoài đời anh ta nhìn trẻ con, nét mặt hiền lành hơn hẳn trong hình, trông không có vẻ gì là người có tiền án tiền sự. Rất may đoàn tàu vừa tới đông nghẹt người. Tôi nghĩ ra tay trong tàu điện là thích hợp nhất nên chọn đứng ngay sau lưng anh ta.

Mái tóc đen của anh ta được vuốt keo nhẹ. Trên vai và gáy không có một sợi tóc rụng nào nên tôi chỉ còn cách nhỏ trực tiếp. Máy sưởi trong tàu điện nóng quá khiến anh ta đổ mồ hôi. Tàu chuẩn bị dừng, anh ta lách người qua vị khách phía trước, có vẻ như định xuống ga này, tôi áp người vào lưng anh ta. Ở đầu ngón trỏ và ngón giữa tôi đã dán miếng giấy nhám giữa móng tay luôn có sẵn trong phòng. Cửa tàu mở ra, một luồng khí lạnh tràn vào. Ngay khi anh ta bước một chân ra khỏi tàu, tôi giả vờ mất thăng bằng, giơ tay lên chới với, kẹp ngón trỏ và ngón giữa vào chỗ tóc trên đỉnh đầu anh ta, rồi giật lên. Tôi có cảm giác đã nhỏ được vài cọng, anh ta khẽ ngoái lại vẻ như không chú ý song tôi đã lách sang vượt lên trước anh ta. Giờ chỉ còn lấy

thêm cái bật lửa nữa là xong.

Anh ta định bước xuống cầu thang nhà ga nhưng lại đột ngột chuyển hướng. Tôi nhận ra anh ta đang đến phòng hút thuốc ở tuyến Yamanote. Anh ta rút thuốc ra rồi nhưng vẫn còn tìm bật lửa. Nếu anh ta đã đánh mất bật lửa thì thật rắc rối, song tôi kịp nghĩ lại, mang găng tay vào, lau đi lau lại chiếc bật lửa một trăm yên của mình trong túi áo rồi bật lửa châm thuốc ngay bên cạnh anh ta. Anh ta vẫn còn tìm bật lửa. Đến lúc có vẻ như anh ta đã từ bỏ ý định thì tôi chẳng nói chẳng rằng, chìa bật lửa cho anh ta. Anh ta khẽ gật đầu cảm ơn rồi cầm bật lửa châm thuốc. Tôi cảm giác nếu thế này thì dầu vân tay sẽ không được tự nhiên lắm nên lúc anh ta đưa trả, tôi cố tình đỡ trượt để anh ta phải nhặt lên trả lại lần nữa. Công việc đến đây là kết thúc. Tôi lên chuyến tàu vừa tới và rời đi.

Tôi đi đến tiệm làm tóc để cắt tóc, nhuộm màu nâu, đeo một cặp kính không độ. Hôm chạm mặt Kirita, tôi đã mặc chiếc áo khoác màu đen thường mặc song lần này tôi quyết định thay đổi ngoại hình nên khoác lên người cái áo lông vũ màu trắng và quần jean. Sáu giờ tối, tôi đi đến Shibuya. Vào giờ này, chắc chắn Kirita sẽ xuất hiện tại quán bar có tên Daijingu. Tôi nghĩ ông ta không thể nhớ được tôi vì chỉ thoáng chạm mặt nhưng vẫn cần thay đổi ngoại hình cho chắc.

Tôi leo lên taxi, lúc xe dừng lại ở đèn đỏ trước trung tâm thương mại Seibu ở Shibuya, tôi trông thấy Kirita. Ông ta vẫn mặc áo khoác màu đen và xách cặp táp như lần trước. Tôi xuống xe, đi theo sau Kirita. Con đường hẹp đầy người qua lại, tôi đến gần hơn mỗi khi Kirita dừng bước. Cứ thế này, có thể tôi sẽ lấy được điện thoại trước khi ông ta đến quán bar. Kirita dừng lại trước đèn đỏ, tôi đứng ngay sau lưng song chẳng hiểu tại sao cô gái đi bên cạnh cứ nhìn ông ta nên tôi không thể ra tay được. Đèn chuyển sang màu xanh, tôi bám theo ngay sau Kirita trong dòng người đông đúc.

Lúc tôi quyết định sẽ ra tay ở ngã tư tiếp theo thì bất ngờ Kirita ngoảnh lại. Tôi lo lắng nhìn theo hướng khác, song ông ta chỉ đi ngang qua mà không phát hiện ra điều gì. Tôi giữ khoảng cách tiếp tục bám theo Kirita vào trung tâm thương mại Parco. Kirita nhìn quanh một lúc rồi đi về phía thang cuốn. Vì thang có từng bậc cách biệt giữa người trước và người sau nên rất dễ lấy những thứ trong giỏ xách của người đứng trước. Tôi đứng ngay sau

lung ông ta, tập trung cao độ trên thang cuộn đang di chuyển. Bên cạnh có gương nên tôi phải chờ đến khi thang cuộn chạy qua chỗ đó. Người đàn ông phía sau tôi đang mãi nói chuyện với cô gái đứng sau nên không nhìn về hướng tôi. Tôi nghĩ đây đúng là địa điểm và thời điểm thích hợp nhất. Tôi cảm thấy trong người ấm lên, hai cánh tay đang tê đi một cách khoan khoái. Ngay khi khuôn mặt Kirita trôi qua khỏi gương, tay trái tôi giữ phía dưới chiếc cặp ông ta đang xách, cố định để nó đừng đung đưa, sau đó dùng tay phải mở khóa, rút điện thoại ra, bỏ vào tay áo, kéo khóa lại, rồi buông tay trái ra. Thấy Kirita bước lên cầu thang cuộn tiếp theo để đi lên trên, tôi ngoặt sang trái. Ra tới tiền sảnh, tôi tìm cầu thang bộ rồi đi xuống. Tôi thả lỏng người, cảm nhận con run rẩy như đang lan khắp người, và cho điện thoại vào túi áo. Tôi đi ra con phố Shibuya đông nghịt người, luồn tay vào túi áo khoác của người đàn ông trung niên trông có vẻ giàu có đang đi về phía tôi, móc ví của anh ta cho vào ống tay áo. Dư ảnh của ánh nắng phản chiếu trên chiếc kẹp cà vạt của anh ta đọng lại trong mắt tôi một màu xanh lá. Tôi bắt taxi, trong xe, tôi bắt đầu kiểm tra cái ví vừa lấy. Có một trăm hai mươi ngàn yên, vài chiếc thẻ và mấy tấm danh thiếp của gái hộp đêm. Không gian nhỏ hẹp trong taxi luôn cho tôi cảm giác được cách ly, thoát khỏi con người và phố xá.

Taxi đưa tôi đến Ebisu. Khu chung cư tôi được chỉ đến còn khá mới và sạch sẽ. Cho những thứ này vào thùng thư căn 702 là tôi đã hoàn thành hai nhiệm vụ. Theo chỉ dẫn, tôi mở thùng thư, lấy ra bên trong một phong bì màu trắng. Tôi đặt túi đựng điện thoại, tóc, bật lửa vào thùng thư rồi mang phong bì đi. Tôi định đứng từ xa để chờ xem ai sẽ đến lấy những thứ đó, nhưng rồi tôi lại đi, đón một chiếc taxi. Tôi mở phong bì trong xe. Chắc chắn trong đó có ảnh, một vài thông tin cơ bản như địa chỉ của người mà tôi sẽ lấy cặp tài liệu. Khi cầm bức ảnh lên, trống ngực tôi đập liên hồi. Mắt ông ta hờm sâu, hai má hóp lại, tóc thưa thưa, tuổi ước chừng bốn mươi. Tôi nhìn bộ mặt ấy, nghĩ đây là loại người đừng nên dây vào. Từ trước tới giờ, linh cảm kiểu này của tôi thường ứng nghiệm một cách kỳ lạ. Tôi định hút thuốc để bình tĩnh lại song bị người tài xế nhắc nhở trong xe cấm hút thuốc nên tôi xuống xe.

Tôi châm thuốc, bước đi trên con đường xa lạ. Đây là khu dân cư ít đèn

đường với những dãy nhà trọ cũ kỹ. Bỗng dung điện thoại reo. Tôi bất giác nhìn quanh. Chỉ có Saeko và Ishikawa biết số điện thoại này. Nhìn màn hình không hiển thị số, tôi nghe máy thì bên kia vang lên giọng đàn ông.

“... Màym làm nhanh quá nhỉ! Giờ chỉ còn một người thôi. Màym đã lấy phong bì trong thùng thư rồi đúng không?”

Giọng ông ta cao và đanh, rất khó chịu.

“... Ai đấy?”

“... Ai thì chắc màym phải đoán ra chứ. Thằng cuối cùng, Yonezawa, tám giờ tối mai sẽ đến Shinjuku. Hãy hành động ở đó.”

“... Nếu tôi thất bại?”

“... Cho màym hạn đến trước thứ Ba tuần sau. Còn năm ngày nữa. Cũng nhờ màym mà công việc của bọn tao nhẹ nhàng hơn rất nhiều... Nghe nói nếu không làm được thì màym sẽ chết. Nhưng đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn.”

Cô gái trẻ nhuộm tóc vàng dắt chó đi dạo nhìn tôi vẻ nghi ngờ.

“... Lão Kizaki có ở đó không?”

“... Kizaki hả? Không có. Tao không biết ông ta đang ở đâu.”

“Mục đích của lão ta là gì?”

Nghe tôi hỏi, đầu dây bên kia thở hắt ra vẻ mệt mỏi.

“... Không phải vì bộ tài liệu hay vì chiếc bật lửa đúng không?”

“... Đấy không phải việc của màym.”

Có giọng cười của phụ nữ vọng lại từ phía kia đầu dây, tạp âm trong điện thoại ngày một lớn, rồi điện thoại bị ngắt. Cô gái trẻ dắt chó vẫn nhìn tôi trong lúc con chó đang mải gí mũi người người cột điện. Khi tôi nhìn lại thì cô gái nói gì đó với con chó rồi lôi đi. Xung quanh rất tối. Có thể cô gái lúc này không phải nhìn tôi mà nhìn phía sau tôi cũng nên.

Người tên Yonezawa đó trong ảnh mặc chiếc áo khoác đen cáu bản, song chung cư gã sống cao cấp đến nỗi có cả quầy tiếp tân, người ngoài không dễ mà vào được. Không rõ gã làm nghề gì nhưng lúc nào cũng mang súng theo người thì chứng tỏ lối sống của gã cần phải như vậy. Tôi nhìn đôi mắt hờn trong ảnh, có cảm giác một thế giới ngầm với những chuyện chém giết hoặc tương tự đang rình rập đằng sau đó. Tôi thuê một chiếc xe ô tô, tìm chỗ đỗ hơi xa trong bãi đỗ để quan sát phía công chung cư. Đi xe ô tô thế này có thể bị cảnh sát chặn lại hỏi thăm nhưng để theo dõi thì đây là phương tiện thích hợp nhất. Tôi đoán sẽ có taxi đến trước chung cư, song ra khỏi chung cư Yonezawa tiếp tục đi bộ. Gã đi nhảy lò cò, kéo lê một bên chân trên mặt đất. Gã nhìn quanh quất rồi chẳng hiểu sao cứ nhìn chằm chằm thẳng bé đi lại từ cổng chính chung cư. Tôi xuống xe, bám theo gã từ khoảng cách khá xa. Một người không thích tiêu tiền mà lại sống ở chung cư cao cấp thế này chắc là phải có nguy hiểm gì đó rình rập. Gã vào ga, mất một lúc lâu để mua vé. Sau khi nhìn những người xung quanh, gã nhìn thẳng vào một cô gái ăn mặc hở hang, mắt dán chặt vào cô ta không buồn nhúc nhích.

Tôi nói rộng khoảng cách với gã. Chừng nào tàu chưa chạy, tôi khó mà tiếp cận gã được.

Khi vào tới sân ga, Yonezawa dùng móng tay gãi gáy nhiều lần rồi nhìn sang người phụ nữ mặc áo khoác đứng bên cạnh. Mái tóc của gã được chải ép xẹp lép đến kỳ lạ, ở má có vết thâm mà trong ảnh không có, đôi giày cực kỳ bản. Tàu đến, không đông người lắm. Tôi lên tàu, giữ khoảng cách với gã rồi mở báo ra đọc. Yonezawa không ngồi mà đứng ở góc tàu về lơ đãng.

Ví tiền của gã cất kỹ trong túi trước bên phải, không thấy gã mang cặp, nên tôi không biết chiếc phong bì ở đâu. Có thể gã để ở túi áo khoác trong, vì vậy khó mà lấy được. Tuy nhiên, tàu điện dần đông lên, tôi bắt đầu tập trung. Tôi đứng dậy khỏi ghế, len lỏi trong đám hành khách, tìm chỗ đứng trước cửa lên xuống. Đến Ikebukuro, khách ồ ạt xuống tàu nhưng lượng khách mới lên còn đông hơn, vì thế rất khó di chuyển trong tàu. Có tiếng nhân viên

thông báo tàu sắp đến Shinjuku, rồi cửa tàu mở và hành khách bắt đầu di chuyển. Trong dòng người chen chúc, tôi vẫn cố tập trung vào Yonezawa, khi cơ thể tôi áp sát cơ thể gã, tôi cởi cúc áo khoác của gã và cho tay vào. Hơi thở Yonezawa phả vào má tôi rất khó chịu. Đầu ngón tay cảm nhận được thứ gì đó giống như phong bì, nghĩ lấy được nên tôi thọc tay vào sâu hơn thì phát hiện ra miệng túi trong bị bịt kín. Không phải bằng cúc áo hay dây kéo mà là được may lại. Ngực tôi dấy lên một cảm giác đau đớn, tôi lập tức rút tay ra, hòa vào toán khách mới lên tàu, áp sát để cài cúc áo của gã lại. Dòng người xung quanh vẫn không ngừng di chuyển. Yonezawa xuống tàu, ngay trước khi cánh cửa tàu khép lại, tôi cũng nhảy xuống theo. Trông ngực tôi vẫn dòn dập. Đánh tráo phong bì bên trong túi áo khoác khâu kín miệng với phong bì mà tôi đang cầm là điều không thể, giả sử tôi có rách túi của gã, lấy được phong bì để trong đó đi nữa thì cũng không thể có chuyện hai ngày sau gã mới phát hiện ra. Tôi vẫn theo sau Yonezawa đang đi bộ chậm rãi, mà không biết phải làm gì. Giả dụ bằng cách nào đó tôi có thể đánh tráo cả cái áo khoác của gã thì cũng chẳng thể mua được cái áo giống hệt để thế vào, mà có mua được cũng khó làm cho nó rách bươm ra thế kia, với lại người kỹ tính như gã không thể nào không phát hiện ra áo mình bị đánh tráo.

Yonezawa ra khỏi cửa Đông, đi về khu Kabukicho. Người gã lắc lư trong lúc đi, mắt đảo dác nhìn quanh, gã vấp phải cái gì đó và mất thăng bằng, nhìn chằm chằm vào một cô gái rồi bước vào tòa chung cư màu xám. Tôi đứng đợi gã đi ra nhưng với tình hình này thì kể cả gã ra tôi cũng chẳng làm được gì. Tôi định bụng sẽ gặp Kizaki song không biết ông ta đang ở đâu. Nhớ đến khu chung cư ở Ebisu, tôi quyết định sẽ đến căn hộ có sổ thùng thư đó.

Bắt một chiếc taxi, trong lúc xe chạy đến khu chung cư ở Ebisu, gương mặt của Ishikawa và Saeko cứ hiện lên trong đầu tôi. Tới chung cư, tôi đi lên bằng thang máy, nhấn chuông căn hộ hôm nọ. Sau một khoảng im lặng, có giọng đàn ông vang lên qua thiết bị liên lạc gắn ở cửa. Khi tôi xưng tên, cánh cửa liền mở ra. Người đàn ông đi ra nhìn tôi ử dột rồi lại quay vào. Có vẻ người này và người gọi điện thoại cho tôi hôm qua là hai người khác nhau. Trên tấm thảm màu xám có đặt bàn và ghế xô pha, nội thất bên trong khá giống với văn phòng Ishikawa ở ngày xưa.

“... Chuyện gì?”

Giọng ông ta khàn khàn. Tôi ngồi đối diện với ông ta.

“... Phong bì của Yonezawa để ở túi trong áo khoác, được may kín lại. Lấy làm sao để gã không phát hiện ra là điều không thể.”

“... Tao không cần biết.”

“Tôi muốn nói chuyện với Kizaki.”

“Không được.”

Người đàn ông nhìn tôi vẻ phiến toái, ông ta ngồi xuống ghế, bật ti vi lên. Trên màn hình hiện lên cảnh một cô gái mặc bikini đang chạy như đuổi theo cái gì đó.

“... Nếu tôi thất bại thì các ông cũng gặp rắc rối đúng không? Cho tôi nói chuyện với Kizaki đi. Bằng không nếu có chuyện gì thì ông phải chịu trách nhiệm đấy. Không được thì tôi về đây.”

Người đàn ông vừa xem ti vi vừa lảm bảm gì đó, rồi cầm điện thoại lên, vẫn không nhìn tôi. Sau khi thì thầm gì đó, ông ta bỏ điện thoại ra khỏi tai, tắt ti vi và thở hắt ra. Máy tờ báo về đua ngựa và bánh kẹo vương vãi trên mặt bàn. Ông ta đưa ống nghe cho tôi, tôi chờ một lúc thì một người nào đó nghe máy. Tôi nói muốn gặp Kizaki, ông ta bảo không được song sau một lúc im lặng thì Kizaki nghe máy. “Mày có năm phút,” lão nói. Giọng nói đó đúng là của Kizaki nhưng trầm đến nỗi tôi cứ tưởng là người khác.

“... Phong bì của Yonezawa để trong túi trong áo khoác nhưng được may kín miệng. Không thể đánh tráo được. Chỉ lấy thôi có được không?”

... Một khoảng im lặng, rồi Kizaki cười.

“... Mày xui quá! Tiếc thật.”

“... Cái gì cơ?”

“... Nếu không được thì mày sẽ chết thôi. Giao hẹn như thế rồi mà? Chà, lần này tao sẽ tha cho mẹ con thằng bé đó.”

“... Nếu tôi thất bại thì ông cũng sẽ gặp rắc rối cơ mà?”

“... Tao không ngờ mày coi trọng mạng sống đến thế.”

Kizaki nói xong rồi lại cười lớn. Miệng ông ta để sát ống nghe đến mức tai tôi cảm nhận được cả hơi thở của ông ta, âm thanh trong điện thoại bị vỡ ra.

“... Không, tao chẳng thấy cố gì rắc rối cả. Dù sao thì nghe đâu ba ngày

nữa thẳng đó lại đến Shinjuku đây. Lúc đó mày cố thêm lần nữa vậy. Nếu mày thất bại thì chỉ còn cách giết thẳng Yonezawa để lấy cái phong bì đó thôi. Dĩ nhiên không giết thì vẫn còn giá trị lợi dụng. Nhưng hết cách rồi. Cũng chẳng có gì to tát cả.”

“Nhưng...”

“... Nếu thất bại chắc chắn mày sẽ chết. Đã giao hẹn như vậy rồi. Tao không bao giờ thay đổi quyết định. Số mệnh vô tình. Đòi mày tham lắm. Tao đã tìm hiểu về mày rồi.”

Tôi nín thở.

“... Đừng có suy nghĩ trầm trọng. Trong lịch sử đã có tử tử người chết rồi. Mày cũng chỉ là một trong số đó thôi mà. Đòi chỉ là một cuộc chơi. Đừng có quá coi trọng cuộc đời.”

Tôi định nói gì đó nhưng mãi không bật thành tiếng.

“... Tao đã nói rồi. Trong đầu tao có số mệnh của mày. Việc này thật tuyệt. Tóm lại, còn bốn ngày nữa. Thật đáng tiếc nhưng không còn cách nào khác. Dạng mày cuối cùng cũng sẽ như vậy thôi... Được chưa, hãy nghe cho rõ đây. Dù mày thất bại và chết hay mày thành công thì đối với tao cũng chẳng phải là chuyện lớn. Nhưng vì tao không bao giờ thay đổi điều đã quyết định nên nếu mày thất bại, tao sẽ giết mày. Chỉ thế thôi. Dưới trướng tao còn nhiều đứa làm công việc như mày. Mày chỉ là một trong số’ đó mà thôi. Chỉ là một mảnh cảm xúc lướt qua tao thôi. Chuyện vật vãnh của kẻ trên sẽ thành vết thương trí mạng của kẻ dưới. Đó là cơ cấu hoạt động của xã hội. Và cuối cùng...”

Kizaki hít thở nhẹ,

“Đừng bao giờ yêu cầu gì với tao. Hỏi cũng không... Mày thấy khó hiểu? Nhưng nó là như thế đấy. Thế giới đầy rẫy những điều vô lý. Trên trái đất này có biết bao đứa trẻ vừa sinh ra đã chết vì đói. Vô số kẻ. Tóm lại là thế đấy.”

Kizaki nói xong thì ngắt điện thoại.

Tôi quay lại Shinjuku, quay lại khu nhà mà Yonezawa đi vào ban nãy song không nghĩ gã vẫn còn ở đó. Mà cho dù gã còn ở đó thì tôi cũng chẳng làm được gì. Tôi tiếp tục đi qua khu phố nhộn nhịp, qua dãy phố khách sạn rồi tới một khu dân cư lạ hoắc với những tòa chung cư nằm liền kề. Đã nửa đêm nhưng nhiều căn hộ vẫn sáng đèn. Mai là ngày nghỉ nên họ thức khuya chẳng? Ánh sáng từ cửa sổ thật mềm mại, mờ ảo trong bóng đêm, tôi ngược nhìn và cảm thấy bồn chồn, rồi nhận ra có thứ gì đó khang khác trong túi áo khoác. Tôi lấy ra thì thấy một cái ví lạ và một bật lửa Zippo màu bạc. Trong ví có bảy mươi chín ngàn yên và nhiều loại thẻ tín dụng, có cả giấy phép lái xe ô tô và thẻ golf. Tôi nhìn xung quanh. Một con chó gườm gườm nhìn tôi về cảnh giác rồi bỏ đi. Nhìn thấy người đàn ông mặc áo mưa đi qua, tôi nghĩ trời đâu có mưa, nhìn lại lần nữa thì thấy trên tường có một vết loang lớn, nhưng vết loang đó không hẳn giống bóng người. Ở con hẻm nhỏ cắt ngang bên tay trái, tôi trông thấy ánh đèn từ một cửa hiệu nhỏ. Tôi cất lại ví vào túi áo khoác, quăng chiếc bật lửa Zippo vào giỏ chiếc xe đạp đang nằm đổ bên đường. Cửa hiệu rất nhỏ, bảng hiệu được thấp sáng đã chuyển sang màu đen, chẳng nhìn ra tên cửa hiệu.

Tôi vào bên trong, có bốn chiếc ghế trước quầy và hai bộ bàn ghế nhỏ. Tôi gọi ông chủ trông uể oải đang chẳng buồn nhìn tôi, bảo cho một ly whisky rồi ngồi vào bàn. Ở quầy có một người trông giống nhân viên văn phòng, có vẻ là khách quen, đang say khướt. Anh ta gục mặt xuống quầy ngủ.

Một bản nhạc cổ điển phát ra từ cái loa nhỏ. Động tác của ông chủ trông rất rời rạc, lơ đãng, như thể tất cả mục đích sống của ông ta chỉ là nghe bản nhạc cổ điển đó. Một con chó lai được xích bên hông quầy, nó nằm ườn bất động dưới sàn, duy chỉ có con mắt là chuyển động. Ly whisky pha đá được đặt lên bàn song chủ quán vẫn không nhìn tôi. Tôi đưa mắt nhìn quanh cửa hàng và nghĩ thế này chắc cũng chẳng có mấy khách.

Uống cạn ly rượu, tôi gọi thêm thì chủ quán mang ra nguyên cả chai và đá rồi quay lại quầy. Dĩ nhiên bên cạnh tôi bây giờ không có cả Ishikawa, người hay ngăn không cho tôi uống nhiều, lẫn Saeko, người thường khích tôi uống nữa đi. Tôi cảm giác mình đã say, cái ly trước mặt nhòa đi, tôi cứ ngồi nhìn mọi thứ dần nhòa đi.

Trong quán có ông chủ đang nghe nhạc, người đàn ông mặc vest say khướt, và con chó lai nằm ườn chán nản song chẳng hề phản đối việc bị xích. Tôi nghĩ về số mệnh sẽ buộc mình phải chết, ngấm lại xem đến giờ mình đã làm những gì. Tôi chỉ thò tay móc túi của người khác, quay lưng lại với tất cả, cự tuyệt xã hội, cự tuyệt sự lành mạnh và ánh sáng. Tôi đã chọn cách sống là xây bức tường quanh mình, lẩn vào những khe hở xuất hiện trong cuộc đời tăm tối. Nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn muốn được ở lại thêm một thời gian nữa. Ông chủ quán ngồi trên chiếc ghế bên trong quầy, mắt nhắm lại. Tôi không hiểu gì về âm nhạc nên chỉ ngồi nhìn. Tôi nghĩ, cuộc đời này tuy có nhiều thứ không hài lòng nhưng cũng có thứ tôi không muốn mất đi, cũng như có những người tôi không muốn họ biến mất.

Nhưng càng những người tôi không muốn biến mất thì họ lại càng không sống lâu và có kết cục rất bi thảm. Tôi nghĩ xem cuộc đời mình có ý nghĩa gì, số mệnh của mình là gì, rồi nghĩ đến giây phút cuối cùng của cuộc đời tôi.

Người đàn ông mặc vest vẫn ngủ, ông chủ quán vẫn không buồn nhúc nhích. Tôi muốn được nhìn quang cảnh này cho đến khi ngủ thiếp đi.

Hồi nhỏ, luôn có một tòa tháp đằng xa.

Từ con hẻm bản thủ với các ngôi nhà ống và các dãy nhà thấp, khi ngẩng lên, lúc nào cũng thấy tòa tháp đó hiện lên mờ ảo. Tòa tháp bị sương mù bao phủ, chỉ thấy lờ mờ đường nét bên ngoài, giống như một giấc mơ ban ngày xưa cũ. Tòa tháp uy nghiêm, xa và đẹp tới mức không nhìn thấy đỉnh, cảm giác có đi thế nào cũng không bao giờ đến được tận nơi.

Tôi thường vào cửa hàng, lấy nắm cơm bỏ vào túi áo nhỏ. Đồ vật của người khác khi ở trong tay tôi trở nên rất nặng, như thứ dị vật xa lạ. Nhưng tôi chẳng hề thấy hành vi đó là phạm tội hay xấu xa. Cơ thể đang trưởng thành đòi hỏi nhiều thức ăn, và tôi không hiểu được có gì sai trong việc lấy thức ăn để ăn. Nguyên tắc của người khác chẳng qua là thứ do họ tự nghĩ ra mà thôi. Tôi cho nắm cơm đã trở nên nặng nề vào miệng, dồn sức nuốt xuống. Tôi đi qua con phố bản thủ phía sau dãy cột điện, tiếp tục ngắm tòa tháp cao hiện lên mờ ảo ở tít sau rặng cây trên đồi cao. Sẽ có ngày, tòa tháp ấy nói với tôi điều gì. Vừa gỡ phần đùi lộ ra dưới chiếc quần soọc ngắn, tôi vừa yên lặng suy nghĩ về dị vật của người khác đang đè nặng trong dạ dày mình.

Tôi nghe thấy tiếng reo hò của đám trẻ con cỡ bằng tuổi mình. Một đứa tóc dài cầm cái ô tô đồ chơi nhỏ trong tay. “Mua ở nước ngoài đấy,” giọng nó to và vang. Cái ô tô đồ chơi sáng lấp lánh, thiết kế tinh xảo, thằng bé tặng tốc cho ô tô bằng bộ điều khiển đang cầm trên tay.

Tôi nhìn cảnh đó, lòng thấy xôn xang. Tôi thấy thằng bé thật xấu xí khi tự hào với món đồ được tặng chứ không phải do nó tự mua. Để xóa đi vẻ xấu xí đó, chiếc ô tô kia phải biến mất. Và tôi đã ăn cắp chiếc xe ô tô đồ chơi. Vì bọn trẻ con thậm chí còn không biết có tôi ở đó nên việc ăn cắp rất dễ dàng. Món đồ nước ngoài đó không hiểu tại sao khiến cho tôi liên tưởng đến tòa tháp.

Tôi một mình yên lặng điều khiển chiếc xe đồ chơi trong con hẻm đầy đá và sỏi. Song chiếc ô tô không còn lấp lánh như tôi thấy lúc trước. Cảm thấy

có gì khang khác, tôi buồn rầu tắt công tắc đi. Tôi để nó ra xa, rón rén bật công tắc. Khi ô tô chạy tôi vẫn thấy có điều gì đó không ổn. Tôi lại tắt công tắc đi và đặt nó ra xa hơn nữa. Cuối cùng tôi vút nó vào bãi sinh lầy ả bờ sông. Ở tít đằng xa, tòa tháp lại hiện lên. Tòa tháp chỉ ở xa tôi, chẳng bao giờ nói với tôi, cứ thế tiếp tục chìm trong màn sương.

Tôi chưa bao giờ thắc mắc vì sao lại có một tòa tháp ở bên ngoài thị trấn. Tôi đoán có thể tòa tháp đã có ở đó từ khi tôi sinh ra rồi. Thế giới này đã được cố định và cứng nhắc. Giống như thời gian luôn chảy trôi với tốc độ riêng của nó, vừa níu giữ mọi thứ, vừa đẩy lưng tôi từ phía sau, từng chút từng chút một bắt tôi xô dịch tới chỗ khác. Tuy nhiên, khi tôi đưa tay lấy vật thuộc sở hữu của người khác, trong giây phút căng thẳng đó, tôi lại thấy như mình được tự do. Tôi cảm giác như mình tạm thời được tách khỏi mọi thứ đang diễn ra xung quanh, tách khỏi thế giới cứng nhắc.

Khi vào tiểu học, cậu bạn được bầu vào ban cán sự lớp đeo một chiếc đồng hồ sáng lấp lánh. Cậu ta bảo “của bố tao đấy” và len lén cho mọi người xem. “Cho vào nước nó vẫn chạy.” Bọn trẻ mãi mê nhìn chiếc đồng hồ vẫn chạy cả khi chìm trong nước. Tôi đã ăn cắp chiếc đồng hồ đó.

Tại sao lúc đó tôi lại đánh rơi chiếc đồng hồ trước mắt bọn bạn cùng lớp? Tôi ra tay rất nhanh, thời điểm gần như một nửa chiếc đồng hồ nằm trong túi áo, tôi tưởng rằng hành vi của mình đã hoàn tất. Nhưng chiếc đồng hồ lại trượt khỏi túi áo của tôi, rơi bịch xuống. Mọi ánh mắt đổ dồn vào chiếc đồng hồ đã không còn chạy nữa do va chạm mạnh lúc rơi xuống sàn. Rồi những ánh mắt đó lại đổ dồn về tôi. “Đồ ăn cắp!” thằng cán sự lớp hét lên. “Mày làm hư đồng hồ rồi! Đắt tiền đấy mày biết không? Ăn mặc bản thủ như mày mà còn đòi đồng hồ đắt tiền à!”

Tiếng lao xao trong lớp ngày một lớn, vài cánh tay vươn ra, tóm lấy tay và chân tôi. Bị kéo giật, tôi ngã xuống sàn nhà. Một thầy giáo trẻ nghe thấy tiếng la hét “đồ ăn cắp, đồ ăn cắp” bèn lại gần tôi đang nằm trên sàn nhà, nắm lấy tay tôi. Có vẻ thầy đang lúng túng trước chữ “đồ ăn cắp” mà bọn trẻ con đang la hét. “Xin lỗi bạn ngay đi!” thầy lớn giọng. “Nếu em ăn cắp thật thì hãy xin lỗi ngay!”

Nếu ngẫm lại thì có lẽ đó là một sự giải thoát. Vì đó là khoảnh khắc lần đầu tiên hành vi của tôi bị phơi bày trước xung quanh, trước thế giới, nếu

không tính tòa tháp. Tôi cảm nhận được sự giải thoát mà tôi chưa từng có. Bị mọi người áp đảo, trong sự nhục nhã, tôi lại thấy khoan khoái tràn ngập. Nếu ánh sáng làm chói mắt, chỉ cần đi ngược hướng là được. Tôi chẳng buồn giấu bộ mặt cười nhở, cũng chẳng buồn chống cự, cứ để mình bị xô ngã. Từ cửa sổ lớp học, tôi nhìn thấy tòa tháp. Có lẽ chính lúc này tòa tháp sẽ nói với tôi điều gì đó, tôi đã tưởng như thế. Vì tòa tháp đứng ở đó rất lâu. Nhưng tòa tháp chỉ đứng đó, đẹp và xa xăm. Nó chẳng khẳng định hay phủ định một đấng đang khoan khoái trong nhục nhã là tôi. Tôi cứ thế nhắm mắt lại.

Tôi định bụng sẽ tiếp tục lấy đồ cho đến khi không còn nhìn thấy tòa tháp kia. Lún xuống thấp dần, thấp dần, đến khi hòa vào cái bóng. Tôi nghĩ mình càng ăn cắp thì bản thân sẽ càng rời xa tòa tháp đó. Cuối cùng thì cảm giác căng thẳng khi lấy đồ của người khác lại trở nên kích thích tôi. Sự căng thẳng khi các ngón tay chạm vào đồ của người khác, hơi ấm dưng lên sau đó. Đó là hành vi phủ nhận mọi giá trị, chà đạp lên mọi ràng buộc. Tôi ăn cắp thứ mình cần, ăn cắp thứ mình không cần, thứ nào không cần thì lấy xong sẽ vứt đi. Các ngón tay vươn tới lãnh địa không được phép chạm tới, cảm giác khoan khoái xóa nhòa cảm giác lạ lẫm chạy qua đầu ngón tay... Không biết tại hành vi của tôi đã vượt qua ngưỡng hay chỉ đơn giản là do tôi lớn lên mà không biết từ khi nào, tòa tháp đó đã biến mất.

Khi tôi điện thoại cho mẹ thằng bé, cô ta bảo ở khách sạn sẽ tốt hơn, vì vậy tôi lên taxi. Chúng tôi hẹn nhau trước cửa tiệm đánh bạc pachinko, lang thang ở phố khách sạn giữa ban ngày rồi vào đại một khách sạn nào đó. Vừa vào đến phòng, cô ta lập tức cởi áo quần, bảo biết thế nào tôi cũng gọi lại. Tôi định nói về chuyện thằng bé, nhưng lại thôi, đưa cô ta lên giường. Một phần vì tôi nghĩ nếu khiến cô ta giận thì sẽ khó nói chuyện, nhưng cũng bởi ý nghĩ bi thảm rằng chuyến này mà chết thì tôi muốn gần phụ nữ lần cuối. Cô ta leo lên người tôi, cào vào người tôi. Không biết có phải vì tác dụng của thuốc hay không mà sau khi quan hệ một lần, cô ta vẫn còn muốn tiếp tục.

Cô ta rời khỏi giường, vẫn mình trần như nhộng, ra mở hé rèm cửa. Cô ta gãi gãi má, bảo bên kia đường có một trung tâm mua sắm mới mở, không hiểu sao lại muốn cho tôi thấy. Ở dưới sàn, quần áo cô ta vương vãi như cái xác mông. Ánh nắng nhỏ nhoi len lỏi qua rèm cửa. Tôi hơi nhòm dậy.

“Nói vậy mới nhớ,” tôi phân vân không biết có phải thời điểm thích hợp không nhưng rồi vẫn nói. “Cô có định gửi thằng bé cho người ta nuôi không?”

Cô ta ngoảnh lại, gương mặt đờ ra trong thoáng chốc.

“Gửi anh à?”

Khi nói câu đó, không hiểu sao khóe miệng cô ta dẫn ra.

“Không, gửi cho trung tâm bảo trợ kia.”

“... Có được không?”

Tôi cứ nghĩ là cô ta sẽ nổi khùng lên, nhưng cô ta chỉ khép rèm cửa rồi quay lại giường.

“Được. Nhưng phải làm thủ tục.”

“... Tôi không thích.”

Đột nhiên cô ta nói, tránh ánh mắt tôi và châm lửa hút thuốc. Tôi nghĩ cô ta không thích phải làm các thủ tục.

“... Tôi phải biến mất một thời gian, không gặp thằng bé được nữa. Cô và

thằng bé nên sống tách nhau ra thì tốt hơn. Không có thằng bé, cô sẽ thoải mái ngủ với bọn đàn ông hơn. Nếu cô gửi thằng bé vào trung tâm bảo trợ, tôi sẽ cho cô năm trăm ngàn yên. Cô thấy sao?”

“... Hả?”

Cô ta chậm rãi đưa mắt về phía tôi. Đôi mắt đó uơn ướn giống như đôi môi, phẳng phất nét đau buồn. Nhận thấy mình đang ham muốn trở lại, tôi bèn tránh ánh mắt của cô ta.

“Gần đây, bạn trai tôi có đấm nó. Tuy nó không chết nhưng như vậy là ngược đãi đúng không? Tôi xem tin tức trên ti vi thấy nói thế. Tôi không thích như thế. Cảnh sát sẽ đến phải không?... Ý anh là thế chứ gì?”

“Tôi có rất nhiều tiền. Không tốn kém đâu. Cô hãy liên lạc với trung tâm tư vấn này, họ sẽ nhận thằng bé. Nếu họ không nhận thì gọi đến trung tâm này. Trung tâm bảo trợ này rất được. Tuy nhiên, nếu cô chỉ lấy tiền rồi không gửi thằng bé vào trung tâm mà không có lý do, cô sẽ gặp rắc rối đấy. Tôi sẽ biến mất nhưng tôi đã nhờ đồng bọn để mắt rồi. Là yakuza đấy. Cô hiểu chứ?”

Không biết cô ta có nghe tôi nói hay không mà đột nhiên hôn môi tôi.

“Tôi mà có bố mẹ thì đã nhờ họ trông thằng bé rồi. Nhưng vì không có nên tôi không biết phải làm thế nào. Vậy là tôi có thể gửi nó vào những chỗ như thế à. Tôi không biết đấy. Trước mắt tôi liên lạc với trung tâm này là được đúng không? Với số tiền đó tôi có thể đi du lịch được rồi.”

Cô ta nói rồi cất mẫu giấy tôi ghi địa chỉ liên lạc vào ví. Khi tôi lấy tiền từ trong áo khoác vớt trên sàn, cô ta hỏi “Giờ luôn à?” song lại cất ngay tiền vào túi xách. Một bên mắt cô ta giật giật mấy lần.

“Anh tuyệt quá. Tốt quá, thực sự đấy. Tôi mừng lắm. Chà, tôi sẽ mua gì đó. Mà tại sao người ta lại sinh con nhi? Anh có nghĩ như vậy không? Trẻ con chỉ đáng yêu lúc đầu thôi.”

Khi tôi xuống taxi trước khu nhà trọ thì đã thấy thằng bé ở đó. Trên tay nó cầm một lon Coca đã bật nắp và một lon cà phê loại tôi hay uống. Thằng bé chẳng nói chẳng rằng đưa cho tôi lon cà phê, tôi mở nắp uống ngay tại chỗ. Thằng bé cứ im lặng nhìn mái tóc đã nhuộm nâu của tôi. Lon cà phê đã

nguội đi nhiều.

Tôi vào phòng rồi quay ra, vừa mới bước đi thì thằng bé cũng đi theo. Một chiếc ô tô tăng tốc khiến cho thằng bé giật mình, vội nắm rìa áo khoác tôi. Đó là một chiếc xe trần thấp, mở loại nhạc ngớ ngẩn với âm lượng lớn. Ở phía trước cũng có một cô bé vừa đi vừa nắm lấy áo khoác của bố. Cả tôi và thằng bé cùng im lặng đi ngang qua hai cha con họ. Người bố nói gì đó với cô bé, cô bé đáp trả với vẻ hờn dỗi.

Chúng tôi thông thả đi bộ ven một con sông nhỏ ở ngoại ô thành phố. Con sông này đã được cải tạo nhưng nước vẫn đục ngầu, chai nhựa nổi lềnh bềnh. Thằng bé định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng như thể ngậm ngại. Tôi chăm chú, nhìn xuống dòng sông đục ngầu.

“Chú đã nói với mẹ cháu rồi. Cháu thật sự muốn vào trung tâm bảo trợ chứ? Như vậy có nghĩa là cháu sẽ rời khỏi căn nhà đó.”

“Vâng.”

Giọng thằng bé vẫn nhỏ nhưng rắn rỏi hơn trước.

“... Trường hợp mẹ cháu vẫn cố giữ cháu lại nhưng cháu không muốn ở đó nữa thì... hãy gọi điện thoại đến đây. Trung tâm này rất tốt.”

Tôi đưa cho thằng bé tờ giấy, nó nhìn chằm chằm như muốn học thuộc.

“Cháu vẫn có thể bắt đầu lại. Cháu có thể làm bất cứ điều gì. Quên việc ăn trộm đi.”

“Tại sao?”

Thằng bé ngược lên nhìn tôi.

“Cháu sẽ không hòa nhập được vào thế giới.”

“Nhưng mà...”

“... Đừng lảm lời. Nói tóm lại là quên đi.”

Lối sống của tôi chắc chắn không cho phép tôi có thể dạy bảo trẻ con.

“... Cái này, chú cho cháu.”

Tôi nói và đưa cho nó một cái hộp nhỏ.

“Cái gì vậy ạ?”

“Cái này vốn dĩ chú không cần đến. Khi nào cháu cảm thấy vậy là xong rồi, chỉ còn cách chết thôi, hoặc khi cần đến sức mạnh, khi gặp rắc rối thì hãy mở hộp này ra. Có cái này cũng hay đấy.”

“... Nhưng nhớ cháu lại bị ai đó lấy mất thì sao?”

“Vậy thì... chôn ở đâu đó đi.”

Trông thấy một lối mòn dành cho người đi bộ lên núi, chúng tôi chậm rãi đi lên đó, rảo bước trên con đường đất. Trên đường đi, có bức tượng một cô gái cười như điên bằng đá. Chúng tôi dùng tay và lon rỗng để đào đất phía sau bức tượng. Chữ khắc dưới chân bức tượng hầu như đã mờ không còn đọc được, nhưng chắc đây là tượng đài tưởng niệm gì đó. Tôi không nghĩ người ta sẽ xây dựng công trình nào ở đây, và như vậy cũng không lo cái hộp sẽ bị ai đó đào lên.

“... Khi nào cháu không cần đến nó nữa thì hãy cho đứa trẻ nào như cháu ấy.”

Tôi và thằng bé lại tiếp tục im lặng bước đi. Mặt trời đang dần xuống núi, không khí se lạnh. Khi chúng tôi ra đến quảng trường thì thấy một quả bóng tennis có lẽ ai đó làm rơi. Tôi nhặt quả bóng đầy đất bần lên, dùng tay phủi sạch. Bên kia ghế đá, một cậu bé và bố cùng chơi trò ném bóng qua lại. Cậu bé đó cũng trạc tuổi thằng bé này, song ném bóng rất chậm và yếu. Mỗi lần cậu ném bóng, ông bố lại nói gì đó. Trên ghế đá có chiếc máy ảnh kỹ thuật số và máy chơi game có vẻ là của hai bố con.

“... Này, cháu ném bóng có giỏi không?”

“... Cháu không biết.”

“Chú cá là cháu ném giỏi hơn thằng nhãi ranh chán chết kia.”

Tôi ném quả bóng ra xa, thằng bé sau một thoáng ngần ngừ liền chạy đi nhặt bóng. Hai bố con cậu bé kia nhận thấy chúng tôi nên quay sang nhìn. Thằng bé sau khi nhặt được quả bóng liền ném trả lại cho tôi rất mạnh. Tôi chụp quả bóng, cảm thấy đầu ngón tay hơi đau song vẫn ném trả lại cho thằng bé thậm chí còn mạnh hơn. Tuy nhiên thằng bé vẫn tóm được quả bóng bằng hai tay và ném trả lại cho tôi mạnh hơn cả lúc này. Thấy tôi không chụp được, thằng bé bật cười. Hai bố con kia đứng nhìn chúng tôi ném bóng, sau một hồi ném bóng tôi mới để ý quả bóng đó là của họ. Tôi nói cảm ơn họ theo như lễ thông thường rồi ném trả lại quả bóng cho hai bố con.

“Chú bảo này.”

Thằng bé hồn hển chạy lại gần tôi.

“Chú sẽ phải đi xa nên không thể gặp cháu được nữa... Nhưng cháu không được phép trở thành một kẻ bỏ đi, đừng lãng phí đời mình. Mặc dù có

những lúc cháu cảm thấy khổ sở, nhưng cuối cùng nhìn lại cháu sẽ luôn có thể mỉm cười.”

Nghe tôi nói vậy, thằng bé khẽ gật đầu. Thằng bé chưa một lần nắm tay tôi, nhưng trên đường về nó lại nắm áo khoác của tôi.

“Trước mắt cháu hãy mua áo quần... Loại tử tế ấy.”

Tôi mặc áo khoác màu đen, đứng ở mép chỗ đón tàu, dõi mắt theo Yonezawa.

Tôi kiểm tra lại con dao trong túi áo, giả vờ đang đọc báo. Yonezawa lờm lờm mấy đứa trẻ đang cười lớn. Khi có một cô gái đi ngang qua, ánh mắt gã chuyển động như đuổi theo cô ta. Không lâu sau đó, gã cúi xuống và bắt đầu bước đi, va vào một thanh niên có vẻ như là nhân viên văn phòng song cứ thế đi tiếp mà không xin lỗi. Tàu đến, tôi lên cùng một toa với Yonezawa. Toa xe đông nhưng không đến mức mọi người phải nép sát vào nhau. Tôi vừa đọc báo vừa giữ khoảng cách với Yonezawa. Gã buông thõng hai tay, đứng dựa vào cửa tàu đang rung lắc.

Tàu đến Ikebukuro, rất nhiều khách xuống tàu và một lượng khách nhiều hơn thế lại lên. Một nhóm nữ sinh cấp ba mặc đồ thể thao nhảy lên lúc tàu sắp chạy, toa tàu trở nên chật chội. Tôi nghĩ đây là lúc ra tay, vì thế tôi gấp báo lại, tiến gần đến chỗ Yonezawa. Tuy nhiên, gã lại cau mày nhìn chằm chằm nhóm nữ sinh, tặc lưỡi rồi từ từ tiến lại chỗ họ. Việc Yonezawa cố gắng di chuyển trong tàu điện chật kín người thật gây chú ý. Đến chỗ nhóm nữ sinh, gã dừng lại rồi cứ thế đứng nhìn. Gã chẳng bắt chuyện, cũng chẳng sờ soạng, chỉ áp sát rồi nhìn chằm chằm nhóm nữ sinh.

Tôi nghĩ nếu mình di chuyển bây giờ cũng sẽ gây chú ý, vì thế tôi chờ cho đến ga sau. Không có nhiều khách xuống ga này, khách lên cũng ít. Tôi từng bước tiến đến gần Yonezawa, đứng ngay sau lưng gã. Cô bé nữ sinh bị Yonezawa áp sát người tựa quỵ như thể vùng vẫy. Tôi dùng ngón tay kẹp chỗ vải dưới nách trái áo khoác của gã. Lúc cô bé nữ sinh cố xoay cặp ra giữa để tránh đụng chạm với Yonezawa thì cơ thể gã mất thăng bằng. Lợi dụng tình thế, tôi dùng dao từ từ rạch sườn áo gã từ trên xuống. Song vẫn không rạch được đến chỗ túi trong, tôi khẽ thở hắt ra. Không khí trong xe ngột ngạt, tôi thấy người mình nóng lên. Yonezawa nhìn xuống chiếc cặp chắn giữa mình với cô bé, gã từ bỏ ý định và chỉ nhìn bọn họ. Gã đưa tay sờ cổ áo khoác, nhìn ánh mắt gã dần lướt xuống dưới, tôi đoán chỉ vài giây nữa

gã sẽ phát hiện ra chỗ bị rách. Tôi nín thở, thò chân trái đá nhẹ vào chân cô bé nữ sinh. Cô bé giật bắn, khẽ hét lên và quay lại nhìn Yonezawa. Cơ thể gầy gò của gã cũng khẽ lắc lư vì bất ngờ. Tôi lại lách con dao vào hông áo gã, dùng ngón tay trái kéo vải lên với ý định rách túi áo trong. Mũi dao rách qua vải từng chút từng chút một. Tôi xòe các ngón tay, kẹp dao trong ngón cái và ngón trỏ, dùng ngón giữa và ngón đeo nhẫn còn lại kẹp chiếc phong bì nằm bên trong. Ngay khoảnh khắc đó, một luồng điện chạy từ ngón tay lên bả vai. Cổ lờ đi cảm giác lo lắng, căng thẳng, tôi tập trung lấy chiếc phong bì ra. Chiếc phong bì hiện ra trước mắt không hiểu sao lại khác với chiếc dùng để đánh tráo. Thế này thì không xong rồi. Thật tồi tệ, tôi có cảm giác như mình sắp chìm ngấm. Cô bé nữ sinh quay đi, không phản ứng gì thêm nữa, có lẽ vì sợ. Khi tôi bình tĩnh lại thì tàu đã đến Shinjuku.

Tôi nhìn theo Yonezawa xuống tàu trước rồi lấy phong bì ra. Phong bì dùng để đánh tráo có màu xanh và trắng, còn phong bì này là loại màu nâu thường thấy. Ngón tay tôi khẽ run lên, song khi giơ nó lên trước ánh sáng thì có thể thấy bên trong còn có một phong bì khác nữa. Mở phong bì màu nâu ra, tôi thấy phong bì bên trong màu xanh và trắng, có tên công ty, giống phong bì dùng để đánh tráo. Tôi thở phào nhẹ nhõm, song phong bì này nhìn tổng thể có vẻ cũ, giấy đã ngả sang màu nâu, so với chiếc phong bì đánh tráo thì nó khác hẳn về độ mới cũng như màu giấy, sự khác nhau rất rõ ràng. Những tòa nhà không lồ đứng sừng sững quanh nhà ga. Cảm giác hơi đau đầu, tôi do dự chạy theo Yonezawa.

Yonezawa ra khỏi ga từ cửa Đông, hòa vào dòng người đông đúc. Trông thấy một nhóm các cô gái ăn vận sắc sỡ, gã đột ngột dừng lại, nhìn quanh khiến suýt nữa tôi bị trông thấy. Tôi quay lại ga, mua một lon cà phê ở quầy hàng, dựa vào tấm kính phía trước lối ra của nhà ga, quay lưng ra đường. Hít thở sâu, tôi lấy điện thoại di động, gọi cho Yonezawa theo số đã ghi lại. Mồ hôi lăn xuống cằm.

Tôi trông thấy Yonezawa xa xa chỗ quảng trường trước tòa nhà Alta. Hình như gã đang lảm bảm một mình, khiến mọi người xung quanh nhìn gã với vẻ kỳ quặc. Gã sờ vào bên hông, đảo mắt nhìn quanh, khi phát hiện ra tiếng chuông điện thoại, gã cho tay vào túi. Lúc trả lời điện thoại, hơi thở của gã có vẻ gấp gáp.

“Yonezawa hả?”

Tôi hỏi rất nhẹ nhàng song gã không trả lời.

“Tao đang hỏi mày có phải là Yonezawa không? Trả lời đi.”

“Mày là ai?”

“Phong bì mất rồi đúng không?”

Yonezawa nói gì đó không rõ. Gã áp sát điện thoại vào tai, tiến về phía tôi, giữa chừng thì dừng lại gần những người có mặt ở quảng trường. Tôi không muốn làm việc mặt đối mặt với một gã có súng.

“Có tìm cũng vô ích thôi. Tao không ở gần mày đến thế đâu. Tao đang nhìn mày từ xa bằng ống nhòm đấy.”

“Mày là ai?”

“Là ai chả được.”

Vì gã đang ngày một đến gần nên tôi rời khỏi tấm kính đang dần mờ đi. Một người đàn ông có vẻ là cảnh sát chồm bước nhanh qua trước mắt tôi.

“... Đại loại là thế này, tao nghĩ mày khâu cái phong bì vào áo mang như thế đúng là kỳ dị... Tao được người ta đề nghị lấy cái phong bì này. Nhưng tao không tin hẳn ta sẽ trả công thích đáng nên tao đã đổi ý... Tao nghe nói cái này có thể đổi thành tiền. Mày cần tiền đúng không? Tao không biết vì sao cái phong bì vớ vẩn này lại quan trọng đến thế. Nếu mày muốn tao trả lại thì trả lời câu hỏi của tao đi.”

“... Người nhờ mày là người của công ty à? Hay là Yada?”

“Tao không cần phải nói với mày.”

“Tao sẽ giết mày.”

Vài người quay lại nhìn Yonezawa, gã kéo lê một chân đi lòng vòng xung quanh. Tôi đi vào trong nhà ga rồi vào tầng trệt một thương xá bên cạnh.

“Trả lời câu hỏi đi.”

“Mẹ kiếp. Tao biết mà.”

“Cái gì?”

“Tao đã nghĩ mình bị theo dõi. Mẹ kiếp. Đó là lý do tại sao tao ghét đi ra ngoài.”

“Mày còn lảm nhảm là tao sẽ vút luôn đấy.”

Nghe tôi nói vậy, Yonezawa im lặng. Tôi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

“Trước hết, nói cho tao biết trong phong bì là cái gì?”

“... Tao không việc gì phải nói cho mày.”

“Tại sao?”

“Tao sẽ bị giết. Trả lại cho tao đi.”

“... Vậy thì tao sẽ đốt nó.”

Yonezawa làm bầm gì đó.

“Tao xin mày, mẹ kiếp, trả lại cho tao.”

“Tao vừa làm ướt nó đấy.”

“Hả?”

“Tao làm đổ một tí cà phê lên rồi... Nếu mày không nói nhanh, đồng tài liệu bên trong cũng sẽ hỏng thôi.”

“Dừng lại đi.”

“Áy, loang ra rộng rồi này. Vui thật.”

“Được rồi, tao sẽ cho mày tiền.”

“Giờ tao đang gấp nó lại đây.”

“... Đủ rồi, mày có giữ cái phong bì đó cũng vô ích thôi. Phải thông qua nhiều cầu, mày không làm được gì với nó đâu. Tao sẽ cho mày tiền. Ba trăm ngàn yên.”

“Tao đang biến nó thành giấy vụn đây.”

“Năm trăm ngàn yên, được chưa? Tao không thể trả hơn đâu. Chắc chắn giá này cao hơn tiền công mày được trả.”

Tôi gập bốn góc phong bì, so sánh phong bì đánh tráo và phong bì thật. Phong bì đánh tráo giờ đã bần hơn, phong bì thật hơi chỉ lấm lem. Dấu niêm phong ở giữa, nếu nhìn gần thì thấy góc độ hơi khác nhưng gần như cùng vị trí.

“Thôi đành vậy. Cũng đúng lúc tao đang cần tiền.”

“... Thằng khốn.”

“Mày còn nói lung tung là tao vút thật đấy.”

Tôi nghĩ giờ đưa phong bì cho gã cũng được rồi nhưng nếu chỉ hù dọa nửa vời thì có thể gã sẽ nghi ngờ cái phong bì. Tôi ra khỏi phòng vệ sinh, có vài người khác đi vào. Quay ra nhà ga, tôi leo lên cầu thang dẫn đến cửa Đông.

“... Giờ mày ra ngân hàng rút tiền ngay đi. Sau đó cho tiền vào trong túi gửi hành lý trước cổng soát vé tuyến Marunouchi ở cửa Đông. Để chìa khóa

ở phía bên phải hốc nhận đồ của máy bán hàng tự động nằm cạnh cửa hàng... Chẳng hiểu sao hôm nay có mấy tay điều tra viên mặc thường phục lớn võn quanh ga. Đừng có làm gì manh động đấy.”

“... Điều tra viên à?”

“Không sao đâu. Đừng có nghĩ đến chuyện theo dõi người đến lấy tiền ở tủ gửi hành lý đấy. Làm xong máy phải quay lại quảng trường cho tao thấy. Từ chỗ tao nhìn thấy máy rõ lắm. Sau khi xác nhận máy đã quay lại quảng trường, tao sẽ bỏ phong bì vào tủ gửi hành lý đó. Chìa khóa tao cũng sẽ để đúng chỗ cũ. Rất hoàn hảo.”

“... Tao có thể tin máy được không? Nếu trao đổi thì phải trực tiếp/”

“Máy không có quyền lựa chọn.”

Tôi nói xong liền cúp máy. Ra khỏi cửa Đông, tôi trông thấy Yonezawa đằng xa, tay gã vẫn nắm chặt điện thoại. Gã vẫn bước đi, tôi dần dần khoảng cách, mắt dõi theo gã. Gã vào ngân hàng.

Tôi chuyển hướng, rẽ vào khu vực hút thuốc trước tòa nhà Alta rồi châm thuốc. Đang nghĩ mãi mới được hút, tôi ngẩng lên thấy có bản tin trực tiếp trên màn hình. Ông bộ trưởng vừa mới bị bắn khi đang diễn thuyết trước cửa Tây ga Shinjuku. Những người đang đi trên phố bỗng nhón nhác, tay phát thanh viên mặt nghiêm trọng như thể đang nói chuyện của chính mình. Yonezawa đã quay trở lại từ ngân hàng, gã băng qua đường, chuẩn bị đi về phía cửa Đông. Tuy nhiên, khi nhận ra có rất nhiều người đang đứng lại, gã ngoảnh lại, nhìn vào màn hình, bất động. Tôi quay mặt đi, tiếp tục hút thuốc. Tôi đợi Yonezawa đi rồi giữ khoảng cách, bám theo gã.

Yonezawa mở tủ gửi hành lý, cho gì đó vào bên trong rồi mua nước ở máy bán hàng tự động. Sau khi thấy gã nhìn xung quanh, tôi lại ra khỏi cửa Đông. Phải một lúc sau mới thấy Yonezawa xuất hiện từ cửa Đông, đi ra giữa quảng trường rồi dáo dác nhìn quanh. Tôi quay lại ga, điện thoại cho gã bảo mười phút sau hãy quay lại lấy rồi cúp máy. Ngay bên cạnh tôi, một người đàn ông cao to trông giống điều tra viên cầm điện thoại đi ngang qua. Anh ta quát tháo mấy câu rồi biến mất trong dòng người tấp nập.

Tôi lấy chìa khóa ở máy bán hàng tự động. Mở tủ gửi đồ thì thấy một phong bì của ngân hàng ở bên trong. Tôi kiểm tra thì đúng là có tiền thật. Tôi cho phong bì đánh tráo vào, đến máy bán hàng tự động mua cà phê rồi cho

chìa khóa vào hộc lấy cà phê.

Tôi chột nhũn người, muốn ngồi xuống ngay tại đó nhưng nghĩ còn phải theo dõi cho đến khi gã ta tới lấy cái phong bì. Nếu gã phát hiện ra bị lấy mất tài liệu, nói cách khác nếu gã biết đó là đồ giả và không cầm đi thì cuộc trao đổi này chẳng có ý nghĩa gì. Tôi hòa vào dòng người, giữ khoảng cách an toàn phía sau đủ để dõi theo Yonezawa. Gã mở tủ gửi hành lý và kiểm tra phong bì. Trống ngực tôi đập dồn dập, song gã cứ thế cho phong bì vào túi áo. Tôi liền điện thoại cho gã.

“Mày lấy chưa?”

Khi tôi hỏi vậy, gã không trả lời ngay.

“Mày có nghe không đấy?”

“... Phong bì quá bẩn. Be bết hết rồi còn gì.”

Có vẻ gã vẫn chưa nhận ra phong bì bị đánh tráo.

“Lỗi là tại mày. Tao đã nói là tao sẽ làm thật... Lẽ ra tao có thể cứ thế mà trốn đi, nhưng tao không muốn gặp rắc rối. Cuối cùng thì tao cũng làm như mày muốn đấy thôi. Cảm ơn tao đi.”

“Tao sẽ tìm được mày và giết mày.”

“Làm thử đi.”

Tôi cúp máy, toàn thân mềm nhũn, lại thấy thèm hút thuốc. Tuy nhiên, tôi để ý thấy có mấy người đang ngoảnh lại phía sau, tôi nhìn theo thì thấy Yonezawa đang tóm lấy tay một thanh niên trẻ tuổi ngay trước tủ gửi đồ. Tay cậu ta đang cầm điện thoại. Cậu ta mang theo một cái túi lớn, không biết có phải đang đi du lịch một mình hay không mà quần áo rất bẩn. Tôi định đi về nhưng nghĩ đến việc Yonezawa mang theo súng, tôi lại tiến đến gần và điện thoại cho gã. Tuy nhiên, ngay lúc đó, tôi thấy như bắt gặp ánh mắt gã từ khá xa. Tôi tránh không nhìn song có cảm giác gã đang tiến lại gần. Trống ngực tôi đập liên hồi. Tôi định ngắt điện thoại song nếu chuông điện thoại của gã tắt cùng lúc tôi cử động, gã sẽ biết tôi là người điện cho gã. Vì thế tôi cứ để vậy rồi cho điện thoại vào túi và hòa vào dòng người. Mỗi khi ngoảnh lại tôi đều bắt gặp ánh mắt Yonezawa. Từ khóe mắt tôi có thể thấy bóng Yonezawa đang diên tiết lách người qua đám đông. Chạy thì càng dở nên tôi giả bộ bình thản leo lên cầu thang, đúng lúc đó gã đến được sát bên cạnh và tóm lấy tay tôi. Tôi nín thở khi những ngón tay gã chạm vào mình, cổ họng

tôi khô rát.

“Là mày à?”

“... ơ?”

Yonezawa thở hồng hộc.

“Tiền đâu?”

Tôi làm ra vẻ bối rối song trống ngực lại càng đập nhanh hơn.

“Phong bì tao lấy được rồi. Nhưng cái đó vốn dĩ là của tao. Trả lại tiền cho tao ngay. Đừng có làm ồn.”

Yonezawa áp sát vào người tôi, chĩa thứ gì đó vào bụng tôi. Không cần nhìn tôi cũng biết đó là súng. Trong đầu tôi hiện lên gương mặt Kizaki, cảm giác như Ishikawa, Saeko đang đứng quanh đây nhìn tôi. Và rồi gương mặt để lại ấn tượng xấu ngay lần đầu nhìn qua ảnh đã gí sát trước mắt tôi.

“Anh dừng lại đi.”

“Tao đã trông thấy mày ở đâu rồi. Chắc chắn là như thế. Chính xác là mày. Chắc chắn là như thế.”

Mọi người xung quanh chỉ hơi quay sang nhìn chúng tôi chứ không để ý gì đặc biệt. Chuông điện thoại của Yonezawa vẫn vang lên như thể một nghi thức nào đó. Yonezawa nhìn điện thoại, mồ hôi túa ra đầm đìa. Tôi cố không hoảng sợ nhưng trong tình huống này, không hoảng sợ có khi lại không bình thường.

“Xin lỗi, tôi đã làm gì ạ?”

“Mày nói tao nhầm người hả? Mẹ kiếp, tao sẽ giết mày. Nó ở đâu? Mà không, chính là mày. Không thể nào không phải là mày được.”

Yonezawa nói, bắn cả nước bọt ra ngoài, toan lục túi áo tôi. Tôi nghĩ hay là mình nhận rồi trả tiền lại cho gã nhưng với trạng thái đang bị kích động như vậy, lỡ như gã ta phát hiện ra phong bì của tôi thì rắc rối to. Tôi toan chạy trốn vì sợ bị bắn thì vừa lúc tay của Yonezawa bị ai đó giữ lại.

“Mày làm sao mà thoát được khỏi Yada.’ Người đàn ông nói. “Nhưng mày chạy cũng xa đấy?... Yonezawa phải không? Cuối cùng tao cũng tìm được mày.”

Yonezawa bất ngờ đâm người đó một cú và len qua đám đông hiếu kỳ đang ngoảnh lại nhìn để chạy trốn. Tôi chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chưa theo kịp được tình huống nhưng cũng chỉ biết tìm cách chạy thoát thân.

Song tay tôi đã bị người đàn ông tóm lấy. Tại sao người này không đuổi theo Yonezawa? Tại sao ông ta lại tóm tôi? Tôi không cử động được. Ngay khi tôi nghĩ thế là hết thì người đàn ông lại siết chặt tay tôi hơn.

“Mày giỏi lắm. Mày thực sự đã đánh tráo được phong bì.”

Người đàn ông nói để lộ chiếc răng vàng.

“Tôi đã theo dõi mày suốt... Theo lệnh của Kizaki, nếu như mày thất bại thì tao sẽ giết Yonezawa và lấy cái phong bì... Tao đã không hiểu mày định làm gì. Tao cứ nghĩ rằng mày đã từ bỏ và toan bỏ trốn, tao gần như đã định giết cả mày luôn... Thật ra làm vậy sẽ rất âm ỉ, lại có thể ngụy trang cho vụ ám sát ở cửa Tây.”

Khi tôi lên xe cùng với người đàn ông, ông ta liền cởi chiếc áo chống đạn mỏng ra. Ông ta cứ cười suốt, liên tục nhắc lại câu “Chú mày sẽ trở thành thuộc hạ tốt của Kizaki.” Ông ta mất một bên tai. Ngay lúc ông ta đặt bàn tay dơ bẩn lên vai tôi rồi lần tới đi uống rượu thì chuông điện thoại vang lên. Người gọi đến dĩ nhiên là Kizaki.

“... Đưa tài liệu cho gã đó chưa?”

“... Chưa.”

“... Cần trọng lắm. Hoàn hảo đây.”

Kizaki cười song cơ thể tôi vẫn chưa thích nghi được với tình hình.

“... Vì tao dặn mày phải giao tài liệu trực tiếp cho tao mà. Nhưng giờ mày có thể đưa cho gã đó được rồi.”

Tôi đưa phong bì cho người đàn ông.

“... Trước mắt mày cứ đến đây đã. Nhờ Maejima đưa đến.”

Điện thoại ngắt, tôi thở phào. Không đời nào tôi lại trở thành đồng bọn với kẻ đã giết Ishikawa.

Túi áo trong của tôi vẫn còn con dao đã rạch áo khoác Yonezawa. Giết Kizaki bằng con dao này không phải là ý tôi, đương nhiên sau đó tôi sẽ chết. Ngay lúc đó, không hiểu sao tôi bị thôi thúc bởi ý nghĩ rằng mình không muốn chuyện đó xảy ra. Tôi không hiểu điều gì đã ngăn cản tôi, có lẽ bản thân việc tôi cố không làm hỏng việc đã có nghĩa là tôi vẫn đang còn gắn bó với thứ gì đó trên thế giới này. Trước mắt, tôi sẽ nghĩ cách từ chối việc trở thành đồng bọn của họ sao cho khéo.

Tới bãi đỗ xe, người đàn ông tên Maejima cho tôi xuống trước. Ông ta nói

chuyện điện thoại với ai đó bằng cái tai còn lại, bảo tôi đi thẳng tới chỗ cửa nằm ở cuối khe giữa hai tòa nhà, bước qua cửa đó, rồi sẽ nói chuyện điện thoại tiếp. Đó là một khe hẹp, không thể gọi là ngõ, chỉ vừa đủ hai người đi lọt. Tòa nhà không có bảng hiệu, chẳng biết có những công ty nào đặt ở đây. Tôi thấy bất an nhưng giờ chỉ còn cách đến chỗ Kizaki mà thôi.

Khe hở rất hẹp, bốc mùi ẩm mốc. Phía trước có người đi về phía này, tôi nghĩ khe hẹp khó mà đi qua nhau nên định quay lại thì thấy Maejima đang đi vào, người ông ta trông to lớn hơn hẳn lúc nãy. Tôi đang thắc mắc sao bỗng nhiên trông ông ta lại to lớn vậy, vừa lúc ngoảnh lại phía trước thì ai đó mở ô bung thẳng vào mặt tôi, cùng lúc tôi cảm nhận được hơi nóng chỗ bụng mình. Tôi nhũn người ra rồi gục xuống. Tôi tưởng chỉ nóng chứ không đau, nhưng rồi một cơn đau dữ dội ập tới như thể có bàn tay nào đang xoắn lấy ruột tôi từ bên trong, Tôi nín thở, cơ thể run rẩy, tôi nôn mà không ra được thứ gì. Cơn đau chạy từ bụng lên ngực, chẳng hiểu sao lan ra cả cánh tay, mắt tôi mờ đi, và tôi nhận ra mình vừa hứng trọn một cú trí mạng. Vũng máu đen loang rộng trên nền bê tông. Trước mắt tôi có một đôi giày, tôi muốn nhìn lên mà không cử động được.

“Tôi nghiệp quá.”

Đó là giọng Kizaki.

“Mày đã làm rất xuất sắc, thế mà lại bị thế này. Mày không hiểu tại sao đúng không?”

Ai đó túm lấy áo khoác của tôi kéo lên. Cơ thể tôi bị lật ngược lại, tôi không sao thở nổi. Tôi không nhìn thấy gì cả. Khi tỉnh lại, tôi thấy vẫn còn đau.

“Dù mày thất bại hay thành công thì tao cũng đã quyết mày sẽ chết ở đây... Một phần lý do là tao cần một cái xác ngay chỗ này. Tuy còn hơi sớm, nhưng chỉ một tiếng nữa, mọi việc sẽ rõ ràng.”

Hình như Kizaki đang cười.

“Thật tiếc là mày không còn nhìn thấy thế giới đang ngày càng thú vị này nữa... Từ giờ trở đi, đất nước này sẽ thú vị lắm. Bộ máy của những kẻ mờ mắt vì quyền lực sẽ thay đổi rất lớn. Kịch tích lắm! Người dân cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Thế giới này sẽ sục sôi. Có điều...”

Kizaki nhìn chăm chăm vào tôi. Cặp mắt ti hí khuất sau kính mát.

“Kể cả thể thì tao cũng chán lắm rồi. Ha ha ha, tất cả đều là địa ngục. Nhưng giờ tao đang hơi run đây. Tao sắp được chứng kiến khoảnh khắc số phận một người kết thúc, do tao toàn quyền định đoạt, đúng như những gì tao đã quyết, ngay tại nơi tao muốn. Không còn gì khoái lạc hơn... Ngày mai, tao sẽ tạm rời xa đất nước này một thời gian. Tao vẫn còn nhiều việc phải làm. Tao phải mạnh hơn, mạnh hơn nữa.”

Kizaki chắc chắn đang ở rất gần tôi, nhưng không hiểu sao tiếng ông ta nghe rất xa.

“... Bây giờ, giống như cậu bé của nhà quý tộc kia, mày nên suy nghĩ về số phận mình trong lúc chết. Buồn đau, sâu não quá. Chẳng có ai bèn mảng đến chỗ này đâu. Kết thúc rồi.”

Cơ thể Kizaki hơi chuyển động.

“Chắc là mày không hiểu tại sao lại bị giết, tại sao lại ra nông nỗi này đúng không?... Cuộc đời là một điều bí ẩn. Hãy nghe cho rõ đây. Tại sao tao lại xuất hiện trong cuộc đời mày? Mày có tin vào số phận không? Số phận của mày do tao nắm giữ hay bị tao nắm giữ là số phận của mày đây? Nhưng suy cho cùng thì cũng giống nhau cả thôi, mày có nghĩ vậy không?”

Cứ như vậy, Kizaki giẫm lên tôi và bỏ đi. Tôi cảm nhận được sự ồn ào và không khí ngọt ngào của con phố đông đúc gần đó. Cảm giác như có cái bóng lướt qua tôi và không lâu sau thì tiếng bước chân mất hẳn.

Tôi ngồi dựa vào tường, lấy tay chặn dòng máu đang rỉ ra. Mắt tôi mờ dần, trong cơn đau ngày một dữ dội, tôi nghĩ rằng mình không muốn chết. Tôi không muốn phút cuối đời mình lại như thế này. Hình ảnh thằng bé, Ishikawa, Saeko lần lượt hiện lên trong đầu tôi.

Tôi như thấy trước mắt hiện lên hình ảnh chính mình liên tục hành động trong dòng người đông đúc. Đi nước ngoài theo kiểu vừa du lịch vừa móc túi cũng hay. Nghe nói ở London vẫn còn tồn tại nghệ thuật móc túi tài tình. Có khi cũng nên so tài với dân móc túi ở đó một chút. Thế giới đầy rẫy những tay nhà giàu ngốc nghếch, lấy được tiền của mấy tay ấy cũng vui lắm chứ. Tôi trông thấy tòa tháp mờ mờ bên ngoài khe hẹp. Tòa tháp cao và xa, cứ đứng sừng sững mãi như thế. Chỉ cần lấy tiền của bọn nhà giàu trên khắp thế giới rồi cho đám trẻ con đường phố. Tôi hình dung ra khoái cảm ở đầu ngón tay mình khi duỗi ra, hơi ẩm ướt như đang ở ngay trước mắt. Tôi sẽ tiến xa

hơn trên con đường móc túi, tôi sẽ trở thành một kẻ móc túi chuyên nghiệp, sẽ tiếp tục cho đến khi bản thân hòa vào và tan biến trong dòng người như những bông pháo hoa. Đúng lúc tôi đang nghĩ vậy thì có tiếng bước chân từ xa vọng lại.

Ai đó đang đi ngang qua con đường phía trước khe hẹp này. Tôi nghe tiếng một phụ nữ trẻ đang phàn nàn về công ty hay đối tác gì đó. Khoảng cách từ lối vào khe hẹp đến chỗ họ còn khá xa, nhưng nếu tôi có cái gì để ném về phía đó, chắc chắn họ sẽ nhận ra tôi. Xung quanh không có hòn đá nào, áo khoác thì đã bị lột, bản thân cũng không còn sức để tháo giày ra, không hiểu sao tôi lại tìm thấy một đồng tiền xu trong túi quần.

Một đồng năm trăm yên, không biết đã bỏ vào túi khi nào, có thể tôi đã vô thức lấy nó từ túi ai đó. Tôi khẽ mỉm cười. Tay mà vô thức tìm đến tiền thì thích hợp với nghề móc túi quá. Nhìn thấy đồng tiền nhuộm máu này, người đó thế nào cũng đến đây xem. Tôi vừa nghĩ người đàn ông đó xem thường kẻ móc túi quá, vừa lắng nghe tiếng bước chân đang đến gần. Tôi nghĩ mình không thể chết ở đây. Chắc chắn từ trước tới nay tôi không sợ hãi đến mức phải chết theo cách này. Tôi dùng hết sức, kẹp đồng xu vào ngón tay. Xa xa, có tòa tháp mờ ảo, vươn cao.

Trông thấy bóng người, tôi nén cơn đau, quăng đồng xu ra. Đồng xu dính máu xóa nhòa ánh nắng, sáng lấp lánh mờ ảo trong không khí, như thể hy vọng vào sai số của số mệnh.

Người chuyên phục vụ trong các câu lạc bộ dành cho phái nữ.

Là một danh từ thường được dùng để chỉ mafia hay các tổ chức tội phạm truyền thống ở Nhật Bản. Ngày nay Yakuza là một trong những tổ chức tội phạm lớn nhất thế giới.

Người Nhật tính diện tích phòng truyền thống bằng số lượng chiếu tatami lót sàn. Kích thước cơ bản của chiếu là 910mm X 1820mm, dày 55mm.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com